

வினாசக்சிரட்டு

2-ம் பாகம்

KMM0968

1917

முகவுரை.

இந்நூலில் அடங்கிய வியாஸங்கள் மகாகனம் பொருந்திய சென்னைச்சர்வகலாசாலையாரால், எனது வியாசத்திரட்டின் இரண்டாம் பாகத்தினின்றும் இன்டர்மீடியேட் வகுப்புப்பாடமாகத் தெரிந்தெடுத்தள்ளவைகளாகும். “ இவ்வியாசங்கள் பெரும்பாலும் எல்லா மதத்தினர்க்கும் ஒப்பச்சொல்லுந்தன்மையன. ஆதலின் கலாசாலைகளிற் கல்விபயிலும் மாணவர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படுமென்பது எனது கருத்து ” என்று ஏற்கனவே நான் இயற்றிய நூலில், முன்னுரையாகக் கூறியதைச் சித்திக்கும்படிபுரிந்த இறைவன் திருவடி மலர்களை இறைஞ்சி ஏத்திச் சர்வகலாசாலையார்க்கு நன்றிகூறுகின்றேன். சரீராகமும் அவகாசமும் பெறின், மற்றும் சில வியாசங்களை எழுதி மூன்றாம் பாகமாக முடிப்பேன்.

இதன் முதற்பாகத்திற்கு உரிமையுண்டபெருந்தகையும் எனது குலகுருவும், திருக்காலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதறை ஆதீன கர்த்தரும் பேரருளாளரும் ஆகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மீ அம்பலவாணதேசிககவாயிகள் அப்புத்தகத்தைத் திருக்கண் சார்த்தி ஆசீர்வதித்து, என் உள்ளங்குளிருமாறு நீண்டதோர் தந்தி கொடுத்தருளப்பெற்றேன். யான் கற்றுள்ள சிறுகல்வி அவ்வாதினத்தினின்றே பெற்றதாதலின் இத்தனையும் அக் குருமூர்த்திகட்கே உரிமையாக்குகின்றேன்.

மதுரை,
தெற்காவணிமூலவீதி,
25—3—17.

}

இங்ஙனம்,

மு: ரா. கந்தசாமிக்கவிராயன்.

உரிமையுரை.

தருமவியு ஞானக்கோ முத்தியில்ஹீற் றிருக்கும்
 தயாபர ஆம் பலவாண சற்குருவே ! நினது
 திருவடியம் போருகத்தி னருண்மதுவை வியாசத்
 திரட்டிராண்டாம் பாகமெனச் செறியும் வரி யினமு
 மருவுவது வேட்டுநின்பால் வருமெம்மா மலரும்
 வருவரிக்கு மதுவளிக்க மறுவுலக வழக்கைக்
 கருதியருள் கிடைக்குநலம் படைக்குமென வுள்ளங்
 களிக்கின்றேன் நினதுபுகழ் காலமெலாம் வாழி.

மு.—ரா. ௧.

பொருள் அடக்கம்.

விய்யம்.	பக்கம்.
1. அன்னையும் பிதாவும்	க
2. இல்லறவொழுக்கம்	க
3. விருந்தோம்பல்	கஅ
4. இன்சொல்	உக
5. செய்ந்நன்றியறிதல்	உரு
6. கேள்வி	கக
7. கல்வியின்பம்	கக
8. அறிவுடைமை	சக
9. அறச்சிறப்பு	ருஉ
10. பொய்ம்மை	கக
11. நட்பு	கக

உ

குமான் மணை.

வியாசத்திரட்டு.

2-ம் பாகம்.

(1) அன்வணயும் பிதாவும்.

“அன்ணையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்” என்ற முதாட்டியின் திவ்ய வசனத்தை நாம் அதிபாலியத்திலேயே கற்றுள்ளோம். பாலப்பருவமே கல்வி கற்றற்கு ஏற்றகாலம். ஆயின் அப்பருவத்தே நாம் கற்பவற்றின் பொருள்வளப்பத்தை நன்கு சிந்திப்பதில்லை. சிந்திக்கத்தக்க அறிவுத்திட்டமும் பற்றாது. ஆகவே அப்பருவத்தில் நாம் கற்பவற்றுட் பெரும்பாலான உரியபலன் தருவதில்லை. அப்படித் தராமையே நம் ஆராய்ச்சிக் குறையேயல்லது வேறென்ன? நாம் சிறுபருவத்தே கிளிப்பிள்ளைத் தொனியனவாகவே கற்றுக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு சிறுவாக்கியங்களும் ஒவ்வொரு அரிய மாணிக்கமேயென்று கூறினும் அவற்றின் பெருமைக்குப் பற்றாதாம். தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த ஒளவைப்பிராட்டி யருளிய பாலநீதிகளே இகபரசாதனங்களாகும். இதுபற்றியன்றே இந்நீதினால்கள் பலவும் பல்லாயிரங்காவதங்கட் கப்பால் வழங்கும் பலவேறு பாஷைகளிலும் எடுத்துப் பாராட்டத் தக்கவாயின? இவற்றைப் புறநாட்டார் எத்துணை மேம்பாடாகக் கருதுகின்றாரோ அத்துணையாக நாம்போற்றுகின்றிலம். சாதாரணமாக தூரத்துள்ளவற்றைச் சிறப்பித்தலும், சமீபத்துள்ளவற்றைப் புறக்கணித்தலும் மனிதரியல்பு. “புறக்கடைப்பச்சிலை மருந்துக்குதவாது” என்பது அறிந்ததன்றே? இக்கிழவியின் திருவாக்கைமட்டில் சற்று ஊன்றிப்பார்த்து உட்கொள்வோமாயின் எய்தற்கரிய தொன்றுண்டோ?

அன்ணையும் பிதாவும்—தாயும் தந்தையும், முன் அறி தெய்வம்—முதலில் அறிந்துகொண்ட கடவுளாவர். எனச்செம்பொருள் தோன்றுவதாயினும் விசேடம் பலவுள. தந்தையைப் பார்க்கினும்

தாயே சிறந்தவன் என்பது தோன்ற 'அன்னையும்' என முதலிற்கூறினர். குழந்தைகள் பத்துமாசகாலம் கருப்பப்பையிலிருந்து பிறந்து முதல் பாலருந்தி வளர்க்கப்படுதலின் பிறர் காட்டவேண்டாது தாமாகவே தமது தாயையறியும். பின்னர் தாயானவள் இவர் நின் தந்தையென்று காட்டவே பிதாவை உணரும். பின்பு பிதாவால் குருவையும், குருவினால் கடவுளையும் அறியலாகும். இம்முறை பற்றியேதான் "மாதாபிதா குருதெய்வம்" எனவழங்குவது மென்க. எல்லா ஜீவன்களும் தம்மையும் தமக்காதாரமாகிய கடவுளையும் உள்ளவாறுணர்ந்த பொழுதே பிறப்பற்று வீடுபேறடைதல் கூடும். கடவுளைக் குருவினாலும், குருவைப் பிதாவாலும், பிதாவை மாதாவாலும், மாதாவைச்சுயமாகவும் அறிந்து கொள்ளுதலின் மேற்கூறிய நால்வரும் கடவுளரேயாவர். அங்ஙனம் அறிதலுள்ளும் தாயும் தந்தையுமே முதலில் அறியப்படுகின்ற கடவுளென்றார். இயல்பாக எல்லாரானும் பிரயாசையின்றி அறிந்துகொள்ளப் படுதலால் என்க. குருவும் தெய்வமும் பின்னறி தெய்வங்களாம். இங்ஙனம் மாதாவும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம், குருவுந்தெய்வமும் பின்னறி தெய்வமென்று கொள்ளுகளில் ஒருசூக்ஷ்மமுண்டு. மாதாவும் பிதாவும் ஒருபிரிவும், குருவும் தெய்வமுமொரு பிரிவுமாகக் கொள்ளலாம். மாதாவானவள் உடலை வளர்த்துப் பிதாவைக் காட்டுவாள். குருவோ ஞானத்தை வளர்த்துக்கடவுளை யுணர்த்துவர். மாதா உடல்வளர்த்தற்கு வேண்டும் பால் முதலிய ஆகார முதவுவள். குரு ஞானம் வளர்த்தற்கு வேண்டும் சாஸ்திரோபதேச முதலிய புரிவர். இவற்றால் மாதா பிதாக்களை முன்னறி தெய்வமென்றல் எவ்வளவு சிறந்த பொருளை யடக்கி நிற்கின்றது!

தாய், தந்தையினும் சிறந்தவளென்று மேலேகூறினோம். புதல்வரைப் பெற்று வளர்த்து வருதலிலும் குழந்தைகளிடத்து அன்பு பாராட்டும் வகையினும் நமது தாயைப் போல்வார் பிறர் உண்டோ? தாயானவள் தன்னுடைய சரீர வறுத்தத்தையும் மனவறுத்தத்தையும் பிறசெளகர்யங்களையும் கருதாது மக்களை 'வளர்த்தற்குப் படும் கிரமத்தையும், அவளது எலும்புங்கரைந்து பெருகக் கொண்டுள்ள உள்ளன்பையும் எவ்வாறு அளவிடுவது? இதைப்பற்றி முற்றுக்கூற யாராலாகும்? இதுபற்றியன்றே இல்லறம் விடுத்துத் துறவறம்பூண்டு

1. அன்னையும் பிதாவும்.

௩

தந்தையும் வணங்கப் பெறுகின்ற மகான்களும் தாயைக்கண்டால் வணங்குகின்றார்கள். இதனை

“தந்தைதாய் பணித்தல் செய்யுந் தவமலால் தவம் வேறில்லை மைந்தருக்கு. எதிகளேனும் வணங்குவர் தாயை. த் தந்தை அந்தமைந் தனையே போற்ற வேண்டும். மற்றுதல் தன்னால் சிந்தையுந் துணரில் தாயே தந்தையில் சிறந்தாள் மன்னே.”

என்னுங்கவியால் அறியலாம். இக்கவியில் “தந்தைதாய் பணித்தல் செய்யுந்தவமலால் தவம் வேறில்லை மைந்தருக்கு” என்பது எவ்வளவு அருமையைக் காட்டுகின்றது? மக்கட்கு தவமென்பது மாதாபிதாக்கள் கட்டளைப்படி நடத்தலேயாம். பிரிது தவம் இல்லை. இது எத்துணை வற்புறுத்தி யுரைத்தவாறுகின்றது! ஒவ்வொரு வரும் இவற்றை நன்கு கடைப்பிடித்துத் தத்தம் தாய் தந்தையருக்கு அடங்கிப் பயபத்தியுடன் அருமை பராட்டிப்போற்றி வருவது இன்றியமையாததே. ஒருவன் தனது தாய் தந்தையரை அவமதித்து நடத்துவானாயின் அவன் மகனும் அவனை அவமதித்து நடத்துவானன்றோ? நமது நாட்டில் தற்காலம் புதிய நாகரீகப் பயிற்சியைக் கைக்கொண்டவர் போல நினைத்து இறுமாப் புற்றுக்களிக்கும் பல்லோர் தமது தாய்தந்தையரை அடிமைகளைப்போல அவமதித்து நடத்துகின்றனர். அந்தோ இஃதென்ன பாவம்! இவர்களடையும் கதி தான் யாது? இன்னார்கட்கு ஒருசிறியகதை புகல்கின்றோம்.

ஒருவன் மனைவிசொற்கேட்டு மயங்கிய மனத்தனாகி வயதுமுதிர்ந்த பிதாவைச் சிறிதும் மதியாது அப்பிதாவின் முதுமைப் பருவத் தோற்றத்தைக்கண்டு அருவருத்துத் தன்னுடன் வைத்துப்போஜனம் செய்யவும் சகியாமல் ஒரு ஓடுகொடுத்து அவ்வோட்டிலே வார்க்குங் கஞ்சியைப் புறத்தே வைத்துக்குடித்து ஒதுங்கியிருக்கச் செய்தான். கைப்பொருளனைத்தும் புத்திரனுக்களித்துக் கைகால்வலிமை குன்றிக் கண்ணொளி குறைந்து காதறிவிழந்து வாயொலி மழுங்கித் தள்ளாடி யிருக்குங்கிழவன் யாது செய்வன்? அந்தோ! பரிதாபம்!! கொடிய புத்திரனது கொடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுக்கொண்டு வெட்கத்தையும் விடுத்து வயிற்றுக் கஞ்சியையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இங்ஙன மிருக்கையில், இக்கொடியபுத்தி

ரனுடைய புத்திரனொருவன் இவ்வநீதியைக் கண்டு சகியாதவனாகி மனம் புழுங்கி எப்படியாவது தன்பாட்டனுக்குக் கஷ்டநிவிர்த்தி செய்ய வேண்டுமெனவும், தந்தைக்குப் புத்தி கற்பிக்கவேண்டுமெனவும் நினைத்தான். ஒருநாள் பாட்டனது உண்கலமாகிய மண்கலத்தை யெடுத்து ஒளித்து வைத்துவிட்டான். போஜன காலத்தில் கிழவன் ஓட்டைத் தேடினான். வைத்தவிடத்தில் காணாது வருந்தினான். மகனும் மருகியும் யாது கூறுவார்களோ என்று பயந்தான். இதற்குள் மகன்வந்து “ஏ கிழவா! ஓட்டை யெடுத்துவந்து கஞ்சி வாங்கிக் கொள்ளக்கூடத் தீரவில்லையா? சீக்கிரம் வந்தாலொழியக் கஞ்சி கிடையாது” என்று அதட்டினான். இடியேறுண்டநாகம்போல் நடுங்கிய கிழவன் வந்து அப்பா! ஓடு களவுபோய்விட்டது. தேடித் தேடிப்பார்த்தேன், அகப்படவில்லை. என்று நயந்து மொழிந்தான். மகனுக்குக் கடுங்கோபம் பிறந்தது. கிழட்டுச் சனியனுக்குத் தின மொரு ஓட்டுக்கு யார் அழுகிறது? பத்திரமாக வைத்துக்கொள்ளக் கேடென்ன வென்று வெடுவெடுத்துக்கூறி அடிக்கச்சென்றான். அவ் வேளையில் அவன் மகன் ஓடிவந்து தந்தையைநோக்கி “அப்பா என் பாட்டனை அடியாதே. அவ்வோட்டை நான் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்” என்றான். உடனே அடே! நீ எதற்காக அதையெடுத்தாயென்று கேட்க “அப்பா சமீபத்தில் நீயும் கிழவனாகிவிடுவாய், அப்போது உனக்கு ஒருஓடு நான்தானே தேடிக்கொடுக்க வேண்டும், ஆதலின் இப்போதே எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று கூறினான். இது கேட்டவுடன் அடே? ‘பயலே எனக்கும் ஓடுகொடுக்கப் போகிறாயா’ என்று அதட்டினான். சிறுவன் அஞ்சாது எனப்பா கோபித்துக் கொள்ளுகிறாய்? நீ உன்பிதாவை எவ்வாறு பரிபாலிக்கிறாயோ அவ்வாறு தானே உன்பிள்ளையாகிய நான் உன்னைப் பரிபாலிப்பேன். இதில் நீ வருந்தவும் கோபிக்கவும் நியாயமில்லையே என்று எதிர்த்து அஞ்சாது கூறினான். உடனே துஷ்டனுக்கு நம்புத்தி வந்தது. பிதாவை வணங்கி அதுவரை செய்தபிழை பொறுக்க வேண்டிக் கொண்டு தன்புத்திரனை வியந்து முத்தமிட்டு நன்றி பாராட்டினான். அன்றுதொட்டுத் தன்தந்தைபால் தேவ விசுவாசத்துடன் நடந்தான். எனக்கூறுவதுண்டு. “தந்தை” எப்படி மைந்தன் அப்படி” என்னும் பழமொழிக்கணங்க நாம் நமது தாய்தந்தை முதலானாரிடம்

1. அன்னையும் பிதாவும். •

௫

எவ்வளவு அன்பு பாராட்டு கின்றோமோ அவ்வளவும் நம்மிடம் நம்மக்கள் அன்புபாராட்டி நடக்கும்படி தூண்டிவற்புறுத்தியதாகும். இது இம்மையிற் கைகண்டபலன் அன்றோ? மறுமைப் பலன் வேறு பெரியதாக விருக்கிறது. இப்படியெல்லா மிருந்தும் நம்மவருட்பல்லோர் மாதாபிதாக்களைப் படுத்தும்பாடு சகிக்கொண்ணாது. சிலர் மாதாபிதாக்கட்கு அற்பவுணவு கொடுத்து அவரெதிரேதாம் நல்லுணவுண்கின்றார். இவர் எய்துங்கதிதான் யாதோ! தாய்தந்தையர்களிடத்து அன்பில்லாதவர் யாரோ அவர் தமக்கும் அன்பில்லார் பிறர்க்கும் அன்பில்லார். புவிக்துப் பெருஞ்சுமையானவர் அவரே. இப்படிப்பட்டவரைப் பார்த்தாலும், அவருடன் பேசினாலும், பழகினாலும், உண்டாலும், உறவுகொண்டாலும் வருவது பழியும் பாவமு மன்றிப் பிறிதொன்றில்லை.

“ஈன்று வளர்த்த தாய்தந்தைக் கெவரே கைம்மா றியற்றிடுவார் ஆன்ற மதலை நூறுவய தளவும் அடிமைத் திறம்பூண்டு மூன்று புவனத் துள்ளபொருள் முற்றும் அளித்து முறைமுறையே ஏன்று வழிபா டியற்றிடினும் ஒருநாள் வளர்த்தற் கியையாதே.”

என்னும், அருமைப்பாடல் நன்கு கவனித்துணரற்பாற்று.

(2) இல்லறவொழுக்கம்.

“அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போலுய்ப் பெறுவ தெவன்?”

(1) அறம்:—புல்லும் புழுவும் மிருகமும் பறவையுமாகிய பல்வகைப்பட்ட தாழ்ந்த பிறவியைவிடுத்து, ஆறறிவுடைய மக்கள் யாக்கையையெடுத்து, அறக்கொடிய மறச்செயல்களைச் செய்து வரும் இயற்கைவாய்ந்த பிற கண்டங்களை ஒருவிடப், புண்ணியபூமியாகிய பரதகண்டத்தை மருவி, வேதாகம வழக்கொடுபட்ட மெய்ச் சமயிகளாகி வாழும் நம்மவர்கள் ; கடைப்பிடியாகக் கொள்ளத்தக்க உறுதிப் பொருள்கள் “அறம் பொருள் இன்பம் வீடு” என்னும் நான்குமேயாம்.

இந்நான்கும் உறுதிப்பொருள்களே யாயினும் அறத்தானே பொருளும் அவ்விரண்டானே இன்பமும் பெறற்பாலனவாதலானும், இவை யாவையும் கடந்து, சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலையதே வீடாதலானும் இவற்றுள் முதற்கட்கூறிய அறமே மிக்க சிறப்பினை யுடையதாகும்,

இதனை “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉந் தோற்றம் போல”

என்ற முன்னோர் மொழியால் நன்கு தெரியலாம். இவ்வறமென்பது முதனூல்களானே விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன வாழிதலும் ஆகி “ஒழுக்கம் வழக்குத் தண்டம்” என முத்திரப்பட்டு நிகழும். இவற்றுள் வழக்கும் தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்தம் பயத்தவாதலும், ஒழுக்கம் மக்களுயிர்க்கு உறுதி பயத்தற் சிறப்புடைத் தாதலும் பெறுவன. அவ்வொழுக்கமாவது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நால்வகை நிலைகளினின்றும் அவ்வவற்றிற் கோதிய அறங்களின் வழுவா தொழுகுதலே யாகும்.

(2) நால்வகை நிலையாவன:—பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்பனவாம். இவற்றுள் கிருகஸ்தம் என்

2. இல்லற வொழுக்கம்.

எ

பதே இல்லறம். இதனுள் பிரமசரியமும் அடங்கும். சந்நியாச மென்பதே துறவறம், இதனுள் வானப்பிரஸ்தமும் அடங்கும். இவ் விரண்டனுள் யாம் எடுத்துக்கொண்ட இல்லறத்தைப்பற்றி இனிக்குறப்புகுவாம்.

(3) இவ்வாழ்க்கை:—ஐயாட்டைப் பருவத்தே பள்ளியிற் புக்கு முறை முறையாகக் கலைபல பயின்று குருகுல வாசஞ்செய்து பிரமசரிய நிலையின் வழுவாதொழுகிய பதினாட்டைப் பருவங்கடந்த ஆண்மகனாவான், தன் குலத்திற்கு ஏற்புடைத்தான குலத்தோற்றமும், எழுமையும் தொடர்வதாகிய உழுவலன்பும், எவ்வாற்றானும் தன் குலத்திற்கு ஏற்றவாற்றான் ஒழுகும் ஒழுக்கமும், வல்லென்ற நெஞ்சொடு பொறுக்கும் பொறையும், மறை புலப்படாமை நிறுக்கும் நெஞ்சுடைமையும், சாந்தகுணமும், இரக்கமும், இவை போல்வன பிறவும் அமையப் பெற்றுக் கடவுள் வழிபாடும், அடியார் பத்தியும், தாய்தந்தைபார் சொற்போற்றும் பெற்றியும் வாய்ந்த பன்னீராட்டைப் பருவத்தளான ஒரு கன்னியை, அவளைப்பயந்த இருமுது குரவரும் இயைந்து கொடுப்பத் தன்னைப் பயந்த இருமுது குரவரும் மகிழ்ந்து ஏற்ப அங்கியங்கடவுள் அறிகுறியாக மந்திர வகையாற் பெரியார் மன்றற் சடங்குசெய்து வைப்பக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அறநூல்களிலே விதித்தனபுரிந்து விலக்கியன வொழிந்து வடிவாலிருவரும் மனத்தாலொருவருமாகி மனையறங்காத்தலே இவ்வாழ்க்கை எனப்படும்.

(4) மன்றல்வகை:—ஒருவன் ஒருத்தியைக் கைக்கொண்டு வாழ்வதாகிய மன்றல் எட்டுவகைப்படும். அவை,—பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், அசுரம், இரார்க்கதம், பைசாசம் என்பனவாம். இவற்றுள் ;

பிரமமென்பது:—ஒத்த கோத்திரத்தானாய் நார்பதெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தவனுக்குப் பன்னீராட்டைப் பருவத்தாளாய்ப் பூப்பு எய்தியவனை இரண்டாம்பூப்பு எய்துமுன்னர் அணிகலனணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது.

பிரசாபத்தியமென்பது:—மன்கோடற்குரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசப்பொருட்கு இரட்டி தம்மடக்குகூந்து கொடுப்பது.

ஆரிடமென்பது:—தக்காடுருவற்கு ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றினிடையே மன்றன் மக்களை நிரீஇ ஆடையும் அணியும் அமைவுற அணிந்து நீவிரும் இவைபோற் பொலிவுற்று வாழ்விரென நீரிற் கொடுப்பது.

தெய்வம் என்பது:—பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றார் பலருள் ஒருவற்கு அவ்வேள்வியிற் முன்னர்த் தக்கணையாகக் கொடுப்பது.

காந்தருவமென்பது:—கொடுப்பாரும் கொள்வாரும் இன்றி ஒருவனும் ஒருத்தியும் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கலப்பது.

அசுரமென்பது:—கொல்லேறு கோடல் பன்றியெய்தல் வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து ஒருத்தியைக் கொள்வது.

இராக்கதமென்பது:—ஒருத்தியை யொருவன் வலிமையாற் கொள்வது.

பைசாசமென்பது:—மூத்தவனையும் களிமயக் கிணனையும் துயில் பவனையும் இழிந்தவனையும் விகாரத்தாற் றலைதடுமாறிக் கொள்வது.

இவ்வெட்டனுள் முன்னைய நான்கும் உத்தம மன்றல்கள். அடுத்த இரண்டு மத்திம மன்றல்கள். அடுத்த இராக்கதம் அதம மன்றல். கடைப்பட்ட பைசாசம் அதமாதமமன்றல். மேலே கூறிய மன்றல்களின் முறையே முறையாகக் கூறுவர் பெரும்பாலார். இவற்றுட் சிறிது வேறுபடுத்திக் கூறுவாருமுண்டு. அவைகளை விரிக்கிற் பெருகுமாதலின் இம்மட்டில் நிறுத்தி மேற்செல்வாம்.

(5) . வாழ்க்கைத் துணை:—இங்ஙனம் உத்தமமாகிய மன்றல் பெற்ற ஒருவனது இல்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமைபாச் சிறந்ததுணை நற்குணநிறைந்த கற்புடைமனைவியேயாவள். ஒருவனது இல்வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்களனைத்தும் அவன் மனையாட்டியின் குணம் செயல்கட்கேற்பவேயமையும். மனைவியின் குணமகிமையே ஒருவன் இன்பமும், அவட்கு அஃதின்மையே அவன் துன்பமுமாகும். இதனாற்றான் மனைவியை வாழ்க்கைத்துணையென்றார் செந்நாப்போதார். மனைக்கு விளக்குமடவாள்” என்பதுங்காண்க. குணமற்ற மனைவியுடன் வீட்டிலிருத்தலினுங் காட்டிற்றுக்கிருத்தலே நன்றென்பர்.

2. இல்லற வொழுக்கம்.

கக

“இல்லாள்—வலிகிடந்த மாற்ற முரைக்குமே லவ்வில், புலிகிடந்த தூறாய் விடும்” என்று கூறுவது ஒளவைப்பிராட்டியார் திருவாக்கு.

“மாண்ட மனையாளே யில்லாதா னில்லகங்
காண்டற் கரியதோர் காடு” என்பது நாலடி.

வீட்டின் முறைகளைச் செவ்வனே நடத்தும் உரிமை மனைவிக் கே யுரித்தாதலை மனை, மனைவி, மனையாட்டி, இல், இல்லவள், குடும்பினி, என்னும் பெயர்களே வலியுறுத்தா நிற்கும்.

(6) வாழ்க்கைத்துணைக்கு வேண்டுங்குணங்கள்:—தூற்றார்ப் பேணலும், வறுமையும் செவ்வமுங் குறியாது விருந்தினரைப் பாது காத்து அவர் மனமகிழ்வித்தலும், வறியார்மாட்டு அருளுடைமையும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்களைப் பருவமறிந்து தொகுத் தலும், வருவாய்க்கு ஏற்பச் செலவிடலும், அட்டிற் றொழில்வன் மையும், மலர்ந்த முகமும், குளிர்ந்த மொழியும், கொண்டோன் புரக்கும் நண்புடை மாந்தரும் சுற்றத்தாரும் குஞ்சர முதலிய காலே சங்களும் பல்படை மாக்களும் உள்ளிட்டாரை யுண்பித்து அவர்க ளுண்டபின் தானுண்டலும், கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமின் றெனவும் அவனையின்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுரவர் கற்பித்தவாறும், அந்தணர்திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கினும் அமரச்சுகட்டியும் இன்னவாறு ஒழுக்குகவெனத் தலை மகன் கற்பித்தவாறும் ஒழுசுவதாகிய கற்பும், அதிதி பூசையில் விருப்பும், அல்லன செய்தலில்வெறுப்பும், இன்றோன்ன நல்லன் பலவும் வாழ்க்கைத்துணைக்கு வேண்டுங்குணங்களாம்.

இத்தகைய நற்குண நற்செயல்களையுடைய வாழ்க்கைத்துணை யமையப்பெறின் அவ்வில்வாழ்க்கைக்கு இல்லாதது யாதுமில்லை. அவளிடம் இக்குணங்களில்லையேல் எத்துணைப் பெருஞ்செவ்முற் றிருப்பினும் உள்ளது யாதுமில்லை.

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால். உள்ளதென் இல்லவள் மாணக் கடை.”

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு” —என்னும்

தெய்வ நூல் உரைகளானே மேலே கூறியவை வலியுறுத்தப்படுமாறு காண்க.

7. இல்வாழ்க்கையின் பெருமை:—ஒருவனது இல்வாழ்க்கையானது அன்பாடிய பண்பையும் அறனாகிய பயனையும் உடையதாகி பிரமசரியம் வானப்பிரத்தம் சந்தியாசம் என்னும் முந்நிலைக்கண் நிற் பார்க்கும் வருகின்ற பசி, நோய், குளிர்முதலிய துன்பங்களைக் கண்டிக்கும் மருந்தும் உறையுளுமாதிய கொடுத்து நன்கு பாதுகாத்தலும் களைகளுவவாற்றுகக்கப்பட்டு வேறு யாதொரு பற்றுக் கொடுமின்றி நிற்பவர்கட்கும் நல்குந்தவர்கட்கும் இறந்தவர்கட்கும் களைகளுகிநின்ற வேண்டுவன நன்குசெய்தலும், உண்டி முதலியன கொடுத்தலும், நீர்க்கடன் முதலியன செய்தலும் ஆகிய எல்லா உபகாரச் செயல்கட்கும் பிறப்பிடமாகி விளங்குந்தன்மையது. தென் புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் என்னும் நால்வகையாரையும் பாதுகாத்து அதன்பொருட்டாகத் தன்னையும் பாதுகாக்கும் உரிமை பெற்றுள்ளது. மனத்தையும் புலன்களையும் ஒறுத்தடக்கவேண்டாது ஐம்புல இன்பங்களாரத்துய்த்து மறுமைப்பேற்றினையும் பெறுவதற்குரிமைவாய்ந்ததுடன் தன் நோயையும் பிறர் நோயையும் நீக்க வாழ்தலின் தவத்தினுஞ் சிறந்து தலைமைப்பாடெய்தியது. இங்ஙனம் பல்லாற்றாணும் சிறந்து மேம்பட்டு நிற்பலால் இல்லறம் துறவறம் என்னும் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய அறம் என்னும் மொழியை இல்லறமாகிய தனக்கே உரிமைப்படுத்தி “அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை” எனவும், “அறனெனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே” எனவும் முறையே ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும், ஆசிரியர் பரிமேழலகரும் பணித்தருளப்பெற்ற பெரும் பேறுடையது.

“இத்தகைய நால்வர்களின் மூவருக்கு மிறந்தார்க்கும்
அத்தமுத லற்றார்க்கு மாதார மாதலினால்
உத்தமமா மில்லறமே வாழ்வினுக்கு முயர்க்கதிக்கும்
வித்துமார் துறவறத்தின் வேருமா மெனும் வேதம்”

“துறந்தவர்கள் வேண்டியதொர் துப்புரவு நல்கி
யிறந்தவர்கள் காமுறு மிருங்கட னியற்றி
யறம்பலவு மாற்றிவிருந் தோம்புமுறை யல்லார்
பிறந்தநெறி யாலுளதொர் பேருதவி யாதோ”

2. இல்லற வொழுக்கம்.

கக

என்பனவாதியவாக ஆன்றோர் பலரானும் உயர்த்துக் கூறிப் புகழப் பெற்றது.

8. அறம் செய்யும் முறை:—இங்ஙனமாகிய இல்லறத்தை மேற்கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் உருவத்தால் இருவகைப்பட்டுத் தோன்றினும் மனத்தால் ஒருதன்மைப்பட்டு நிற்கவேண்டும். இவ்விருவரும் மனவொற்றுமைப்பட்டு நிலாவழி அவ்வாழ்க்கை ஒரு சிறிதுஞ் சிறப்புற நடவாது. இவ்விருவரின் மனவொற்றுமையைப் பற்றிக் கூறுங்கால் தருமமென்னுஞ் சரக்கை ஏற்றிய இவ்வாழ்க்கையென்னுஞ் சகடத்தைத் தலைவனும் தலைவியுமாகிய எருதுகள் இணைந்து கருமமென்னும் நுகத்தைப்பற்றி முறையாக ஈர்த்தால் மட்டும் அச்சகடம் எத்துணைத் தூரமுஞ் செல்லும். இவ் இருவருள் ஒருவர் செல்லும் நெறியையே மற்றவரும் பற்றிச்செல்லாது வேறு பாடு சிறிதுறினும் அச்சகடம் நடவாது; என்று உவமித்து—

“தருமமெனும் பண்டமிஞ் சகடமா மனைவாழ்க்கை
கருமநுகம் பிணித்துமனைக் காதவியுந் தானுமெனும்
இருவராய்ப் பூண்டிர்ப்பி னெத்துணைத்தா ரமுஞ்செல்லும்
ஒருவராய்ப் பூண்டிர்ப்பி னோரிறையுஞ் செல்லாதால்”

“காதன் மனையாளுந் காதலனு மாறின்றித்
தீதி லொருகருமஞ் செய்பவே—யோதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கருன்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்”

“ஈதலறந் தீவினைவீட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றும்.
காத விருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பாணநினைந் திம்முன்றும்
விட்டதே பேரின்ப விடு”

என்பன வாதியவாக நம்முன்னோரான நல்லறிவாளர் பலரும் கூறுவாராயினர். கருத்தொருமித்து வாழ்பவள் தான் இல்லறத்துக் குரியவளாவள். இங்ஙனமின்றிக் கவர்பட்ட சிந்தையுடைய பொது மகனிரை “இருமனப்பெண்டிர்” என்று கூறுதலும் இங்குக் கவனித்தற் பாலதேயாம்.

9. தலைவியைப் பாதுகாக்குமுறை:— அன்னை தந்தை உடன் பிறந்தார் முதலிய யாவரையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றுக் கோடா கக்கொண்டு வந்த தலைவியை அவளின் அன்னையைப்போல் அன்பு பாராட்டிக் காத்தல் தலைமகன் கடனாகும். மாதலன் மாமி முதலான வரும் அவ்வாறே கருதி நடத்துங் கடப்பாடுடையராவர்.

“சம்பத்துக்களை விரும்புவோராகில் பிதா சகோதரன் புருஷன் மைத்துனன் இவர்கள் ஸ்திரீகளை கௌரவமாக நடத்தவேண்டும். ஆடையாபரணங்கள் கொடுத்துத் திருப்தி செய்யவேண்டும். ஸ்திரீ களை மகிமைப் படுத்தினால் தேவர்கள் சந்தோஷிப்பார்கள். ஸ்திரீ களைக்கௌரவமாக நடத்தாமலிருப்பார்களாகில் அவர்கள் செய்யும் எல்லாக் கிருத்தியங்களும் பலனின்றி வீணாய்விடும். ஸ்திரீகள் துக்கிக்க அக்குடும்பம் சீக்கிரம் நாசமடையும். அப்படிக்கின்றேல் அக்குடும்பம் செழுமையாயிருக்கும். ஸ்திரீகள் கௌரவம் பெறாமற் சரிப்பார்களேயாகில் அக்குடும்பம் சூனியம் வைத்தாற்போல் முற் றும் நாசத்தையடையும்.” என்று மதுஸ்யமிருதி கூறுகின்றது.

இவைகளையெல்லாம் தலைவனே முதற்கட்கிந்திக்கற் பாலன். ஏனையரும் கவனித்தற் பாலர். இம்முறையறியாது எவியும் பூனையும் போன்று பகைமை பாராட்டிப் பரிபவப்படுவர் சிலர். இதுமிகவுங் கொடுமையேயாம். தலைவனுந் தலைவியும் மனம் வேறுபட்டவழி அவர்க்கு இன்பப்பேறு ஒரு சிறிதும் இன்றும். அவர்க்கின்றாகவே இரு முதலுரவர்க்குமின்றும், ஏனையர்க்குமின்றும். தம்முள் மனம் வேறுபா டுறாமற் பாதுகாத்தல் தலைவன் தலைவியிருவர்க்குங் கடனா தல் பேர்லவே மாதலனுதியரும் அவ்வுரிமை பெற்றவராவர். ஒரு மைப்பாடுள்ள வாழ்க்கையின் பெருமையும், அஃதில்லாத வாழ்க்கை யின் சிறுமையும் நூல்களான்மட்டுமன்றிப் பல குடும்பங்களில் இன் றைக்கும் கண் கூடாக நாங்காணப் படுவனவேயாம்.

10. வாழ்க்கை முறை:—முப்பான் மொழியில் ‘அறத்துப்பா லில் இல்லறவியல் கூறவந்த பொய்யில்’ புலவர் இல் வாழ்க்கையின் சிறப்புத்தோன்ற அதனை முதற்கட்கூறி அதற்கு இன்றியமையாத் துணையாதலின் வாழ்க்கைத் துணை நலத்தை அடுத்துக்கூறி, அவ்வி ருவரும் பெறும் பேறிது வென விளக்குவான் புதல்வர்ப்பேற்றை

அதன் பிற் கூறினர். இவை உடற்றொடர் புடையனவாகி அவர்கள் மட்டிற் பெரிதும் நலந்தரற்கு உரியனவாம். பின்னர் அவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுவன வாகிய அன்புடமை, விருந்தோம்பல், இனியவைகூறல், செய்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிறனில் விழையாமை, பொறையுடைமை அழக் காறுமை, வெஃகாமை, புறங்கூறுமை, பயனில சொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புகழ் என முறையே தொடுத்து இருபது அதிகாரங்களால் எல்லா நலன்களையும் விரித்தோதியருளினர். மேலே கூறப்பட்ட குணஞ்செயல்களெல்லாம் இவ்வாழ்வார்க்கு வேண்டப்படுவன வென்பது பெற்றும்.

இத்தகைய வாழ்க்கை முறையில் மனையான்மாட்டு இன்பநுகர்தல் புதல்வர்ப்பேறு கருதியே யன்றிக் கணத்திலழியுஞ் சின்னீரவாகிய சிற்றின்ப வேட்கை மீதுர்ந்து கோடவின்றாதலை விளக்கவே வாழ்க்கைத்துணை நலத்தையடுப்பப் புதல்வர்ப்பேறு வைக்கப்பெற்றதாகும். இதனை—

“நல்லற தூல்களிற் சொல்லறம் பல சில
இல்லறந் துறவற மெனச்சிறந் தனவே
அந்நிலை யிரண்டனுண் முன்னது கிளப்பிற்
கற்றதூற் றுறைபோய்க் கடிமனைக் கிழவன்
நற்குண நிறைந்த கற்புடை மனைவியோ
டன்பு மருளுந் தாங்கி யின்சொலின்
விருந்து புறந்தந் தருந்தவர்ப் பேணி
ஐவகை வேள்வியு மாற்றி யிவ்வகை
நல்லற நிரப்பிப் பல் புகழ் நிதீ இப்
பிறன்மனை நயவான் றன்மனை வாழ்க்கைக்கு
வரையா நாளின் மகப்பேறு குறித்துப்
பெருநலந் துய்க்கும் பெற்றித் தன்றே”

என்னும் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானே தெற்
றெனவுணரலாம். இத்தகைய மனைமாட்சியை யுணராதது.

“கேட்டிட வேட்டவை” யாவையு முதவுந்
கற்பகத் தருவென அற்பமுந் கருதாது

அடியுடன் முறித்து முடிவுற எறித்துக்
கரிபெற முயன்ற தம்மியன் போல”

மனையாள் மாட்டடைவது சிற்றின்பமொன்றே யெனக்கொண்டு
உடற்றின வடக்கும் ஆவுறிஞ்சு தறியாக்கித் தம் வாழ்நாளை வீணா
ளாக்குதல் பெரிதும் பேதமைப் பாலதாம்.

11. விருந்தோம்பல்—விருந்தினரைப்பாதுகாத்தல் இல் வாழ்
வாரின் முக்கிய கடமை யாகும்—அதைப்பற்றித்தனியே எழுதுவா
மாதலின் மேற் செல்வாம்.

12. இல்வாழ்க்கையின் பயன்.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றேன்றமை நன்று.”

“வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர்.”

என்பவாகலின் இல்வாழ்க்கையின் பயன் இம்மையிற் புகழ்
பெறுதலேயாகும். இதனாற்றான் இல்லறவியலில் புகழ் இறுதிக்கட்
கூறப்படுவதாயிற்று. புகழ்பெறுதற்கு ஈகையே கருவியாதலின்
பிறர்க்கீந்து புகழ்பெற்று வாழ்வதே இம்மைப்பயனும். இங்ஙனம்
புகழ்பெற்று வாழ்ந்தவன் மறுமைக்கட்டேவனாகித் தேவபோகந்
துய்த்தல் மறுமைப்பயனும்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்” என்பதால் இதனை நன்கு தெளியலாம்.

13. இல்வாழ்க்கையே வீடுபேற்றையுந்தரவல்லதென்பது.

இல்வாழ்க்கையானது அறம்பொரு ளின்பங்களைப் பயத்தன்
மாத்திரையில் நிற்பதொன்று? வீடுபேற்றினையும் தரவல்லதேயாகும்.
மிருகத்தன்மைப்பட்டு எல்லா இன்ப துன்பங்களையும் தம்மளவிற்
கொண்டு விரிந்த சிந்தையின்றிக் குவிந்த மனத்துடன் இருந்த ஒரு
வனு மொருத்தியும் தம்முள் மன்றல்வினை முற்றப் பெற்ற பின்னர்
அவ்விருவரில் ஒருவர் சுகதுக்கம் மற்றவர்க்கும் உரியன வென்று
கொள்ளும்படியான மனநெகிழ்ச்சியாகிய அன்பு முனைதோன்றப்
பெறுகின்றனர். அவரவர் உள்ளத்துள்ளே தம்மளவின் அடங்கிந்
கிடந்த அன்பானது முனைத்துக் கிளைத்துத் தழைத்து வளர்வதா

கின்றது. துணைவனுடைய இன்ப துன்பங்களனைத்தும் துணைவியின்னதாகவும் துணைவியின் இன்ப துன்பங்களனைத்தும் துணைவனதாகவும் கொண்டு ஒருவர்மீ தொருவர் அன்பு பாராட்டுவா ராகின்றனர். இங்ஙனமாயவழி புதல்வரைப் பெறுகின்றனர். பெற்றவுடன் இவர்களின் அன்பு மிகவும் விரிந்து பல்வேறு கிளையாகிப் பரவுகின்றது. அப்பிள்ளைகளின் சுகதுக்கமனைத்தும் இவர் தமவாகக் கோடல் மட்டுமன்று. அப்பிள்ளைகள் பொருட்டுத் தமக்குரிய சுகவ பொருள்களையும் தமது உடலுயிர்களையுங்கூடச் செலவிடற்கு ஒருப்படுகின்றனர். மக்கட்பேறுடையார்க்கு அன்பு அதிகரித்தலாற்றான் புதல்வரைப் பெறுதல் என்ற அதிகாரத்தின் கீழ் அன்பு என்ற அதிகாரத்தைத் தேவர் வைத்தருளுவாராயினர். புதல்வருக்கு ஒரு பிணிவந்தால் அப்புதல்வரைக் காக்கவேண்டித் தாமே மருந்துண்டு பத்தியங் காக்கின்றனர். புதல்வரது வாழ்நாள் விருத்தியைக்கருதி எத்தனையோ தானங் கொடுக்கின்றனர். தீர்த்த யாத்திரை போகின்றனர். கடவுள் வழிபாடு செய்கின்றனர். இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டினும் பின்னிடுவாரில்லை. மக்கள் அல்லனசெய்து இடுக்கட்படுத்தினுஞ் சுகத்துக் கொள்கின்றனர். இன்னும் மக்கண்மாட்டுளதாய அன்பின் பெருக்கத்தை யாரே அளவிட்டுரைப்பார்?

தசரதச் சக்ரவர்த்தியிடம் விசுவாமித்திர முனிவர் போந்து “நின்புதல்வர் நால்வருளுங் கரியசெம்ம லொருவனைத் தந்திடுதி” எனக்கூறிய போழ்தத்து அச்சொற்கேட்ட சக்கரவர்த்தியின் உள்ளந் துடித்ததை என்னென்று கூறுவோம்?

“எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசொன்
மருமத்தி லெறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கன்னுழைந்தா
லெனச்செவியிற் புருத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
வாருயிர்நின் னாஈ லாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தா னெனவுழந்தான்
கடுந்துயரங் கால வேலான்”

ஃ இதுமட்டோ! கைகேயியானவள் இராமனைக் காட்டிற்கனுப்பு மாறும் பாதனுக்கு முடிசூட்டு மாறும் கேட்டவெல்லை, அச்சக்கர

வர்த்தி மனம்புலர்ந்து கூறிய சொற்களைக் கேட்டால் அக் கைகேயியை யொழிய உருகாதவர் யாருள்?

“கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக் கடவேனென்
உண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுன்தன்றோ
பெண்ணே வண்மைக் கேகையன் மாணே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொண்ணீ மற்றைய தொன்றும் மறவென்றான்”

இவ்வாறு புதல்வர் மாட்டும் அவரையுள்ளிட்ட சுற்றத்தார் மாட்டும் நாளுக்குநாள் அன்புபெருகி வழியத் தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு தானெனும் நினைப்பும் தனக்கெனும் இச்சையும் ஒழிவதாகிய தன் மறுப்பு, பரோபகாரம், பொறுமை முதலிய வெல்லாம் உள்ளத்திற் குடிகொள் கின்றன. இங்ஙனம் தம்மோடு தொடர்புடையாரிடத்துத் தோன்றிய அன்பானது வரவர முதிர்ந்து எல்லார் பக்கலும் செல்கின்றது. தொடர்புகருதாது யாவர்மாட்டும் செல்லும் நிலையில் இரக்கம் அல்லது கருணையாகின்றது. இவ்வருள் முதிர்ந்து நித்தியாநித்திய விவேகத்தைத் தெளிவித்து

“என்னின் யாரு மெனக்கினி யாரிலை
என்னி னும்இனி யானொரு வன்னுள்ளன்
என்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே”

என்ற தெய்வத் தமிழ்மறைத் திருவாக்கின்படி காணப்பட்டன வெல்லாம் அழியப்படுவனவாகிய உலகில் நமக்குப் பற்றுக் கோடாகவுள்ளவர் கடவுளொருவரே யென்று தெளிவதாகிய மெய்யுணர்வு தலைக்கூடச்செய்து பத்தியாகின்றது. பின்னர் பக்திவலையிற் படுவோராகிய கடவுளின் நிருவருட்பேறு சித்தித்தலால் வீடுபேறும் உறுவதாகின்றது. இக்கொள்கையை

“தனக்கென வாழுந் தனிமிரு கத்தின்
மனக்கோ ணிமிர்த்து மற்றைய ரின்பமுந்
துன்பமுந் தனவா வன்புபா ராட்டி
மெள்ளமெள் ளத்தன் னுள்ளம் விரித்துப்
பொறையுஞ் சாத்தியும் படிப்படி புகட்டிச்
சிறிது சிறிதுதன் சித்தந் தெளித்துத்

2. இல்லற வொழுக்கம்

கள

தானெனு நினைப்புந் தனக்கெனு மிச்சையு
மோய்வுறச் செய்துமற் றென்றாய் நின்ற
வெங்கு நிறைந்த பேரின்ப வெள்ள
முங்கி யதனில் முழுகிட யாரையும்
பக்குவஞ் செய்யுநற் பள்ளிச் சாலையிவ், வில்லறம்.”

எனத் தமிழ் னாலுணர்ச்சியும் ஆங்கிலத் தேர்ச்சியும் பெற்றி
ருந்த நம்நாட்டுப் *புலவரொருவர் இனியசொற்களால் முறைபடத்
தொகுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். இதுமட்டோ. இல்லறத்தின்
பயன் ஐம்புல விற்பன்களாரத்துய்த்து அவற்றை வெறுத்து மெய்
யுணர் வெய்தி வீடுபெறுதலே யென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பிய
னார்க்குங் கருத்தாகு மென்பதை:—

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஈமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
கிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பண்பே”

என வகுத்தருளினமையாலும் பசுமரத்தாணிபோல் நிலைநாட்
டப் படுமென்க. அறுபத்து மூன்று நாயன்மாருள்ளே இல்லறத்தி
விறுந்து வீடுபேறடைந்தோர் பலராதலும் இக்கருத்தையே நிலை
நாட்டுவதாகும்.

ஆகவே அறம்பொருளிற்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்
கள் நான்கையும் தரற்பாலது இவ்வாழ்க்கை யாதலையுணர்ந்து நல்லன
வற்றைப் புரிந்து அல்லனவற்றைக் களைந்து பரமகருணாநிதியாகிய
சிவபெருமான் றிருவருட் பேறுபெற்று என்றும் அழியாப் பேரின்ப
வாழ்வை யடைவோமாக. •

(3) விருந்தோம்பல்.

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

மேலே கூறியவாறு இல்வாழ்வார்க்கு வேண்டிய குணஞ்செயல்
கள் பலவற்றுள்ளும் விருந்தோம்பல் மிகச்சிறந்த தொன்றாகும்.
விருந்தினர் பண்டறிவுண்மையிற் குறித்து வந்தாநும், அஃதிண்மை
யிற் குறியாது வந்தாருமென இருவகைப் படுவரென்க. ஒருவன்
விருந்து போற்றுதற்கு அன்பும் இன்சொல்லும் இன்றியமையாதன
வென்பதை விளக்குதற்கே விருந்தோம்பற்கு முன்னும் பின்னும்,
அன்புடைமை இனியவை கூறல், என்ற அதிகாரங்களைத் தேவர்
வகுத்தருளுவாராயினர். விருந்தினரைச் சேணிடைக்காண்புழி முக
மலர்ச்சியும், அதுகண்டு அணித்தாய வழி இன்சொற்கூறலும், அது
கேட்டு அமர்ந்தவழி வேண்டுவன புரிதலும் விருந்துபோற்றும்
முறையாம். விருந்தினர்க்கு மலர் முகங்காட்டாது சிறிது புறக்கணிப்
பின் அவ்வளவின் அவர் வாடிச்செல்வர்.

“மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து” என்பவாகலின் விருந்

தினரை மகிழ்த்தேற்பதே இல்லறத்தார் கடனாம்.

விருந்தின் பெருமை:—வேதமோதலாகிய பிரமயாகமும், ஓமம்
வளர்த்தலாகிய தேவயாகமும், விருந்தோம்பலாகிய மானுடயாக
மும், நீர்க்கடனாற்றலாகிய பிதிர்யாகமும், பவியீதலாகிய பூதயாகமும்
என்னும் ஐவகையாகத்தள்ளே விருந்தோம்பலும் ஒன்றாக நிற்பது
மட்டோ? அவற்றுள் நடுநாயகமாக நின்றலும் உடையது. இன்னும்,

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றுனென்றாங்

கைம்புலத்தா றோம்ப றலை” என்பதில் தென்புலத்தாரும்

தெய்வமும் கட்புலனாகாமையாலும், ஒக்கல் தொடர்பு பற்றினயம
யானும், தான் தற்பயன் குறித்தமையானும், விருந்து பிரத்தியட்ச

தெய்வமெனவும், தொடர்பு பற்றலுந் தற்பயன் குறித்தலு மில்லாத தெனவும் கருதி யிதன் சிறப்புத் தோன்றவே நடுவண் வைத்த முறையும் இதன் மாண்பை நன்கு விளக்கும்.

விருந்து போற்றற்குரிய சாதனம்:—இன்னணமாக இவ்வாழ்வார் புரியும் எல்லா அறங்களினும் தலைமை பெற்றுள்ள விருந்து புறத் தருதற்கு மனைவியின் நற்குணமே முக்கிய சாதனமாம். எத்துணைப் பெருஞ்செல்வ முற்றிருப்பினும் மனைவி குணமிலியாயக்கால் விருந்தினரை மகிழ்வித்தல் ஒரு சிறிதும் இயலாது. அறக்கொடிய வறுமையுற்ற காலத்தே மிகப்பெரிய விருந்தினர் வரின்மேல் மனைவி குணமுடையாளாயின், அது மிகச்சிறப்ப நடைபெறும். விருந்தினரைப் போற்றுதற்குக் குணம் மிகவேண்டுமே யன்றிப் பணம் மிக வேண்டுமெதில்லை.

“குடநீரட் டெண்ணு மிடுக்கட் பொழுதுங்

கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினுங்

கடனீர்மை கையாறாக் கொள்ளு மடமொழி

மாதர் மனைமாட்சி யாள்”

என்பதானே தானுற்ற வறுமையால் விருந்தோம்பலிற் குறை பாடுறமை பெறப்படும். அன்றியும் விருந்தாகவந்தார் தகுதி நோக்காது தமது பொருளளவிற்கேற்ப மலர்முகமு மின்சொல்லு முன்னன்புங்கொண்டு இயைந்த மட்டில் உண்டி முதலிய தந்து போற்றலே இவ்வாழ்வார் கடனாகும். இதனை,

“ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே

செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்” என்ற

வாயுறை வாழ்த்துக்குப் பொருள்கூறும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர், “இல்லறம் டோருளளவிற்கேற்பவும், துறவறம் யாக்கை நிலைக்கேற்பவும் செய்தல்” என்று உணர்த்தருளுமாற்ற லுணர்ந்துகோடல மையும். இங்ஙனம் விருந்து போற்றலின் அருமை பெருமைகளனைத்தையும் தேவர்கூறிய விருந்தோம்பலென்ற அதிகாரத்திற் பரக்கக் காணலாம்.

போற்று முறை:—“விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று” என்றவாறு

தேவாமிர்தமாயினும் முதலில் விருந்தினரை யுண்பிக்கவேண்டும். இங்கே அதியமான் நெடுமானஞ்சி அமிழ்தினு மரிதாகக் கிடைத்த நெல்விக்க கனியை, அவன் தானுண்ணாது விருந்தாகவந்த ஓளவைப் பிராட்டியாருக் கீந்தமையைக் கருதவேண்டும். அன்றியும், இளை யான்குடி மாறனையனார் அற்புதச் சரிதமும் அறிகுறியாகும். என்னை? ஒருநாள் முழுதும் தமக்கு உணவின்றி இலம்பாட்டாற் றளர்வுற் றிருந்த அந் நாயனாரும் அவர் தேவியாரும் அள்ளிக் கொளலாம் நள்ளிருட் போழ்தின் கொண்மூப் பொழிந்த குளிரு மேல்வையில் விருந்தாகப் போந்த ஒரு சிவனடியாரை உண்பிக்கக் கருதினர். தமக் குணவின்மையையும் கடன்றருவா ரின்மையையும் இருட்காலே யென்பதையும் வானம் பொழிதலையும் நினைந்து மனம் புழுங்காது பசித்துவந்தவரை யுண்பிக்கவேண்டுமென்று உண்மையாக நினைந்தன ராதலின் முற்பகற்போழ்து வயலிடை வித்திட்ட நென்முளையே அரிசியாயது. மனைக்கூரையே விறகாயது. முளைக்கீரையே கரியாயது. இக்கீரையுஞ் சோறும் அவ்வடியார்க்கு அமிழ்தினுமினிய உணவாயது. வறுமைக் காலத்தும் மனந்தளராது விருந்து போற் றற்கு இதனிற் சிறந்த பிறிதுசான்று முண்டு கொல்? “விருந்தில்லாச் சோறு மருந்து” என்னும் உலக வழக்கு மொழியும், “மருந்தே யாயினும் விருந்தோடுண்” என்ற நீதி வாக்கியமும் எக்காலத்தும் விருந்தினரைப் போற்றவேண்டு மென்பதை வலியுறுத்துவனவாம். இவ்வாழ்வார் விருந்தினரைப் புறக்கணிப்பாராயின் விருந்தினர் செய்த பாவமெல்லாம் இவ்வாழ்வாருக்கும், இவ்வாழ்வார் செய்த புண்ணியமெல்லாம் அவ்விருந்தினருக்கும் சேருமென்று மறுஸ்மிருதி முதலியநூல்கள் முழங்குகின்றன.

இம்மைப் பயன்:—விருந்துபோற்றுவார்க்கு இம்மையில் இலக் குமி கடாசூத்தால் செல்வப் பெருக்க முண்டாமெனவும், அவனது விளைபுலங்களெல்லாம் நன்றாக விளைவெய்து மெனவும், மற்றும் பல செளக்கியங்களும் உண்டாகுமெனவும் கூறுவர். இதனை,

“அகனமர்ந்து செய்யா னுறைய முகனமர்ந் தின்சொல னாகப் பெறின்”

“வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.” என்பனவற்றா லறியலாம்.

மறுமைப் பயன்:—இம்மையில் விருந்துபோற்றுதலைச் செவ்
விது செய்து வந்தவர்கள் அப்புண்ணிய விசேடத்தாலே மறுமையிற்
றேவர்களெல்லாம் எதிர்கொண் டழைத்துப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்
யத் தேவபோக மனுபவித்து வாழ்வார்கள் என்பதனை,

“செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு” என்பதாம் காண்க.

விருந்தயர முடியாமைக் கிரங்கல்:—இராமபிரானைப் பிரிந்த சீதா
பிராட்டியார் தற்பிரிவால் தன்மலைவன் வருந்திநிற்கும் நிலைகளை
நினைந்து, அவள்வருந்துதலைக்கூறுமிடத்து,

“அருந்து மெல்லட காரிட வருந்துமென் றழுங்கும்
விருந்து கண்டபோ தென்னுறு மோவென்று விம்மும்
மருந்து முண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கென மயங்கும்
இருந்த மாநிலஞ் செல்லரித் திடவுமான் டெழாதாள்.”

எனவும், கணையாழி பெற்றவுடன் மகிழ்ந்த நிலையைக் கூறுமிடத்து.
இருந்துபசி யாவிட ருழந்தவர்க ளெய்தும்
அருந்துமழு தாகிய தறத்தவரை யண்மும்
விருந்துமென லாகியது வியுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழ்மணி யாழி. எனவும் கவிச்
சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கூறுவாராயினர். கோவலன் மனைவியார்கு
யண்ணகியென்பான் பண்டு தான் இழந்தவற்றைக் கூறுங்கால்,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த வென்னை”

எனக்கூறினன். இங்கே “தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோ
டல்” என விசேடணங்கொடுத்து இ ள ங் கே கா வ டி க ள் கூறியது
விருந்து போற்றலின் உயர்வைக் கருதியேயாமென்பது கவனித்தற்
பாற்றும். “இல்லானையஞ்சிவிருந்தின் முகங்கொன்ற நெஞ்சிற் புல்லா
னாக” எனச்சீவகன் கூறும் வஞ்சின மொழியிற் றிருத்தக்க தேவர்
கூறுவாராயினர். இவற்றால் விருந்து போற்றுதலால் வரும் விழுப்

பத்தையும், போற்றுமையாற் போதரும் இழுக்கத்தையும் நம் முன்னோர்கண்மட்டுமன்றிப் புறமகத்தினரும் எடுத்துக்கூறி வந்திருக்கின்றன ரென்பது பெறப்படும்.

பொது வகை:—இவையிற்பை யுணராது தற்காலத்துச் செல்வரிற் பல்லோர் புதியராய்ப் போந்தார்க்கு நகைமுகங்காட்டி நன்மொழிகூறி நாடொப்பன செய்ய நாடாதவராகிக் கண்ணிருந்துங் குருடராகவும் செவியிருந்தும் செவிடராகவும் வாயிருந்தும் மூகராகவும் பொருளிருந்தும் வறியராகவும் செல்வச் செருக்காவியுமாந்து தம் வாழ்நாளைப் பாழ்நாளாக்குகின்றனர்.

“செல்வம்வந் துற்ற காலைத் தெய்வமுஞ் சிறிது பேணர்
சொல்வன வறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையு நோக்கார்
வெல்வதே நினைவ தல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார்
வல்லினை விளைவு மோரார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்”

என்னுங்கவி இவர்கள் செயல்களை யுள்ளவாறு புலப்படுத்துவதாகும்.

“ஈகை யரிதெனினு மின்சொலினு நல்கூர்தல் ஓகோ கொடிது
கொடிதம்மா” என்றவாறு குளிர்தந்த மொழி கூறவும் பிற்படுகின்றனர். இவ்வுலக மனைத்தும் நயமொழிக்கு வசப்படும். இன்சொற்கூறாது எத்தனை பொருளை வாரியிழைப்பினும் அப்பொருளைப் பெற்றவர் மனமகிழ்ச்சி கொள்ளார். கொடை சுருங்கினும் முகமலர்ந்து வரவேற்று நன்மொழி கூறப்பெற்றால் அவ்வளவில் மிகமகிழ்வதே யுலகியல். இவற்றாற் செலவதிகப் படுவதில்லை. உலகத்தாராது அன்பெல்லாம் வரவாக அமையும்.

“எதிர்சென்று முகமன் கூறி யிருக்கையு நல்கி யுண்டே
யதிசய மெனவி னுவி யவரவர்க் கியன்ற வாறு
துதிபுரிந் துபச ரிக்குந் தொழிலினுந் செலவொன்றில்லை
அதிர்கட லுலகு ளோர்தம் அன்பெலாம்வரவா மன்னே”

என்பதை இவ்வாழ்வார் நன்கு கவனித்தற்பாலர். இன்சொற்கூறல் முதலிய எல்லா அறங்களையும் வழுவாது நடத்திவரவேண்டும். அவை யொவ்வொன்றையும் விரிக்கிற பெருகுமாதலின் வீருந்தோம்பலாகிய இவ்வொன்றைப்பற்றி மட்டும் இவண் சிறிது கூறினேம். ஏனையவற்றையும் தெய்வநூலாதிய மெய்நூல்களானும் ஆன்றோர் மொழியானும் அறிதலமையும்.

(4) இன் சொல் .

ஒருவனுடை மனத்தின்கண்ணுள்ள நன்மையை வெளிப்படுத்திப் படுப்பன மலர்முகமும் இன் சொல்லுமாம். இவற்றுள் இன் சொல் ஏனையதையும் தர வல்லது. இன் சொற் கூறுங்கால் முகமலர்ச்சியும் தோன்றுவதாகும். யாரிடத்தும் இனிமையாகப் பேசுகிறவனுக்கு உலகமெல்லாம் வசமாகும். அவனுக்கு யாரும் பகைவராகார். கடுஞ்சொற் பேசுபவன் எத்தனை உபகாரச் செயலை உடையவனாயினும் அவனை உலகத்தார் வியக்கமாட்டார்கள். சகல நன்மைகளும் நல்வார்த்தைகளாலே விளையும். சகல கெடுதியும் கெடுஞ்சொல்லாலே விளையும். இல்லறத்தார்க்கு இன் சொல் இன்றியமையாததொன்று. துறவறத்தார்க்கு அருள்போல்வது. அருளில்வழித் துறவறம் நன்றுநடைபெறாததுபோல் இன் சொல் இல்வழி இல்லறம் சிறவாது. நாம் எப்போதும் தனித்திராமல் பலருடன் பழகி வாழத் தக்கவர்களாதவின் யாரிடத்தும், எக்காலத்தும் இனிமையாகவே பேசவேண்டும். உபகாரம் செய்தற்குப் பொருளாதியன இல்லாதிருக்கலாம். இன் சொற் கூறுதற்கு நம் மனத்தில் இல்லாததொன்றுமில்லை. இதனாற் செலவொன்றுமில்லை. உலகத்தார் அன்பெல்லாம் வரவாக அமையும். சிலர் உபகாரஞ்செய்யும் வள்ளன்மையுற்றிருந்தும் உபகரிக்கப் பெறுவாரிடத்து வெட்டெனப்பேசி, வந்தவர் மனத்தைப் புண்படுத்திப் பின்னர் வேண்டுமுதவியை நன்கு செய்கின்றனர். இங்ஙனஞ் செய்வார்க்குப் புகழும் புண்ணியமுமில்லை. “அழுக்காறவாவெகுளி யின்னுச்சொ னன்கும் இழுக்கா வியன்ற தறம்” எனத் தேவரும், “நல்லவை நாடிச் சொல்லுங் காலும் கடியவாகச் சொல்லின் அறனாகா” எனப் பரிமேலழகரும் கூறுவர்.

“அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை, நாடி யினிய சொலின்” “சிறுமையுள் நீங்கிய இன் சொல் மறுமையும், இம்மையும் இன்னங் தரும்” என்பனவும் தேவர் திருவாக்குக்களே. கோபந்தோன்றியக்காலும் இன் சொற் கூறுவோமாயின் அக்கோபம் தானே யடங்கிவிடும். கடுஞ்சொற் கூறுவோமாயின் கோபமதிகரித்துப் பாவத்தையும் பகையையும் பெருக்கி மீளா நரகுக்கு ஆளாக்கிவிடும்.

ஆகவே இன்சொற் கூறுவோனுக்கு மனத்தூய்மை பெருகி நிலைத்தலால் அறமும், அவ்வறத்தாலும் யாவரும் பகையின்றி நட்புக் கோடலாலும் பொருளும், இவ்விரண்டாலும் இன்பமும் எய்துவனவாகும். இம்முன்றும் பெற்றான் புண்ணிய மேலீட்டாற் சுவர்க்காதி மோகூ இன்பத்துக்கு முரியவனாவன். இதனாற்றான்

“இன்சொல் மறுமையு மீம்மையும் இன்பந்தரும்.” என்றார் பெரியார். இவைகட்கு மாறாக மனத்தூய்மை யின்மையும், பகைமையும், பொருளிழப்பும், துன்பமும், பிறவும் தருவன கொடுஞ் சொற்களாமென்பது சொல்லாமலே யமையும். இக்கருத்துக்களை வைத்துத்தான் “ஞயம்படவுரை” “வெட்டெனப் பேசேல்” எனக் கட்டளையிட்டனர் ஔவைப்பிராட்டியார். இன்சொல், புகழும் புண்ணியமும் பிறநலங்களும் வளரச்செய்யும் பெருமையையும், கொடுஞ்சொல், இகழ்பாவமாதி பிறகேடுகளைத்தருஞ் சிறுமையையும் நோக்கியன்றோ “இனிய வுளவாக இன்னாத கூறல், கனியிருப்பக் காய்கவர்த் தற்று” எனச் செந்நாப் போதாரும், கனி-ஔவை யுண்ட நெல்லிக்கனி, காய்-காஞ்சிரங்காய் எனப் பரிமேலழகரும் கூறுவா ராயினர்.

எவ்வளவு பொருளைத்தான் அள்ளியள்ளிக் கொடுப்பாராயினும் வெட்டெனப் பேசித்தருவார்க்குப் புகழ் புண்ணிய முளவாகா. சிறிதளவே கொடுப்பாராயினும், இன்சொற்கூறி யுதவுவார்க்கு அவருதவும் பொருளளவிற்கு அதிகமான புகழ் புண்ணியமுண்டாகும். இவ்விஷயத்தை நாம்பலரிடம் நேரில் பிரத்தியட்சமாக அறிகின்றோம்.

இன்சொற் கூறுவாரும் கொடுஞ்சொற் கூறுவாரும் முறையே குயிலும், நாயும் போல்வர். குயில் தனக்குக் கவலைக்காலத்தும் இனிமையான தொனியையே செய்யும். நாயோ தனக்கு மகிழ்ச்சிவந்த காலத்துங் கேட்பவர் காதுில் நாராசம் துழைத்தாற்போல ஊளையிடிக் குலைக்கும்.

எல்லாரும் எக்காலத்தும் எல்லாரிடத்தும் இன்சொற்களையே கூறவேண்டும். கொடுஞ்சொற்களை அறவே யொழிக்கவேண்டும். வாயாற் சொல்லுதற்குக் கூறிய இவ்விதிதான் எழுதுபவரும் கொள்ளத்தக்கது. சிலர் தாமெடுத்த விவகாரம் முட்டுப்பாடுற்றபோது துஷணத்திரப் பிரயோகஞ்செய்ய வருகின்றார். இதனாற் பலரானும் இகழப்பட்டு அவமானமடைகின்றார். பேசுபவரும் எழுதுபவரும் எச்சமயத்தும் இனிய வசனங்களையே யுப்யோகித்தல்தான் தகுதி.

“அகனமர்ந்து செய்யா ஞறையு முகனமர்ந்
தின்சொல னாகப் பெறின்”

(5) செய்ந்நன்றியறிதல்.

“செய்ந்நன்றியறிதல்” என்பது “ஒருவன் தான் பிறர்க்குச் செய்யத்தக்க நன்றியை யறிதல்” எனவும், “பிறர் தனக்குச்செய்த நன்றியையறிதல்” எனவும், இருபொருள் தோற்றுவிப்பதாகும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் மானிடஜன்மமெடுத்த எல்லாருக்கும் இம்மை மறுமை யிரண்டற்குந் துணைசெய்யத்தக்க ஒப்புயர்வில்லாத திப்பிய அறமாமென்பது எப்புலவர்களுக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாம்.

தான் நன்மை செய்தலாவது, பசி பிணியாதிவற்றால் பிறர் வருந்தக் காணினும் கேட்கினும் தானேவிரைந்து அவர் துன்பத்தை நீக்கி மனமொழி மெய்களா வியன்ற உபகாரம் செய்தல் என்பது. இங்ஙனம் உபகரிக்குங்கால் அவ்வுதவியைப் பெறுவார் துயரத்தைக் கண்டு, “மனமிரக்கமுற்று, “இவ்வுதவியையிதுபொழுது இவர்க்கு யாம் செய்யப்பெற்றேம்” என்று மகிழ்ச்சியடைந்து, முகமலர்ச்சி யுடன் இனிய மொழிகூறி, அன்னம் ஆடைமுதவியவற்றை அளித்தல் ஆதிவதாக ஏற்றவற்றைக் காலந்தாழாது செய்துமுடிக்கவேண்டும்.

கொலைகளவாதி தீச்செயல் புரிவாரைக் கண்டால், அந்தோ! இக்கொடுஞ்செயலால் இவர் மீளாநாகிற்கு ஆளாகுவரே! என்று உள்ளம் கசிந்து, அக்கொடுந் தொழிலால் வருந் தீங்குகளை எடுத்துக்கூறி, அவர்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும். அதிகாரம் முதலியவற்றால் செல்வாக்குப் படைத்திருப்பின் தன் வாக்குச் சகாயத்தாலும், செல்வம் படைத்திருப்பின் பொருள்வகையாலும், சரீரவலியிருப்பின் உடல் முயற்சியாலும் பிறர்க்கு உதவிசெய்வதையாவரும் மேற்கொள்ளவேண்டும். இதனை

“ஒல்லும் வகையால் அறவினை ஓவாதே

செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்”

என்னுந் தேவர் திருவாக்கு வலியுறுத்துமாறு காண்க.

இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவரும் பிறருதவிக்கொண்டு சுகவாழ்க்கை யடையவேண்டுமேயன்றிப் பிறருதவியில்லாமல் வாழ முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தமக்கு வேண்டியவற்றையே செய்து பிறர்க்கு உதவிசெய்யாதிருந்தால், உலகமே நடைபெறாது. இது நம் அனுபவத்தால் யாவரும் அறிந்துள்ளதேயாம்.

தமக்கென முயலா நோன் றுட்
பிறர்க் கென முயலுநர் உண்மையானே
உண்டா லம்ம இவ்வுலகம் !

என்னும் புறப்பாட்டை நோக்குவோம். எந்த முயற்சியும் தன் பொருட்டாகமட்டுஞ் செய்யாது பிறர்க் குதவியாகும் பொருட்டுச் செய்வார் இருத்தலாற்றான், இவ்வுலகம் நிலைபெற்றுள தாகின்றது என்பது இதன் கருத்தாம். ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் பிறர்க்குதவி செய்யக் கடமைப் பட்டிருப்பதை யறியவேண்டும். இந்த உயர் குணம் வளர வளர, தனக்குவேண்டும் ! தனக்குவேண்டும் ! என்கிற பற்று முற்றும் அற்றுவிடும். பற்றற்றொழியவே பிறவுயிர்களை யும் தம்முயிராகக்கருதும் அன்பு மேலிட்டு அருள்பெருகுவதாகும். உயர்ந்தவர் மாட்டு அன்பும் தாழ்ந்தவர்மாட்டு அருளும் உடையராய வழி, மனந்தூய்மை யெய்தும். மனத்தூய்மையால் புண்ணியம் பெருகி மோகஷமும் சித்திப்பதாகும். “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு” என்ற முதியோர் வாக்குப் பிரத்தியக்ஷப்படுவதாகும்.

இவற்றை யெல்லாம் கருதாது எல்லாப் பொருளையும் தனக் கென ஈட்டிப் பிறர்க்குதவி செய்யாராயின், அவரது அவாவே அவரது அறிவைக் கொன்று புண்ணிய பாவ உணர்ச்சியை மறைத்து மேலுமேலும் பிறவிக் கேதுவாகிநிற்கும். உலகத்தாரும் அவர்களை நடைப்பிணமாகக் கருதி யிகழ்வர். அவர்க்கு மனத்தூய்மை வருவதாயில்லை.

“அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுச்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து”

என்பவாகவின், அவாவுடையார் ஒருபொழுதும் மனச்சாந்தி பெறமாட்டார். பரோபகார தருமமானது இம்மையிற் புகழ்கொடுப்பதுடன் நில்லாது மறுமையில் வீட்டுக்கும் ஏதுவாகக் கூறப்படுதலின் இதையொத்ததோர் அறச்செயல் எதுவுமில்லையென்க.

அற்றேல், “பொருளாலேனும் வாக்காலேனும் காயத்தாலேனும் உதவிசெய்யச் சக்தியற்றவர்க்குப் புகழும் புண்ணியமுமில்லையாமோ?” என்னின், அற்றன்று.

5. செய்ந்தன்றியறிதல்.

௨௭

‘இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை’

‘ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலும் யாவர்க்கும்
ஒல்லா தில்லென மறுத்தலும் இரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே’

என்பவாகலின், இயலாதார், இயற்றாவிடத்துத் தீமையிலலை.
உடையார் செய்யாக்காற்றான் தீமையாகும்.”

ஆயின், “இயலாதார் நன்மைசெய்வதெவற்றாலுளதாம்?”
என்னில், அவர் செய்யற்பால நலமுமுண்டு. அன்னோர் பிறர்க்குத்
துன்பஞ்செய்யாதிருத்தலே பெரியதோர் நன்றியாம். பறவைகளைச்
சிறைசெய்தலும், நாய் கழுதை முதலியவற்றைக் காரணமின்றி
சுத்த விளையாட்டுத்தனத்திற்காகவே நையப் புடைத்தலும், எளி
யார்க்கு நலிவுறுத்தலும், இரப்போரை ஏசுதலும் இன்னோர்
பலவகையான தீச்செயல் செய்கின்றவர்கள் எத்தனைபேருள்ளார்?
பயனற்ற விளையாட்டிடத்து இன்னல்செய்தலேயன்றியும் அற்பப்
பொருள் முதலியவற்றின் வேட்கையால் கொலை களவாதிய செய்
கின்ற கொடும்பாதகர் எத்தனைபேருள்ளார்? எவ்வாற்றானும் பிறர்க்
குச் சிறிதும் இடுக்கண் செய்யாது வாழ்தலே மிக்க நன்றியாம்.
இதுபற்றியன்றே,

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின். அதுதான்
எல்லாரு முவப்ப தன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉ நெறியுமா ததுவே.”

எனத் தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்களும், “பிறரை வருத்தாமையே
பெரும்புண்ணியம்” என்ற பொருளை விளக்கி “அஹிம்ஸா பரமோ
தர்ம:” என்று வடமொழிவல்லாரும் கூறிச் செல்வாராயினர்.
ஆகவே, இயல்பவர் யாவரும் பிறர்க்கு உதவிசெய்தலும், இயலாதார்
பிறர்க்குத் தீங்கியற்றாமையும் ஆகிய இவ்விண்ணோர் முதற்கட்கூறிய
படி தான்செய்ந்நன்றியாம்.

•• இதை முன்னுதவகைப்படுத்துகிறப்பாருமுளர். அவையாவன:—
(1) ஒருவர் வருத்தங்கண்டவுடன் மனமிரங்கித் தாமே வலியச்

சென்றுதவதல் தலையாய நன்றி. (2) வருந்துவார்வந்து கேட்ட பின் உதவதல் இடையாயநன்றி. (3) கேட்டபின்னும் மனமிரக்க மின்றி அலைப்புறுத்தி வெறுப்பொடு செய்யமுதவி கடையாயநன்றி. இவை யாவும் பெறுவார்க்குத் துன்பந்துடைத்து இன்பம் பெருக்கு வனவேயாதலின் நன்றியாகவே யமைவனவாம்.

அன்றியும் (1) இரக்கங்காரணமாகச் செய்தல். (2) முன் தமக்குச் செய்த நன்றி காரணமாகச்செய்தல். (3) பின் தமக்குவரும் நலங் காரணமாகச் செய்தல் என்று நன்றியை மூன்று வகுப்பாக்கி யுரைத் தலுமுண்டு. “நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்” என்பவாகலின் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியவை செய்யாமையும் ஆகிய இரண்டும் ஒவ்வொருவனும் தான்செய்நன்றியென்று துணிந்துகொள்ளத் தகும்.

இனி, பிறர் தனக்குச்செய்த நன்றியை மறவாதறிதலாவது:— தனக்கு இடுக்கண் வந்தக்கால் உதவுவோரை மறவாது, அவர்செய்த நன்றியை நினைந்து, அவர்க்கு ஏதேனும் துன்பம் வருமாயின், அக் காலத்துத் தன்னுயிரையுங்கொடுக்க ஒருப்பட்டு நிற்பலாம். நன்றி யினளவின் சிறுமை பெருமை கருதாது அதன் பயனையே கருதி மதிக்கவேண்டும். தனக்குச் செய்த நன்றி சிறிதாகவும் தான் அவர்க் குப் பெரிதோர் உதவிசெய்யும்படி நேருமாயின் அக்காலத்து அவர் முன் தமக்குச்செய்த நன்றியின் பயனைக்கருதித் தாம் செய்யத்தக் கன எத்துணைப் பெருநன்றியே யாயினும் அதனை அப்பொழுதே மனமகிழ்ந்து செய்யவேண்டும். இதனை,

“தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வார் பயன்மெரி வார்” எனவும்,

“அல்லி யரும்பதமும் அடகுங் காயுங் குளநெல்லும்
நல்ல கொழும்பழனுங் கிழங்குந் தந்து நவைதீர்த்தார்க்
கில்லையே கைம்மாறு”

எனவும் தேவர்கள் கூறியவாற்றால் நன்குதெளிக.

அன்றியும் ஒருபொழுது ஒரு நன்றிசெய்தவர் பிற்காலத்துப் பல துன்பம் செய்தாராயினும் அவர் செய்த நன்றி ஒன்றையே பெரிதாக இடைவிடாது நினைந்து பாராட்டி, அவர்செய்த தீமைகளை யெல்லாம் நினையாது விட்டுவிடுதல் வேண்டுமென்பார்,

“கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர்செய்த ஒன்று என்று உள்ளக் கெடும்”

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல தன்றே மறப்பது நன்று.” என்பவாகலின்,

நன்றி மறவாமை மிகவற்புறுத்தப் பட்டவாறு காணலாம். அறநூல்களாலே மறச்செயல்களாக விலக்கப்பட்டன பல. அவற்றுள்ளும் மாதூர்ஹத்தி, பிதூர்ஹத்தி, குருஹத்தி முதலிய தீச்செயல்கள் மிகக்கொடிய பாதகங்களாக விலக்கப்பட்டன. அவற்றிற்கு விதித்துள்ள இராஜதண்டனையும் தெய்வதண்டனையும் கேட்டால் அம்மம்! நெஞ்சு நடுநடுங்காநிற்கும். இவ்விதக் கொடிய பாவங்கள் எல்லாவற்றினும் அறக்கொடிய பெரும்பாவம் நன்றிமறப்பதே என்று நமது பெருநூல்கள் முழங்குகின்றன. மாதூர்ஹத்தி முதலியன செய்தார்க்குப் பிராயச்சித்தமுண்டாயினும் செய்ந்நன்றி கொன்றவர்க்கு எவ்வாற்றானும் கழுவாயில்லை யெனவும், அவரே மீளா நரகிற்கு ஆளாகுவர் எனவும் பொய்யில் புலவராதிய உண்மையறிஞர்கள் மிகக்கடிந்து வற்புறுத்துரைத்துள்ளா ரென்பது பின்வருங் கவிகளாலறிந்து கொள்ளத்தகும்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” — (திருவள்ளுவர்.)

“ஆன்முலை அறுத்த அறனில் லோர்க்கும் மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும் பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன் செய்தி கொன்றார்க்கு உய்தி யில்லென அறம் பாடிற்றே” — (புறநானூறு.)

“சிஷுதவகல் காதற் றுயைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப் பதவியந் தணரை ஆவைப் பாலரைப் பாவை மாரை வதைபுரி குநர்க்கும் உண்டாம் மாற்றலாம் ஆற்றல் மாயா உதவிகொன் றார்க்குஒன் றேனும் ஒழிக்கலாம்

உபாயம் உண்டோ” — (கம்பர்.)

பார்த்தீர்களா ! செய்ந்நன்றி மறத்தலை எவ்வளவு கொடியதாக நம்முன்னோர்கள் எள்ளியுரைத்துள்ளார்கள்? நமது சுகதுக்கங்களனைத்தும் தமவாகவும் அதற்கு மேலாகவும் பாவித்து நம்மிடத்தினின்றும் பிரதியுபகாரம் ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் நம்மைப்போற்றி வளர்த்த தாய்தந்தையர்களென்ன, விலங்கையும் மரத்தையும் ஒத்திருந்த நமக்கு ஞானக்கண் கொடுத்து மனிதராகச் செய்த உபாத்தியாயர்களென்ன, மற்றும் உற்றுழியுதவிய முத்தோர்களென்ன, இத்தகையோர் பலரும் நமக்குச்செய்த உதவிகளைக் கணக்கிட்டுரைக்க ஆதிசேடனைப்போல் இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்தாலும் முடியுமா? இவர்கட்கு நாம் எத்தனைநாள் ஊழியஞ் செய்வோமாயினும் நம்பொருட்டாக அவர்கள் ஒருநாளடைந்த சிரமத்துக்குத் தானும் ஈடாகுமா? இவற்றையெல்லாம் சிந்தியாது தற்காலத்து வாலிபரிற் பலர் நன்றிகெட்டவர்களாகி மாதா பிதாக்களிடம் வணக்கமின்றி மிருகம்போல நடக்கின்றனரே ! இது என்ன பரிதாபம் ! நாம் நம் முதியோர்களிடம் எவ்வாறு நடந்துகொள்கின்றோமோ அவ்வாறு தானே நம்மக்களாதிர் நம்மிடம் பின்நடந்துகொள்ளுவர்? ஆகவே நம்முடைய நடையானது நம்மையுங்கெடுத்து நம் பின்னவர்களையும் கெடுப்பதாகவன்றோ அமையும்? என்று இவர்கள் கருத வேண்டாமா? ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற மாணுக்கர்களிற் சிலர் “உபாத்தியாயர் என்ன சப்பளம் பெற்றுக் கற்பித்தவராதலின் அவர் ஒருவித வேலைக் காரர்தானே” என்று பிறரிடம் கூறவும் இவ்வித கெட்ட எண்ணத்தால் அவரிடம் மரியாதையின்றி நடக்கவும், நாம் நேரில் கேட்டும் கண்டும் இருக்கின்றமன்றே ! இவ்வாலிபர்கள் இம்மை மறுமையிரண்டு மூற்றவர்களென்பது நாம் இங்கே கூறவேண்டியதில்லை.

நன்றி கெட்டவர்கள் நாயினும்கடையரே. தீக்குணமும்கொடுத் தொழிலும் இயற்கையாகக் கொண்டதும் பலநாள் உணவின்றி வேண்டுமென்றே பட்டினிபோட்டு வைக்கப்பட்டதால் அதிமுர்க்கத்துடன் இருந்ததுமான ஒரு சிங்கத்துக்கு இரையாகும்படி அந்திரோகிஷிசு என்னும் அடிமை தண்டனை விதிக்கப்பட்டு நிராயுதபாணியாக அதன்முன் நிறுத்தப்பட்டதும், இடியேறன்னபேரொவியுடனும் கனலுமிழுங் கண்களுடனும் கண்டார் நடுங்க அச்சிக்கம் தன் இரையை நோக்கிக் கடுவியையுடன் சென்றதும், ஆனால் அது அவ்

வாறு செய்யாமல் ஆட்டுக்குட்டியினும் அதிகாந்தமாகி இறந்த மக
வினை மீண்டும் உயிருடன் கண்ட தாய்போலவும் நாய்க்குட்டியைப்
போலவும் மகிழ்ச்சிகூர்ந்து நன்றியறிதலைக் காட்டியதும், பாடசாலை
களிற் பயிலும் பலரும் நன்கறிவர். அஃது இவ்வாறு தன் பசியை
யும் இயல்பையும் மறந்த பேருவகைபூத்து அவனது ஆருயிரைக்
காத்தது அவன் தனக்கு முன் ஓர் அமையத்து நன்மை செய்த நன்
பன் என்பது பற்றியன்றோ? பகுத்தறிவில்லாத இத்தீய விலங்கும்
நன்றியுணர்ச்சியைக் காட்டிற்று. என்றால் பெறுதற்கரிய மானிட
ஜன்மத்தைப்பெற்ற ஆறறிவுடையநாம் இன்னாசெய்தாரை யொறுத்
தலும் இனியசெய்தாரை மறத்தலும் எத்துனை இழிவானகாரியம்?

ஆதலின், நம்மால் எவ்வகையிலும் மாறுதவி செய்யமுடியாத
பேருதவி செய்துவரும் பெருந்தகையாளர்களாகி நம்மை யெப்
பொழுதுங் காத்துவருகின்றகடவுளிடத்தும், அரசனுபாத்தியான்றாய்
தந்தை தம்முன் ஆகிய ஐங்குரவரிடத்தும், உற்றுழியுதவும் மற்றவரி
டத்தும் நாம் எப்பொழுதும் நன்றிபாராட்டி நடந்துவருவோமாக.

தினைத்துனை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார்.

செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற வரிது.

தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையக்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.

மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல். (திருவள்ளுவர்.)

கர்ணன் கூற்று.

மடந்தைபொற் றிருமே கலைமணி யுகவே
மாசறத் திகழுமே காந்த

விடந்தனிற் புரிந்தே யானயுர்ந்திருப்ப
வெடுக்கவோ கோக்கவோ வென்றான்

றிடம்படுத் திடுவே விராசரா சனுக்குச்
 செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக்
 கடன்கழிப் பதுவே யெனக்கினிப் புகழங்
 கருமமுந் தருமமு மென்றான்.

ஒருரு மொருகுலமு மில்லா வென்னை
 யுன்குலத்தி லுள்ளாரி லொருவனாக்கித்
 தேருரு மவர்மனைக்கே வளர்ந்த வென்னைச்
 செம்பொன்மணி முடிசூட்டி யம்பு ராசி
 நீருரும் புவிபாலர் பலரும் போற்ற நின்னினுஞ்சீர்
 பெறவைத்தாய் நினக்கே யல்லா
 வேருருங் கதிர்முடியா யெதிர்த் தோரி
 வியார்க்கினியா னுயிரளிக்க விருக்கின்றேனே.

கும்பகர்ணன் கூற்று.

நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப்
 போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டார்க் குயிர் கொடா தங்குப்போகேன்
 தார்க்கோல மேனி மைந்த வென்றுயிர் தவிர்த்தி யாயிற்
 கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதி நென்றான்.

(6) கேள்வி.

பெறுதற்கரிய இம்மானிடப் பிறவிக்கு மற்றப் பிறவிகளினு மிக வுள்ள விசேட மெல்லாம், நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையையும் பகுத்தறிதற் கருவியாகிய மனமென்னும் இந்திரியத்தை அதுவிசேட மாகப் படைத்திருத்தலேயாம். இம்மன விர்திரியம் இல்லையேல், மக்கட் பிறவியேயாயினும் அது விலங்கின் பார்ப்பு மாக்கள் என்ற வேறு சாதியாமென்பது முன்னோர் கொள்கை. இதனை “மாவு மாக் களும் ஐயறிவினவே-மக்கடாமே யாறறி வுயிரே” என்னும் தொல் காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறிக. மனம் ஆறும் இந்திரிய மாதலை, “மனஷஷ்டணிர்திரியாணி” என்ற கீதா வாக்கியமும் வற்புறுத்துவ தாகும்.

மக்களது பகுத்தறிதற் கருவியாகிய இம்மனப் பொறியானது ஏனை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற இந்திரியங்களை நடத் துந் தலைமையும் இன்றியமையாமையும் உடையது. இம்மன மொன் றில்லையாயின், ஏனையவை தம் தொழில்களைச் செய்யா. இவ்வைம் பொறிகளுடன் மனம் உடனின்று நடத்துவதாலே தான் இவ்வுலகப் பேறுகள் யாவும் சித்திக்கின்றன. இவற்றுள் ஆன்மகோடிகள் இம் மையம்மைப் பேறுகளை அடைந்துய்தற்கு இன்றியமையாத காரண மாயுள்ளது, மனமுஞ் செவியும் சேர்தலாகும். இதுவே ‘கேள்வி’ யெனப்படும்.

கேள்வியாவது: கேட்டற்குரிய பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் சொல்லக் கேட்டலாம். இது, கற்றார்க்கும் கல்லாதவர்க்கும் ஒப்ப வேண்டத்தக்க தொன்று. கல்லாதவர் பெரியோர் சொல்லிய உறுதி களைக் கேட்பாராயின் தாமும் கற்றவர் போன்ற அறிவை எளிதற் பெறுவர். கற்றோர் அங்ஙனங் கேட்பாராயின் தங்கல்லியானுய் அறி வைப் பின்னுஞ் சிறப்பித்துப் பெருக்கியவராவர்.

இங்ஙனம் கற்றார் கல்லார் இருவருக்கும் ஒப்ப உயர்தர ஞானத் தை ஊட்டவல்ல கேள்வி வினையும் நிலங்கள் கற்று முதிர்ந்த அறி ஞர் குழுமியு கழகங்களேயாகும். ஞானங்களின் பிறப்பிட மாதல் பற்றியே, அவையையும், அவைத் தலைவனையும் “நமஸ் ஸதஸே நமஸ் ஸதஸஸ் பதயே” என்று வேதமும் வாழ்த்தி வணங்குவதா யிற்று. நம் வேத வேதாங்கங்களும், இதிகாச புராணங்களும், இக் கேள்வியாலன்றோ, புண்ணிய பூமியாகிய இப்பரதகண்டத்தை இன்று

வரை அலங்கரித்து வருகின்றன? வேதத்துக்கு கேள்வி எனப் பொருள்கொண்ட “சுருதி” என்பது பெயராக வழங்குவது கண்டு கொள்க. இக்கேள்வியானது முதற் பொருளாகிய கடவுளை அறிந்துய்தற்குரிய உபாயங்களுள் முதலாவதாம். சிரவணமாகிய இதன் சிறப்பு, “கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர், மற்றீண்டு வாரா நெறி” என்னும் பொது மறையால் அறியத்தக்கது.

பலதூல்களைப் பலகாலும் கற்றும் கேட்டும் துருவி யாராய்ந்த பெரியோர் அவையினின்று கேட்கப்பெறும் விஷயங்கள் எத்துணை அருமை பெருமை வாய்ந்தனவாதல் வேண்டும்? நல்லூழும் பெரு முயற்சியுங் கொண்டு பல்லாண்டு பயின்று தெரிதற்குரிய அரும் பொருள்களை எளிதிற்பெறச் செய்வது இக்கேள்வியே யன்றோ? ஆதலால் கல்வியினும் சிறப்பு வாய்ந்தது இக்கேள்வி என்பது பெறப்படும். இது பற்றியே, “கணக்கினை—முற்றப் பகலு முனியாதினி தோதிக், கற்றலிற் கேட்டலே நன்று” என்றார் முன்னோரும். ஞான விருத்தி குறைந்துவிட்ட இக்கலியுகத்தே, கேள்வியின் நிலைக்களமாகிய சங்கங்களினின்றே நம் சக்திகளைப் பெருக்க வேண்டியிருந்த லால், ஞானாபிவிர்த்திக்கு இச்சபைகளே இன்றியமையாத சாதனங்களாகும். “ஸங்கே சக்தி: கலௌயுகே” என்ற ஸ்மிருதியின் கருத்தும் இதுவேயாம். இச்சங்கங்களின் வாயிலாக அடையும் கேள்வியினையே.

“செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம், செல்வத்து ளெல்லாந் தலை” என்று நாயனாரும் சிறப்பித்தருளினார்.

பெரியோர் குழுவினின்று உயர்ந்த விஷயங்களை எத்துணையளவாகக் கேட்பினும், அது பெரும்பயனை விளைக்கும். “எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானும்—ஆன்ற பெருமை தரும்” என்றார் தெய்வப்புவர். கேட்பவை சிலவேயாயினும், விடாது பெரியோரை அடுத்திருந்து கேட்குமிடத்து, அக்கேள்வி மழைத்துளிபோல் வந்தீண்டி அறிவுப் பெருக்கெடுக்கச்செய்யும் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் ஞான விளைவுக்கேதுவாகிய கேள்வி என்னுங் கருவியால் துளைக்கப்படாத செவிகள், அவை ஓசையறியுந் துவார முடையவாயினும், செவிகளே யாகுமென்ப. “பாட்டு முரையும் பயிலா தன விரண்—டோட்டைச் செவியு முள” என்றார் ஓளவையாரும். கேள்வித்துளைபெறாத ஒருவனுக்கு இம்மைச் செல்வமும் இயற்கையறிவும் நிரம்பவிருப்பினும், இருமைப்பயன்களும் இல்லையாம்.

“இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும் வானிரவியெழுந்தா லன்றிக் கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரி தாமுலகிற் கண்போல் யாரும் பெருகியசெல் வமுமறிவும் பெற்றாலு னாற்கேள்வி பெறுவார்க் கன்றித் திருவளர்புண் ணியபாவ மிம்மைமறு மையும்வீடுந் தெரியா வன்றே.”

இதனால், கேள்வியின் ஆவசியகம் வற்புறுத்தப்படுதல் காணலாம். கல்வியாகிய கண்ணில்லாதவர்க்கும் இக்கேள்வி யானது ஊன்று கோ லாய் நின்று உதவுவதன்றோ? “கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு—புண்ணுடையர் கல்லாதவர்” என்றதனால், கல்லாத வரை கண்களற்ற முழுக்குருடராகக் குறிப்பிட்ட நாயனார்,

‘கற்றில னாயினுங் கேட்க அஃதொருவர்
கொற்கத்தி னூற்றார் துணை’

என்றார். இதனால், முன் கூறியபடி கல்லாராகிய குருடர்க்கு, இக் கேள்வியிருப்பின் அது அக்குருட்டு நிலையினும் உதவக்கூடியஊன்று கோல்போலாகும். என்பது தெய்வப்புவவர் உள்ள மாதலும் காண்க.

இத்தகைய கேள்வி மிகப்பெற்றவர்கள் அதன் ரஸத்தையே பானம் பண்ணி துன்பமென்பதறியாது இன்பம் அடைபவராதலின், வள்ளுவனார் இன்னோரை அவியுணவின் ஆன்றாராகிய தேவரோ டொத்தவராகப் புகழ்வார். தம்மை வியத்தலும், பணிந்தமொழிக ளில்லாமையு முதலிய தீக்குணங்களெல்லாம் பெரியாரை அடுத்துக் கேள்வி செய்யாமையால் வருவனவே. “நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய—வாயின் ராத லரிது” என்பது பொய்யாமொழி. இத்த கைய செவிச்சுவைகளின் பரமானந்தத்தை யுணராது வாய்ச்சுவை யொன்றையே அறியும் ஐயறிவினராகிய மாக்கள் இருப்பதும் இரா ததும் ஒன்றே என்னுங்கருத்துப்பட, “செவியிற் சுவையுணரா வாயு ணர்வின் மாக்கள், அவியினும் வாழினுமென்” என்றனர் நாயனார்.

இவற்றால், கேள்வி என்பது, ஆன்மாவின் ஞானாபிவிர்த்திக் குரியதாய் வீட்டிற் கேதுவாமென்பது உம், அது கற்றார்க்கும் கல் லார்க்கும் ஒப்ப உறுதிபயப்பதென்பது உம், அஃதின்றேல் மாணிடப் பிறவி பயனற்றுக்கழியுமென்பது உம், நல்லோர் குழுமிய அவைகளே கேள்வித்தானாமென்பது உம் ஒருவாறு விளங்கும். இத்தகைய கேள்விப் பெருக்கு எங்கும் ஓடி வெள்ளமிடும்படி செய்வது, பரமோப காரமென்பது சொல்லவேண்டா. அதற்குரிய சங்கங்கள் நாடெங் குந் தழைத்து ஞானம் விளைப்பனவாகுக.

(7) கல்வியின்பம்.

கல்வியாவது ஈண்டு வித்தையென்னும் பொருள் தந்து நிற்பதாம். ஒரு பொருளையறியுங்கால் பிண்டமாக அறியும் நிருவிகற்ப வுணர்ச்சி போலாது அப்பொருளைப்பற்றிய விவரணங்களைப் பாசுபாடுசெய்து அறியும் சவிகற்ப வுணர்ச்சியைத் தருதற்குக் கருவியாவது இக்கல்வியேயாம். இக்கல்வியில்லாதார் சவிகற்ப வுணர்ச்சியைக் கூடப்பெறார். விலங்கினங்களோடொப்ப அறியும் பஞ்சேந்திரிய வுணர்ச்சியின் வேராய் மனிதர்க்கேயுரியதாய் மனத்தின்கண் நிகழும்பெற்றித்தாய் நல்ல தன் நலனும் தீயதன் தீமையும் பகுத்தறிந்து கோடற்குக் கருவியாயுறுவது மிக்கல்வியேயாம்.

கல்விச்சிறப்பு:—மனத்தைத் தீயவழியிற் புகவிடாது நல்வழியிற் செலுத்தி மாட்சிபெறுவிப்பது. மனிதரிடத்துள்ள மிருகத்தன்மையைமாற்றி அவர்க்கு மனிதத்தன்மையைக் கொடுக்கவல்லது. “மேற்பிறந்தாராயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங் கற்றாரனைத்திலர் பாடு, என்பதால் உடலோடொழியும் குலச்சிறப்பினும் மிகச் சிறப்புடையது. “எக்குடிப்பிறப்பினும் யாவரேயாயினும் அக்குடியிற் கற்றோரை வருகென்பர், என்பதனானுங் காண்க.

கள்வராற் கவரப்படாது, தாயத்தாராற் பாதிக்கப்படாது, அரசராற் கொள்ளப்படாது, வெள்ள முதலியவற்றால் அழிக்கப்படாது, பிறர்க்குக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைவெய்தாது நிறைவுறுவது, அறிவை வளர்ப்பது இவைபோல்வனவாகிய பலவகைச் சிறப்புக்களையுடையது.

“வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை

மிக்க சிறப்பி னரசர் செறினவெளவார்”

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வியொருவற்கு

மாடல்ல மற்றைய வை”

என்பன வாதியவற்றால் இதன்பெருமை நன்குபுலப்படும். அன்றியும்,

“ஒருமைக்கட் டாங்கற்ற கல்வி யொருவற்

கெழுமையு மேமாப் புடைத்து”

என்றவாறு ஒருபிறப்பின்கண் பயின்ற கல்வியானது அப்பிறவியொழியினும் ஒழியாது உயிருடன் எழுமையுந் தொடர்ந்து சென்றுதவுந் தன்மையது. “நற்பொருள் செய்வார்க்கிடம் பொருள்செய்வார்க்கு மஃகிடம்” என நற்பொருளுென்று திருத்தக்கதேவர் சிறப்பித்துக் கூறலுங் கருதற்பாற்றாம். இதுபற்றியன்றே.

“அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்விசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுளியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றயிர்க் குற்ற துணை”

என்றார் ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகள். இதைவிட வேறுகூறுதல் மிகையாமென இம்மட்டில் நிறுத்தி மேற்செல்வாம்.

கற்றார்பெருமை:—உலகத்தார் அரசனைத் தெய்வமாக மதிப்பார். அவ்வரசனினும் பலமடங்கு சிறப்பெய்துவார் கற்றார். அரசனுக்கு அவன் நாட்டில்மட்டுமே சிறப்பாம். கற்றார்க்கோ சென்ற விடங்க ளெல்லாம் சிறப்பாம். எந்தநாடும் நாடாம். எந்த லூரும் ஊராம். எல்லாரும் உறவினரேயாவர். எல்லாரானும் புகழ்ந்து போற்றப் படுவர். கடவுள் கருணைக்கு முரியராவர். இவ்விஷயங்களைப் பன் டைப்புலவர் சரிதவாயிலானும் நன்கு காணலாம். சோழராஜனால் சிறிது புறக்கணிக்கப்பட்டு நீர்நாட்டை நீங்கி மலைநாட்டிலெய்திய கம்பநாட்டாழ்வார் அம்மலைநாட்டு மன்னர் பெருமானால் மிகப் பாராட்டி மதிக்கப்பட்டு மீண்ட சரிதமொன்றே யிதற்குப் போதிய சான்றாகும். “விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குதூல் கற்றாரோ டேனையவர்” “கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர்” என்பவற்றாலும் கற்றார் பெருமையினிதுவிளங்கும். அன்றியும்,

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த வெனினும்

- மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வதுபோன் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யு முடம்பு”

• என்பதனுனை கற்றார் பெருமையினைத்தென வொருவாறு தெரிதல் சாலுமென்க.

கற்கத்தக்கன:—

“அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூ லோதுப வெல்லாங்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஓந் துணையறிவா ரில்”

“எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்”

“கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—மெல்லவே
யாராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெளிந்து”

“பொருவி லாவிதி காச புராணங்கள்
தெருளு மாந்தர் சிறப்புள ராகுவர்
தரும னாலும் புராணத்தின் றன்மையும்
கருதி யோர்ந்தவ ரேகலை வல்லரே”

என்பவாகலின் கற்கப்புகுவார் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும்
புருஷார்த்தங்களைப் போதிப்பனவாகிய நூல்களையே கற்கக்கடவர்.
அன்றியும் ராஜநீதிமுதலியவற்றை யுணர்த்து நூல்களையும் தொழின்
முறைகளைக் கற்பிக்கு நூல்களையும் நல்லறிவைப் பெருக்கும் ஏனைய
நூல்களையும் கற்கவேண்டும். இங்ஙனமன்றி அற்ப விஷயங்களை
யுணர்த்து நூல்களைக் கற்றல் வீண்காலப் போக்காவதன்றிப் பிறி
தில்லை. தற்காலத்தில் ஆங்கிலக்கல்வி பல்கத்தொடங்கவே பல
இடங்களில் நம்முன்னோர் கொள்கை நமுவவிடப்படுகின்றது. ஆங்
கிலக்கல்வி மணம் வீசத்தலைப்பட்ட கலாசாலையில் நமது சிறுவர்கள்
இளமைக்கட்கற்கும் பாடங்களைப் பார்த்தால் பெரும்பாலும் நாய்,
பூனை, கழுதை, சிங்கம், ஓநாய் என்பவற்றைப் பற்றியவைகளாக
இருக்கின்றன. நம்முன்னோர் ஏற்படுத்திய பாடங்களைப் பார்ப்போம்.
ஆத்திச்சூடி, கொன்ஹைவேய்ந்தான், வெற்றிவேற்கை, நல்வழி, நன்
னெறி முதலியனவாகும். இச்சிறு நூல்களி லமைந்துள்ள பொரு

ளமைப்பைப் பார்த்தால் எவரேவியவார்? “தொட்டிற் பழக்கம்
சுகொடு மட்டும்” “சிறுவர்க்குக் கல்வி சிலையிலெழுத்து” என்ற
வண்ணம் இந்நீதி நூல்களால் இளமைப்பருவத்தில் கற்றறிந்த நீதிகள்
நம்முள்ளத்தே யூன்றிப் பதிவனவாகும். அங்ஙனம் பதியவே நம்
மக்கள் எத்தனை வயசுசென்ற பின்னும் இளமையிற் படித்த சிறு
நூல்களின்சாரம் அவருள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டு பன்னலம் புரி
வனவாகும். இச்சிறு நீதிநூல்களின் பொருளமைப்பே வேறு பெரு
நூல்களில் பலபட விரிந்துதோன்றுவதாம். ஆதலால் கற்பிக்கும்
ஆசிரியர்கள் மாணக்கர் பருவத்துக்கு ஏற்றவாறு நற்பொருள் சிறந்த
நூல்களைப் படிப்படியாகப் போதிக்கவேண்டும். தமக்கும் பிறர்க்கும்
பயன் செய்யாது வினோத மாத்திரையாகச் சிறுபோது மகிழ்வூட்டும்
பெற்றிவாய்ந்துள்ள வேடிக்கைப் பாக்களையும் தெம்பாங்கு முதலிய
வற்றையும் போலிச்சரித்திர நூல்களையும் போதித்தல்கூடாது. கற்
பிப்பாரும் கற்பாரும் நன்கு ஊகித்துணரற்பாலது இது. இவ்விருவ
ருள்ளும் முதலில் இப்பொறுப்பு கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கே யுரியதாம்.
இதனாற்றான் நல்லாசிரியரை யடுத்துக் கற்கவேண்டும் என்று கருதி
ஆசிரிய நிலக்கணத்தை நன்கு விரித்தோதி வைத்துள்ளார் நம் முதி
யோர். நம்மவர் பலர் இதனைச்சிந்திப்பதில்லை முன்னர் கவனி
யாது மக்கள் கல்வியின்பொருட்டுச் சிறிது பொருட் செலவிடுதற்
கஞ்சி சாதாரண கலாசாலைகளில் தம்மக்களைவிட்டுக் கற்கச்செய்து
பின்னர் அம்மக்களின் மனநிலை வேறுபட்டு ஒழுக்கம் பிறழ்ந்து
போவதைக்கண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கதறியழுகின்றவர் எத்தனைபே
ருள்ளார்? அந்தோ பரிதாபம்!

கற்குமுறை:-கற்கும்போது கஷ்டமாகத்தோற்றினும் “தொடங்
குங்காற் றுன்பமா யின்பம் பயக்கும்” என்றவாறு பிற்பயப்பதான
இன்பத்தைக்கருதி, வருத்தமுற்றாலும் சலியாது ஊக்கத்துடன் கற்க
வேண்டும். காலந்தவறாது கலாசாலைக்குச் சென்று ஆசிரியரை மகிழ்ச்
செய்யுடன் வழிபாடுசெய்து ஆசிரியர் குறிப்பறிந்து அவராணைக்கடங்கி
நின்று பசித்துண்பவனைப்போல் கற்பதில் விருப்ப மிகக் கொண்டு
கற்கவேண்டும். கற்பாடங்களைத் தனியேயிருந்து நன்றாகச் சிந்
திக்கவேண்டும். தம்மோடொத்த மாணவர்களுடன் அளவளாவி
யறியவேண்டும். தாம்சுற்ற பாடங்களையெல்லாம் தம்மிற்றாழ்ந்த நிலை

யிலுள்ள மாணுக்கர்கட்குப் போதிக்கவேண்டும். இவையெல்லாம் தாம் கற்ற கல்வியை நிலைநாட்டற்குரியன. கற்குங்கால் மனத்தை வேறுவகையிற் செலுத்தல் கூடாது. இதைப்பற்றி யொரு சிறு கதை கூறுவதுண்டு. அஃதாவது:— காரிகைநூல் கற்கப்புக்கமாண வகனொருவன் மிகக்கவனத்துடன் கற்றுவருங்கால் ஒருநாள் உண்ணும்போது அன்னத்தில் நெய்விடுவதற்குப்பதிலாக மறதியால் வேப்ப நெய்யை அவன்றாய் வார்த்தனள். இவன் படிப்பிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தானாதலின் கசப்பறியாது வழக்கப்படி யுண்டு சென்றான். அவன்றாய் தான் மறதியால் வேப்பநெய்யூற்றியதையும் தன் மகன் படிப்பின் கவனத்தால் கசப்பறியா துண்டதையுமறிந்து அவ்வாறே தினமும் வேப்பநெய்யை யூற்றிவந்தனள். இவனும் உண்டுவந்தான். காரிகைப்பாட முடிந்தது. மனக்கவலை மாறியது. வழக்கப்படி யுண்ணும்போது அம்மா நெய் கசக்கிறதே யென்றான். அவள் அப்பா இன்றுதான் உனக்குப் படிப்பும் கசந்ததுபோலுமென்றாள். பின்னர் நடந்த செய்தியை யறிந்து பாடமுடிந்ததை யுணர்ந்து இருவரு மகிழ்ந்தனர்; என்பதே. இங்ஙனமாக ஒருவழிப்பட்ட மனத்துடன் கற்றால்மட்டுமே கல்விநிரம்புவதாகும். பழைய பாடங்களைப் போற்றாது புதியபாடங்களையே ஆசிரியரிடம் கேட்டுவருதல் பயனற்றசெயலேயாம்; அது கையிலுள்ள பொருளைப் பாதுகாவாது கொட்டிவிட்டு மீட்டும் வருத்திப் பொருள் தேடுவார் செயலையே யொப்பாகும். இக்கருத்தை,

“ வருந்தித்தாங் கற்றன வோம்பாது மற்றும்
பரிந்துசில கற்பான் றொடங்கல் —கருந்தனங்
கைத்தலத்த வுய்த்துச் சொரிந்திட் டரிப்பரித்தாங்
கெய்த்துப் பொருள்செய் திடல் ” என்பதாலறியலாம்.

சிறிதளவாகக் கற்பினும் கற்றமட்டில் சந்தேகமின்றி யிதற்கிதுவே பொருளாமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டே மேற் கற்கவேண்டும். முன்னர் கற்ற பாடங்களின் பொருளை நன்கு தெளிந்து கொள்ளாமல் ஐயப்பாட்டுடன் விட்டு மேலுமேலுங் கற்றுப்போதல் கூடாது. உண்மைப் பொருளை நன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்னரே மேலே கற்கவேண்டும்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக” என்ற முறை கவனிக்கற்பாலது.

கற்றவர் கடமை:— “கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக” என்ற வாறு கற்றறிந்தவர்கள் தாம் கற்ற நூல்களிற் கூறிய பொழுக்கங்களின் வருவாது நடக்கவேண்டும். கல்வியின் பயன் ஒழுக்கமே யாகும். கற்றும் அதன்படி பொழுகாதவர் கல்லாதவரினும் கடையரே யாவர். ஆதலின் கற்றவர்கள் ஒழுக்கந்தவறுது நடக்கக்கட்டுப் பட்டவராவர் என்பதை நன்றாக அறிந்து நடக்கக் கடவர். மெய் வருத்தம் பாராது பசினோக்காது கண்டுஞ்சாது எவ்வெவர் தீமையுமேற்கொள்ளாது அருமையும் அவமதிப்பும் கருதாது அரிதின் முயன்று கற்றபின் கற்றவாரொழுகலை விடுத்து வீண்வாதமிட்டுக் காலத்தை அவமே போக்கல் மதியீனமாம். ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க் குரைத்துந் தாமடங்காப், பேதையிற் பேதையாரில், எனவும், “கற்றதுங்கேட் டதுந்தானே யேதுக்காகக், கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லா லெம்மான், குற்றமறக் கைகாட்டுங் குணத்தைக்கண்டு, குணங் குறியற் றின்பபிட்டுடை கூட வன்றோ, எனவும், “கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ, னற்றாடொழாஅ ரெனின்” எனவும், வரும் மேலோர் திருவாக்குக்களை யுய்த்துணர்தல் வேண்டும்.

கல்லாமையின் இழிவு:—கல்லாதார் முகம் சுகிகாட்டை யொக்கு மெனவும்; கல்லாதவர் உருவம் மரம்போலுமெனவும், கல்லாதவர் கண்கள் முகத்திலிரண்டு புண்களே போலுமெனவும், கற்றாரவையிற் கல்லாதார் போயிருத்தல் நாயிருப்பது போலு மெனவும், அவர் அங்கே யேதேனும் பேசுதல் நாய் குலைப்பது போலுமெனவும் கல்லாதாருடம்பு அவர்க்குப் பாழேயாகும் எனவும் அறிஞர் கூறுவர். இதனை,

“கற்றி லாய்கலை கற்றுண ரார்முகம்
உற்று நோக்கின் மயானத்தை யொக்குமால்
பெற்று ளார்பெறும் பேறுதங் காதலர்
சொற்ற கல்வியிற் றாயரென் றோதலே”

“கல்லாதுநீண்ட பொருவ னுலகத்து
நல்லறி வாள் ரிடைப் புக்கு—மெல்ல
விருப்பினு நாயிருந் தற்றே யிராஅ
துரைப்பினு நாய்குரைத் தற்று”

“கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கு
மவையல்ல நல்ல மரங்கள்—சபைநடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய
மாட்டா தவனன் மரம்”

“தனக்குப் பாழ், கற்றறியில்லா வுடம்பு” என்பனவற்றாலறிக.
அன்றியும்,

“எல்லா விடத்து முளனெங்க டம் மிறை
கல்லா தவர்கள் கலப்பறி யாரே”

“எல்லா வுயிர்க்கு மிறைவனே யாயினும்
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணவொண் னாதே”

“கல்லா மனிதர் கயவ ருலகினிற்
பொல்லா வினை த்துயர்ப் போகஞ்செய் வாரே”

“கல்தாத மூடரைக் காணவு மாகாது
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே”

“கல்லார் நெஞ்சி னில்லா னீசன்
சொல்லா தாரோ டல்லோம் யாமே”

என்பவற்றால் இறைவனை யறிந்து வழிபட்டுய்யுந்தன்மை கல்லா
தவர்கட்கில்லை யென்பதும் பெற்றும்.

கற்றவர் பாலிறைவனருள்:—பஞ்சேந்திரியங்களா லறியப்படும்.
பொருள்களைப்பற்றிய சவிகற்ப வுணர்ச்சிக்குங்கூடக் கல்வி வேண்
டப் படுவதாயின் எங்கும் நிறைந்தும் யாவர்க்கும் தோன்றாது எள்ளி
னுள் ளெண்ணெய் போன்று நிற்கும் இறைவனைப்பற்றியறிய வேண்
டின் கலைஞானம் இன்றியமையாதென்பது கூறாமலேயமையும். மாயா
வலையிற் சிக்கியுழன்று எண்ணிலாப் பிறவிகளை யெடுத்தெடுத்த துழ
லும் ஆன்மா இறைவனையறிந்து பிறவிப் பெருங்கடனீந்தி அழியாப்
பேறு பெற்றுய்தற்கு முக்கியதுணையாயுதவுவது வித்தையே யாம்.
“உவமையிலாக் கலைஞானம்” எனச்சிறப்பித்தோதும் ஸ்ரீ சேக்கிழார்
பெருமான் றிருவாக்கும் ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாலதாம். கற்றவர் பக்
கல் இறைவனுட் பெருக்கம் தெற்றென விளங்குதலைப்பற்றி நம்

பெரியோர் கூறியுள்ள அருமைத் திருவாக்குகளிற் சிலவற்றை யீண்
டுத்தருதும்.

“கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியார் கழல்கையாற் றொழுதேத்தப்
பெற்றமூர்ந்த பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே”

“பின்னுவார் சடையான் தன்னைப் பிதற்றிலாப் பேதை மாக்கள்
துன்னுவார் நகரந்தன்னுட் டொல்வினை தீரவேண்டின்
மன்னுவான் மறைகளோதி மனத்தினுள் விளக்கொன்றேத்தி
யுன்னுவா ருளளத்துள்ளா னொற்றியு ருடையகோவே”

“கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமாகடலை
மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத் திருவிழி மிழலைவீற்றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுண் டெள்ளங் குளிரவென் கண்குளிர்த்
எனப்பலவாம், தனவே”

கல்வியாற்பெறும் இன்பம்:—உலகத்திற் றேன்றிய ஆன்மாக்க
ளெல்லாம் இன்பத்தைவிரும்பும் துக்கநிவிர்த்தியையும் இன்பப்பேற்
றையும் விரும்பாத வுயிர்கள் கிடையா. ஆகார நித்திரையாதியவற்
றால்வரும் இன்பம் எல்லாவுயிர்கட்குமுண்டு. புருஷார்த்தங்களின்
மூன்றாவதாகவைத்துச் சிறப்பித்தோதப்படும் இன்பம் ஒரேகாலத்
தில் ஐம்புலன்களாலும் அனுபவிக்கப்படும். ஏனையின்பங்கள் ஒரோ
ரமையத்து ஒரோர் புலன்களா னுகரப்படும். இதனை,

“மெய் வாய்கண் மூக்குச் செவியெனு நாமங்கண் மேவப் பெற்ற
ஐவாயி னானு மருந்தினரோ” எனவும்,

“கண்டுகேட் டெண்டியிற் துற்றறியு மைப்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள்” எனவும்,

வருபவற்றாலும் அதுபவத்தாலும் யாவருமறிவர். இவ்வின்பங்க
ளெல்லாம் பகவிகள் மிருகங்கள் மனிதர்கள் முதலிய சகலவுயிர்களும்
தினந்தினம் இயல்பாக அடைகின்றன. இங்ஙனம் அடையப்படு
கின்ற இன்பஞ் சிற்றின்பமேயாகும். இதனைக் கொண்டவர்களைப்
பற்றிக் கூறுங்கால்,

“கொலையஞ்சார் பொய்ந்நாணார் மானமு மேம்பார்
களவொன்றோ வேணையவும் செய்வார்—பழியோடு

பாவமீஃ தென்னார் பிறிதுமற் றென்செய்யார்
காமங் கதுவப்பட்டார்”

“கள்ளுண்டல் காம மென்ப கருத்தறை போக்குச் செய்வ
எள்ளுண்ட காமம்போல வெண்ணினிற் காணிற் கேட்கிற்
றள்ளுண்ட விடத்தி னஞ்சந் தலைக்கொண்டா லென்ன வாங்கே
யுள்ளுண்ட வுணர்வுபோக்கா துண்டபோ தமிழ்க்குங் கள்ளுண்”

என இழிவுபடுத்துக்கூறுவர் பெரியோர். ஆன்றோராற் பெரிதும்
பழித்துக்கூறப்பட்டு இம்மை மறுமை யிரண்டிடத்தும் துன்பமே
தந்தும் இன்பம்போல் மயக்கும் இச் சிற்றின்பத்தைப்போலாது ஈரி
டத்தும் இன்பமேதந்து ஆன்றோராற் புகழப்படும் மற்றின்பமொன்
றுண்டு. அதுதான் கல்வியின்ப மெனப்படுவது. சிற்றின்பம் தொ
டங்குங்கா யின்பம்போன்று பின்னர்ப் பெருந்துன்பத்தையே தரும்.
கல்வியின்பமோ தொடங்குகால் துன்பமாகத்தோன்றிப் பின்னர்ப்
பெரிதும் இன்பந்தந்துநிற்கும்:—

“முற்பயக்குஞ் சின்னீர வின்பத்தின் முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும் பிழை பெரிது”

“தொடங்குங்காற் துன்பமா யின்பம் பயக்கும்
மடங்கொன் றறிவகற்றுங் கல்வி” என்பதாலறிக.

சிற்றின்பம் ஞானத்தைக் கெடுக்கும். கல்வியின்பம் ஞானத்தை
வளர்க்கும். சிற்றின்பங் கவலையை ஆக்கும். கல்வியின்பம் கவலையை
நீக்கும். சிற்றின்பம் அறம்பொருள்விடு பேற்றுக்குத்தடையாம்.
கல்வியின்பம் அவைகளை யடைதற்குத் துணையாம். சிற்றின்பத்தை
யடைந்தவர் தாமடைந்தவாறே பிறரடையச் சகியார். கல்வியின்ப
மடைந்தவர் தாமடைந்தவாறே யுலகமெல்லா மெய்தவிரும்புவர். சிற்
றின்பாறுபவ நலத்திற் சிறந்ததான தேவருலகவாழ்க்கையைக் கல்வி
யின்பமடைந்தவர் கொள்ளக்கருதார். இவைகளை:—

“அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்”

“தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு

காழுறுவர் கற்றறிந்தார்”

“தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகவிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகவி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்
தும்ப ருறைவார் பதி” என்பனவற்றாற் காண்டலமையும்.

இன்னும் கல்வியாற்பெறும் இன்பப்பேற்றைப்பற்றி,

“ஆயுந் தொறுந்தொறு மின்பந் தருங்கல்வி யாங்கறிவு
மாயுந் தொறுந்தொறு மின்பந் தரும்வள்ளல் வர்கழல்கள்
தேயுந் தொறுந்தொறு மின்பந் தருஞ்சந்து தேங்குமுனிற்
ரோயுந் தொறுந்தொறு நேராத வின்பஞ் சுரந்திடுமே”

“வறுமையான் மடமை தன்னான் வருந்திநெஞ் சழியுங் காலை
புறுதிசெய் துணையாங் கற்ற வுணர்வினை வளர்க்கு மென்றும்
இறுதியில் லாத வின்ப மீட்டுமா தலினாற் சற்று
மறுவறு மொழுக்க முள்ளார் வாய்மொழி போற்றல்வேண்டும்”
என்பவற்றால் நன்குதெளிதல்சாலும்,

இங்ஙனம் இம்மையிற் பெறும் இன்பத்தோ டமையாது மறு
மைக்கண்ணும் இன்பமுறச்செய்யவல்லது கல்வியேயாமென்பதனை,

“கற்பக் கழிமட மஃகு மடமஃகப்
புற்கந்தீர்ந் திவ்வுலகிற் கோளுணருங்—கோளுணர்ந்தாற்
றத்துவ மாய நெறிபடரு மந்நெறி
யிப்பா லுலகத் திசைநிறீஇ யப்பா
லுயர்ந்த வுலகம்புகும்” என்பதுதெளிவிக்கும்.

இங்ஙனம், இம்மை மறுமை யீரிடத்தும் இன்பந்தருதல் பற்றி
யே கல்வியைக் கற்புடைப்பெண்டிராகவும் கவிபாடுதலை மக்கட்பேறாக
வும் பிறவும் ஏற்றவாறு புனைந்துகூறி வைத்தார்போலும்.

“கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிரப் பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வனை யீர்க்கவியாச்—சொல்வளம்
மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ்
செல்வமு முண்டு சிலர்க்கு” என்பது அது.

கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகுனுங் கற்கை நன்றே.

(8) அறிவுடைமை.

அறிவின் தன்மை:—மெய் வாய் கண் முக்குச் செவிகளை வாயில் களாகக்கொண்டு நிகழும் ஸ்பரிசு ரச ரூப கந்த சப்தங்களில் வரையறை கடந்து மயங்கிச் செல்லப்புகும் மனத்தை அதன் எண்ணப் படி விடாது தடுத்து நன்மையின்கண் நாடிச் செல்லச் செய்யும் இயல்பினது. இவ்வியல் பிற்றாய அறிவு இவ்வழி மனமானது நன்மை தீமைகளைப்பகுத்துணரும் ஆற்றலின்றி தான் எண்ணியவாறேயாண்டுஞ் சென்று தோயாதவற்றைத் தோய்ந்தும், உண்ணாதவற்றை யுண்டும், காணாதவற்றைக் கண்டும், முகராதவற்றை முகர்ந்தும், கேளாதவற்றைக் கேட்டும் பழியும் பாவமுங்கொண்டு அல்லற்பட்டுக் கெடுவதாகும்; மெய்வாய் முதலியன தத்தமக்கு வரும் நன்மை தீமைகளை யறியாமல் பற்பல பொருள்களையும் விரும்பிச் செல்லுங்கால் இவ் விருப்பம் பொருந்தாதது; இது பொருந்துவது என்று அறிவித்துப் பொருந்தாதவற்றை நீக்கிப் பொருந்துமவற்றிற் செலுத்துவது அறிவேயாகும். இதனை:—

“சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ

நன்றின்பா லுய்ப்பதறிவு”

என்ற, தேவர் திருவாக்காற்றெளிந்து கோடலமையும், அன்றியும்,

பன்னுளாக அரிதின முயன்று தான் தெளிந்ததொரு பொருளைப் பிறர் யாரும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு விளக்கமுறச் சொல்லிப்பதும், அங்ஙனமே பிறர் கூறும் அரும்பொருள்களை எளிதில் அறிந்துகொள்ளச் செய்கிறதும், இவ்வறிவின் தன்மைகளாம்; அறிவு நிரம்பாதவர் தாமறிந்ததொரு துண் பொருளைப் பிறர்க்கு விளக்கும் வலிமையைப் பெறார். பிறர் கூறும் துண் பொருள்களை ஆராய்ந்தறியவும், ஆற்றல்பெறார். ஆகவே தாம் பிறர்க்குப் பயன்படாமை யோடு தாம் பிறராலும் பயனுறராவர். இதனாற்றான்

“என் பொருள வாகச் செலச் சொல்வித் தான்பிறர்யாய்

துண் பொருள் காண்ப தறிவு” என்றார் பொய்யில் புலவர்.

அல்லது உம், யார் யார் என்ன என்ன கூறினும் அக் கூற்றுக் களின் பொய்யம்மையை நீக்கி உண்மையை யுணர்த்துவதும் அறிவே

யாம். அறிவில்வழிப் பிறர்கூறும் பொய்ப் பொருள்களையும் மெய்ப் பொருள்களாகக் கொண்டு பற்பல பாவத்துறைகளிற்புக்கு இடர்ப் பாடெய்த நேரும். அறிவுள்வழி பொய்யைக்கடிந்து மெய்யையறிந்து அதன்வழிச் சென்று நன்மை பெய்தலமையும். இக்கருத்தை:—

“எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு” என்னும் திருவாக்கால்தெளி தல் சாலும்.

அறிவிற்பெருமை:—நமக்குப் பெருமை தருபவைகளி லெல்லாம் தலைமைபெற்றது அறிவேயாகும். உலகமெல்லாம் தம்மை வணங்கும் படி சிங்காசனத்திருந்து செங்கோல் செலுத்தும் முடியுடைவேந்தரே யாயினும் அறிஞரை உபசரித்தும் வணங்கியும் அவர்க்கு வேண்டு வன புரிந்தும் அவர் கூறியவாறே நடப்பர். “கோனோக்கிவாழங் குடியெல்லாம்” என்ற வண்ணம் உலகமெல்லாம் தம் ஆணையை எதிர் பார்த்திருக்கும்படி உன்னத நிலையிலிருக்கும் பேரரசரும் அறி ஞருரையை உச்சிமேற் கொண்டு போற்றுவாராயின் இதன் பெருமை யை அளவிடல் எளிதாமோ? “அறிவுடை யொருவனை யரசனும் விரும்பும்” என்பனவாதியமுதியார் கூற்றுக்கள் பலவுள்ளன. அறி வில்லா மக்களைக் கொச்சை மக்களென்றும், அம்மக்களைப் பெறுதலி னும் பிள்ளைப் பேறின்றி யிருத்தலே நலமென்றும் பொருள் படுமாறு “அச்சமுள்ளடக்கி யறிவகத்திலலாக், கொச்சைமக்களைப் பெறுதலி னக்குடி, எச்சமற் றேமாந்திருத்தல் நன்றே” எனப்பெரியார் கூறு வர். எல்லாப் பேறுகளினும் அறிவறிந்த மக்கட் பேறே மிகச் சிறந்ததாமென்பதனை நன்குணர்தே,

“பெறு மவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த

மக்கட்பே ரல்ல பிற” எனக்கூறி யருளினர் தேவர். இங்கே “யாமறிவதில்லை” எனத் தம்மேல் வைத்துத் தாமே கரிகூறிப்போ தலை நோக்குங்கால் தேவர்க்கு இதனைப்பற்றி யுளதாய மனவுறுதிப் பாடு நன்கு புலப்படுவதாகும்.

அறிவிற்வகை:—(1) இயற்கையறிவு (2) செயற்கையறிவு என இரண்டாகும்.

(1) இயற்கை யறிவானது ஐயறிவு பகுத்தறிவுஎன இரண்டாம்.

(2) செயற்கையறிவானது தூலறிவு தத்துவஅறிவு என இரண்டாம்.

ஐயறிவு:—மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாக உணரத்தக்க ஸ்பரிச ரச ரூப கந்த சப்தம் என்பவைகளாம்.

பகுத்தறிவு:—நெருப்புச் சுடும், வெயில் காயும், நீர் குளிரும், அமிழ்த்தும் ; பாம்பு விஷமுடையது, புலி கொல்லும் என்பனவாதிய விஷயங்களைப்பகுத்துணர்ந்து கோடலாம்: இவ்வியற்கையறிவு இறைவனாற் றரப்படுவது. ஆறறிவுடைய மக்கட்கேயன்றி மிருகம் பகழி முதலிய பிறவுயிர்கட்கும் இவ்வறிவுண்டு இயற்கையறிவில்லாதிவேனும் இல்லாத உயிர்கள் கிடையா. உயிர்ப்பொருள்கள் எவையோ அவை யெல்லாம் இயற்கையறிவில் ஒன்றையாவது பெற்றேயிருக்கும். ஆகவே இயற்கையறிவு எல்லாவுயிர்கட்கும் பொதுவாக அமைந்திருத்தல் தெளியத்தகும்.

தூலறிவு:—இளமைதொட்டு ஆசிரியனையடுத்துக் கல்விபயில்வதால்வருவது. இது நாளுக்குநாள் கல்விப்பயிற்சியின் ஏற்றத்தாழ்ச்சிக்கேற்ப வளர்ந்துவரும். புண்ணியமிது, பாவமிது, மோக்ஷநிலையித்தகையது, நரகநிலை யித்தகையது, இதை இதைச்செய்ய வேண்டும், இதையிதை விலக்கவேண்டும், இன்னவரிடத்து இன்னவாறு நடந்துகொள்ளவேண்டும், இன்னது செய்யிற் புகழுண்டாம், இன்னது செய்யிற் பழியுண்டாம். என்பனவாதியவற்றை யுணர்த்தி மனத்தைப் பண்படுத்துவதும், அந்நிலைக்கண்நிறுத்துவதும் இந்ததூலறிவேயாம்.

“தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு”

என்பவர்களின் தூற்பயிற்சியானே அறிவு வளர்ச்சியுறுமென்பதும், இவ்வறிவு பல்வகையுயிர்த்தொகுதிகளுள்ளும் மக்கட்கே யுரியதாகுமென்பதும் பெறப்படும். அன்றியும்,

“இருவிழிகண்வாண்முகத்திவிருந்தாலும்வானிரவியெழுந்தாலன்றிக்
கருதுநிலப் பல்பொருளுந் காண்டலரி தாமுலகிற் கண்போல் யாரும்
பெருகியசெல் வழமறிவும் பெற்றாறு தூற்கேள்வி பெறுவார்க்கன்றித்
திருவளர்புண் ணியபாவ மிம்மைமறு மையும்வீடுத் தெரியா வன்றே”

என ஆன்றோர் கூறுமாற்றால் இயற்கையறிவுடன் தூலறிவுஞ்சேர்ந்தால் மட்டுமே ஏற்றபலனுண்டாமென்பதும் புலனாம்.

தத்துவஅறிவு:—இது தூல்களாலறிந்து கொண்டவற்றை அறிந்த மட்டில்விடாது நாடோறும் பயின்று அதுபவத்திற்கொண்டு வருதலானும், சற்குருவையடைந்து வழிபாடுபுரிந்து பெற்றுக்கொள்ளும் உப தேசவகையாலும், குரு உபதேசித்தவாறு ஒழுகுவதாகிய சரியைகிரியை யோகங்களாலும் வருவதாம். இவ்வறிவுதான் பிறவியை நீக்கி மோகஃத்தைத்தரத்தக்கது. இதனை:—

“பிறப்பென்னும் பேதைமை நீக்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு” என்பதாலறியத்தகும்.

அறிவின்வகை விரிகளைப்பற்றி யிதுகாறுஞ் சிறிதுகூறினும். இனி அறிவின் பொதுநிலையைப்பற்றிச் சிறிதுகூறி முடிப்பாம்.

அறிவின்பயன்:—எதிர்காலத்தில் வரத்தக்க இன்பதுன்பங்களை முன்னேயுணர்த்தித் துன்பம் வராமற்காக்கவும், இன்பவரவை விரைந்துபெறவும் செய்யத்தக்க பேராற்றல் இவ்வறிவிற்கேயுளதாம். அன்றியும் பிறவுயிர்க்குவுளரும் சுகதுக்கங்களையெல்லாம் தமக்கு வருவன வாகக்கருதி பிறவுயிர்க்கு இடுக்கண் களையவும், இன்பம் எய்துவிக்கவும் முன்னிற்கும் தகைமையையுடையதும் இவ்வறிவே யாகும். ஆகவே தனக்கும் பிறர்க்கும் துன்பமெய்தாது தடுக்கவும் இன்பம் எய்தப்படுரியவும் யாவர்க்கும் இன்றியமையாது வேண்டுவதும் இவ்வறிவேயாகும். இப்பெருமைகளை யுணர்ந்தன்றோ,

“எதிரதாக் காக்கு மறிவினார்க் கில்லை

அதிர வருவதோர் நோய்” எனவும்,

“அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்

தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை” எனவும்,

பொதுமறை முழங்குவதாயிற்று. “அறிவையறிவது பொரு ளென அருளிய பெருமானே” எனவும், “அறிவறிந்த மக்கட்பேறு” எனவும் பெரியோர் கூறுவதுங் கவனிக்கற்பாற்று. அறிவுடைமை யாற்றான் எல்லாப்பயனும் எய்தத்தகும்.

அறிவின்மைக்கேடு:—எல்லாவித வறுமைகளினும் பெரியதோர் வறுமை அறிவின்மையேயாம். எந்தப்பொருள்க எல்லாவிடிலும் அறிவுமாத்நிரம் இருப்பின் ஏனையபொருள்களின்மையால் மனந்தள

ராது. உலகத்தாரும் அறிவுடையாரைக்கண்டுழிப் பொருளிலரெனக் கருதி அவமதியார். எத்தனை செல்வமிருப்பினும் அறிவுச்செல்வம் இல்லையேல் ஏனைச்செல்வங்களா லடையும் பயனையடைய முடியாது. உலகத்தாரும் அறிவிலாச்செல்வரை யொருபொருட்படுத்திமதியார். எல்லாவுறுப்புக்களினும் சிறந்துள்ள கண்முதவிய பொறிகளில்லா விடினும் பழியில்லை. அறிவில்லையேல் பெரும்பழியேயாம். மாரனைப் பழிக்கும் பேரழகெய்தினும் அறிவிலாராயின் அவரழகு மண்பாவை யின் அழகோ டொக்குமல்லது வேறில்லை.

“அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை பிறிதின்மை
யின்மையா வையா துலகு”

“அறிவுடையா ரெல்லா முடைய ரறிவிலார்
என்னுடைய ரேனு மிலர்”

“துன்மா ணுழைபுல மில்லா நெழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று”

என்பனவாதிய பிரபலப்பிரமாணங்கள் பலவுள்ளன.

இருவகையறிவின் ஒற்றுமை:—இயற்கையறிவே சிறந்ததென்ப ரொருசாரார். செயற்கையறிவே சிறந்ததென்பரொருசாரார். இங் கனம் ஒன்றைவிட் டொன்றைச் சிறந்ததாகக் கூறுதல் நிலைபெறுது. மனிதராய்ப்பிறந்தார் எவர்க்கும் இருவகையறிவும் இன்றியமையாச் சிறப்பினவே யென்பதொருதலை. இயற்கையறிவு உடல்போல்வதா யின் செயற்கையறிவு உயிர்போலும். இயற்கையறிவு கண்ணொளி போல்வதேற் செயற்கையறிவு கதிரொளிபோலும். உயிர்ச்சார்பின் மேல் உடல்பிணமாம். கதிரொளி சாராதேல் கண்ணொளி பயன்ப டாது. உடலைச்சார்ந்தே உயிர் உலகிலுலவவேண்டும். கண்ணொளி யைச்சார்ந்தே கதிரொளி பயன்படும். குருட்டுக்கண்ணருக்குக் கதி ரொளி யென்னபயன்செய்யும்? இவ்வாறே இயற்கையறிவும் செயற் கையறிவும் ஒன்றோடொன்றுகலந்து நின்றபோதுதான் பெரும்பயனு ளதாவதல்லது வேறில்லை. இயற்கையறிவில்லாதவர்கள் எத்தனை நூல் களைக்கற்பினும் பெரும்பயனெய்தார். நூலறிவில்லாதவர் எத்தனை இயற்கையறிவைப் பெற்றிருப்பினும் உலகம் ஒப்பாது. ஆகவே இந்த இருவகையறிவும் இன்றியமையாதன வென்பதே தேற்றம்.

“நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
உண்மை யறிவே மிகும்”

என்று, இயற்கையறிவின் வலிமையை வற்புறுத்திக்கூறிய
திருவள்ளுவதேவர் தாமே,

“கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றாயினும்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்”

என்று செயற்கையறிவின் அவசியத்தையும் கூறியருளுவாரா
யினர். இவற்றால் இவ்விருவகையறிவும் எல்லாரானும் வேண்டப்
படுவனவே யென்பது தேவர்க்குங் கருத்தாதல் பசுமரத்தாணிபோல்
நாட்டப்படும். இங்ஙனங்கொள்ளாது இயற்கையறிவே பெரிது
செயற்கையறிவே பெரிதெனத் தத்தமக் கேற்பக் கூறிக்கலாம் விளைத்
தல் முறையன்றாதலும் தெளியத்தகும்.

முழுமுதற் கடவுட்கு அறிவே உருவமென்று பெரியார் கூறுப
ஆகவின் அறிவைப் பெறத்தக்க செயல்களை யாவருங் கைக்கொள்ள
வேண்டு மென்பதும், யாவரும் தத்தம் அறிவினும் தத்தம் மக்களறி
வுடைமை பெரிதாதலைக் காண்புழிப் பெருமகிழ்ச்சி கொள்வரென்ப
தும் கவனித்தற்குரியன.

“தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது”

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற”

(9) அறச்சிறப்பு.

ஆன்மாக்கள் தாம்செய்த வினைப்பயன்கட்கேற்ப எழுவகைப் பிறப்பினுள் யாதானுமொன்றைப் பெறும். அவ்வகைப் பிறப்புக்க ளுள்ளே மானிடப் பிறவி யெடுத்தல் மிகவும் அரிது. இம்மனித சன் மத்தின் உயர்வையறியாது “வறியனா மொரு பிறவிக்குருடன் கையில் வந்த பெரு விலைமணி” போலவும், மழலைதேறாச் சிறியனா மொரு மதலை கையிற்கொண்ட செம்பொன் மணிவள்ளம்” போல வும் இதனருமையை மதியாது பாழாக்குவார் பலராவர்.

இம்மனிதப் பிறப்பின் அருமை:—

“எண்ணரிய பிறவிகளின் மானிடப் பிறவியே யாதினும் அரிதரிது காண்” எனத் தாயுமானவரும்,

“பாவை வெண்டிரை வடகடற் படுகுகத் துளையுட் டிரைசெய் தென்கட விட்டதோர் னோன்கழி சிவணி அரச வத்துளே யகவயிற் செறிந்தென வரிதாம் பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே”

எனத் திருத்தக்கதேவருங் கூறுமாற்றா லெளிது புலனும்.

இத்தனை அருமைவாய்ந்த மானிடப் பிறவியைப் பண்டைகல் வினைக்கீடாகப் பெற்றவர்கள் அடையவேண்டியவற்றை வடநூலார் “புருஷார்த்தம்” என்பர். அது நால்வகைப்படும். தர்மார்த்த காம மோக்ஷமென்பன. இவற்றைத் தமிழ்நூலார் “அறம் பொருள் இன்பம் வீடு” என்பர். இவற்றுள் தலையாய அறத்தின் சிறப்பே இவண் கூறப்படுவதாகும்.

பொருள்:— அறம் என்பது அறு+அம். எனப்பிரிக்கப்பட்டு அறுதல் என்று பொருள் தந்து தானெய்திய எல்லாப்பொருள்களை யும் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்வதே அதுவாதலின் எப்பொருள் கனிடத்தும் அவாவறுதல் என்பதை யுணர்த்தி நிற்குமென்பர் ஒரு சாரார். வரையறுக்கப்பட்டமையால் அறம் எனப்பட்டதென்பாரு முளர். எப்பொருள் கொள்ளினும் நன்றே.

தர்மம் என்பது தாங்குவது எனப் பொருள்தரும். ஒருவர் தம் பாலுள்ள பொருள்களைப் பிறர்க்குபகரித்தலால் பிறரைத் தாங்குவதென்றும், அதன்பலன் அதனைச் செய்தாரை இம்மை மறுமை வீடு என்ற மூன்றிடத்தும் தொடர்ந்து துணைசெய்தலால் தம்மைத் தாங்குவதென்றுங் கொள்ளக்கிடக்கின்றதென்பர்.

இனி உயிர்களெல்லாம் இன்பத்தையே விரும்பும் இயல்புடையன. இது ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவுவரை பெற்ற சகல பிராணிகளிடத்துங் காணப்படும் பொதுவியற்கையாம். இவ்வின்பம் இம்மையின்பம் மறுமையின்பம் வீட்டின்பம் என முத்திரப்படும்.

இம்மையின்பம்:—இவ்வுலகில் மனைவி மக்களாதி சுற்றத்தாரோடு கூடியிருந்து செல்வம் கல்வி அதிகார முதலியவற்றார் சிறந்து எல்லாரும் புகழுமாறு கவலையின்றி வாழ்தலாம்.

மறுமையின்பம்:—இச்சரீரம் நீங்கியபின் இன்பத்துக்கிடமாகிய தேவராக்கையைப் பெற்றுத் தேவபோகந்துய்த்தலாம்.

வீட்டின்பம்:—காலவரையறைக்குட்பட்டு குறித்தகாலங்கழிந்தவுடன் மீட்டும் பிறவிக்கேதுவாகும் இவ்வின்பங்களைப் போலாது என்றும் மாறாத நிரதீசய இன்பநிலையான மோகஷ இன்பமாம்.

இம்மூவகையின்பங்களுையே இம்மை அம்மைவீடு எனக்கூறுப.

அறச்சிறப்பு:—மேற்கூறிய மூவகையின்பங்களையும் ஆன்மாக்கட்குத் தரவல்லது அறமேயாம். பொருளின்ப வீடுகளையும் தானே தரத்தக்கதாதலாற்றான் புருஷார்த்தங்களில் தானே (அறமே) முதற்கட்கூறப்படுவதாயிற்று. அறம் செய்தவர் பொருளின்ப வீடுகளையடைவர். அறஞ்செய்யாதவர் ஒருபோதுமவற்றையடையார். இதனை

“அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ ரீந்தா னிடை”

“அறந்திறம் பரது நாளு மரும்பொருள் காமந் துய்ப்போர்
சிறந்தவிவ் வுலகந் தன்னி ளளப்பருஞ் செல்வ மெய்கி
மறங்கிளர் வடிவே லுண்கண் வானவர் மகளி ரோடு
முறங்கிடா தின்பந் துய்க்கு முலகினி லினிது வாழ்வார்”

“தருமமே யுலகம் போற்றச் சகலகா ரணம தாகும்
தருமமே யழியா தென்றுந் தாபர மாகி நிற்கும்
தருமமே தனைவேட் டோர்க்குச் சவுக்கிய மனைத்து நல்கும்
தருமமே முத்தி சேருஞ் சாதன மென்றுட் கொள்வான் ”

“சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு ”

“தருமமா வதுவே யின்பந் தருமலாற் றரும நீக்குங்
கருமம் ஆவதுபோற் றேன்றிக் காட்டினும் பசுமட் பாண்டத்
தருமையா நிரப்புந் தெண்ணீ ரனைத்துமப் பாண்டத் தோடு
மொருமையாக் கெடுத லேபோன் றொருகணத் தழியு மன்றே ”

என்பவற்றா லறியலாம். அன்றியும், “அறன் இம்மை மறுமை
விடு என்னும் மூன்றனையும் பயத்தலால் அவற்றின் வலியுடைத்து ”
என்பர் பரிமேலழகர்.

“தேங்குவிண் போகமுஞ் சிறந்த முத்தியு
மீங்குறு மார்க்கமு மினிது நல்கலா
லோங்கிய வறத்தினை யுளமுன் மூன்றினும்
பாங்குற நித்தலும் பரிந்து செய்தியால் ” என்பதுங் காண்க.

அறப் பகுப்பு:— ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூன்றும்.
இம்மூன்றனுள் வழக்கும் தண்டமும் காலதேயவியற்கையா னறியத்
தக்கன. உலகநெறி நிறுத்துதலே பயனாகவுள்ளன. இவ்விரண்ட்
னிலும் சிறந்ததாய் னாலுணர்ச்சியானும் பெரியா ருபதேசத்தானு
மறியப்படுவதாய் உயிர்க்குறுதி பயத்தற் சிறப்புடையது தலைநின்ற
ஒழுக்கமென்பதேயாம்.

ஒழுக்கம்:— விதித்தன செய்தல் விலக்கியன ஒழிதல் என இரு
பிரிகிற்று. இவற்றுள் விதித்தன செய்தலாவது அறநூல்களிலே
ஆன்றோர்களால் விதிக்கப்பட்டவாறு நடத்தலாம். ஆயின் இவ்விதிக்க
குச் சற்றே விலக்குண்டு. அதாவது:— விதித்தவண்ணம் நடக்க
வேண்டுமாயினும் இயன்றவரை செய்யலாம். இல்லறம் பொருளள
விற் கேற்பவும் துறவறம் யாக்கைநிலைக்கேற்பவும் செய்யலாமென்
பது சான்றோர் கோட்பாடாகும். விலக்கியவற்றை விலக்கியே தீர

வேண்டும். விலக்கியவற்றுள்ளும் இயன்றவரை விலக்குவேன் என்பது சாலாது. ஆகவே பொருளின்மையானும் யாக்கைத்தளர்ச்சியானும் விதித்தன செய்தலில் சிறிது குறைபாடுறியும் தோஷமாகாதென்பதும், எக்காரணத்தானும் விலக்கியவற்றை விலக்காதொழிதல் தோஷமாமென்பதும் பெறப்படும். இவ்வொழுக்கமாகிய அறமே இங்கு பேசப்படுமென்பதுங் கவனித்தற்குரியதாம்.

“ ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே

செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல் ” என்பது திருவள்ளுவர்.

அறச்செயல்கள்:— அன்பு, நட்பு, வாய்மை, செய்ந்நன்றியறிதல், பெரியோர்ப்பேணல், பக்தி, ஈகை என்பனமுதலாகப் பலபட விரிந்துள்ளன. ஆயினும் இவற்றுளெல்லாம் தலையாய அறம் ஈகையே என்பது பெறப்படும். ஏனைய அறங்களெல்லாம் இதனுள்ளடங்குமென்பதும் கருதியே அறமாதி புருஷார்த்தங்களைத் தொகுத்து ஒரு வெண்பாவிற் கூறவந்த ஒளவைப்பிராட்டியார் “ ஈதலறம் ” என ஆணை தந்தருளினார்.

அறஞ்செய்யு முறை:—காலமுமிடமுங்கருதி நற்சிந்தை நற்சொல் நற்செயல்களாகிய திரிகாணசுத்தியுடன் செயல்வேண்டும். மாரிக் காலத்தே கங்கைநதிக்கரையிலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் யாது பயன்? தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் அறமேயாயினும் காலமுமிட னுங்கருதாது செய்யப்பட்டமையால் பயனிலதாயிற்று. கோடைக் காலத்தே நீரற்ற வழியில் நீர்ப்பந்தல் வைத்தலே அறமெனப்படும். ஒருவர் ஓரறச்செயலைச் செய்யுங்கால் பிறர் செய்தலைக்கண்டு பொறுமைகொள்ளாமலும், தனக்கு அவ்வறச்செயலால் உலகமுகிப்புவர அம்மதிப்பால் பிறிதோர் பெரும்பயனை யடையக் கருதாமலும், நமது கடமை இது என்ற எண்ணத்துடன் செய்யவேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யுங்கால் இன்சொல்லுடன் செய்யவேண்டும். வெட்டெனப் பேசி வெடுவெடுத்துச் செய்தல்கூடாது. பிறர்செய்யும் சங்கடஞ் சகியாது கோபாவேசத்துடன் வெறுப்புற்றுச் செய்தலுங்கூடாது. ஆகவே திரிகாண சுத்தியுடன் செய்வதே அறமாகும். இதனை,

“ மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற ”

“அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொ னான்கும்
இழுக்கா வியன்ற தறம்” என்பனவற்றாலறிக.

தக்கன்செய்தது அறமாகிய யாகமே யாயினும் அவன் அழுக்
காறு அவா வெகுளி இன்னாச் சொல் இவற்றையுடையனாய்ச் செய்த
மையின் அவ்வறமே மறமாகி அவனுக்குக் கேடுவினைத்தமையும்,
சண்டேசுர நாயனார் சாக்கியநாயனார் செயல்கள் செயலளவில் மறம்
போற்றோன்றினும் மனமாசற்றுச் செய்யப்பட்டமையால் அறமாயி
னமையும் பிரத்தியக்ஷமாம். ஈதல் அறமேயாயினும் பெறுகின்றவர்
தகுதியைக் கருதிச்செய்யவேண்டும். மதுபானம் செம்வானொருவன்
யாதிக்கவரின் அவற்குப் பொருட்கொடையுதவாது வயிறு நிறைய
வுணவையேயுதவவேண்டும். இக்குடிகாரனுக்குப் பொருட்கொடை
யுதவின் அதனால் வருவது அறமாகாது. இதனாற்றான் “பாத்திர
மறிந்து பிசைக்கியிடு” என வலகவழக்கினும், “நன்றற்ற லுள்ளந்
தவறுண் டவரவர், பண்பறிந் தாற்றாக் கடை” எனச்செய்யுள் வழக்
கினும் பெரியார் கூறி வைத்தனரென்க.

அறஞ்செய்யுங்காலம்:—உடலும் பொருளு மிருக்கும்போது நினை
த்த உடனே அறஞ்செய்ய வேண்டும். இதுபோது நமக்கு வயது
கொஞ்சந்தானே, இன்னுஞ்சின்னாட்சென்றபின் செய்வோமெனக்கரு
தல்கூடாது. உடலைவிட்டுயிர் நீங்குங்காலம் உணர்தற்கரிது. அதனை
யுணர்ந்தார் யாருமில்ர். குடும்பசம்பந்தமாகச் செய்யத்தக்க சிலகாரி
யங்களைச்செய்து முடித்தவுடன் தருமஞ்செய்தலிற் றலைப்படுவா
மெனக் காலந்தாழ்த்தலும் கூடாது. உடலுள்ளவரை குடும்பக்காரிய
மொழியாதாதலின். தம்பாலுள்ள பொருள் சிறிதளவாதல் கருதி
வாணிபந்தா னும் பிறவற்றானும் அப்பொருளைப் பெருக்கிப் பெருகிய
பின்னர்ச் செய்வோமெனக் கருதலுங்கூடாது. நீரில் அலைபோன்று
செல்வம் நிலைபெறுதாதலின். ஆகவே எக்காரணத்தாலும் பிற்செய்வா
மென்று கருதாது உடலும் பொருளுமுள்ளபொழுதே அவற்றினள
விற்கேற்ப அறச்செயல்களைச்செய்ய முற்படவேண்டும். இதனை,

“இளமையு நில்லா யாக்கையு நில்லா

வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா

புத்தே ளுலகம் புதல்வருந் தாரார்

மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது”

“நானைச் செய்குவ மறமெனி லின்றே
கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினு நீங்கும்
இதுவென வரைந்து வாழுநா ஞ்ணர்ந்தோர்
முதநீ ருலகின் முழுவது மிளையே”

“பெருங்கட லாடிய சென்ற ரொருங்குட
னோசை யவிந்தபி னுடுது மென்றற்றல்
இற்செய் குறைவினை நீக்கி யறவினை
மற்றறிவா மென்றிருப்பார் மாண்பு”

“ஆறிடு மேடு மடுவும்போ லாஞ்செல்ல
மாறிடு மேறிடு மாநிலத்திர்—சோறிடுந்,
தண்ணீரும் வாருந் தருமமே சார்பாக
வுண்ணீர்மை வீறு முயர்ந்து” என்பவற்றாலறியலாம்.

மேலும்:—“அன்றறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது பொன்
றுங்காற் பொன்றாத் துணை” எனத் தேவரும், “செய்தவுடம்பழியவு
முயிரோடொன்றி. ஏனையுடம்பினுஞ் சேறலின், பொன்றாத்துணை
யென்றார்” எனப் பரிமேலழகரும் வகுத்தன பாராட்டற்பாலன.

அறஞ்செய்தற்குரியார்:—எல்லாரும் அறஞ்செய்தற் குரியரேயாயி
னும் இல்வாழ்க்கை நடத்துபவர்களே இதற்கு முக்கிய அதிகாரி
களாவர். “அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை” எனத் தேற்றே
காரங்கொடுத்துக் கூறியதும், “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின்
இல்வாழ்க்கை, பண்பும் பயனும் அது” என்பதால் அறமே இல்
வாழ்க்கையின் பயனும் எனக்கூறியதும், “அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்
கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற், போலுய்ப் பெறுவ தெவன்” என்பதால்
அறத்தொடு கூடிய இல்வாழ்க்கை துறவறத்தினுஞ் சிறந்ததாமெனக்
கூறியதும் தேவர் திருவாக்குக்களாம். அன்றியும் இல்வாழ்க்கை
யைக் கூறுதற்கு முன்னர் அறன் வலியுறுத்தலைக் கூறியதும் இக்
கருத்தை வலியுறுத்தா நிற்கும்.

அறஞ்செய்யாமைக்கேடு:— அறத்தைப்போல் ஆக்கத் தருவது
பிறிதொன்றில்லை. அறஞ்செய்யாமையைப் போலக் கேடுதருவதும்
பிறிதொன்றில்லை. முற் பிறப்புக்களிற் செய்த அறவிசேடத்தால்

இப்பிறப்பிற் பல்வகைச் சிறப்புமுற்றவர்கள் இங்கும் அறத்தை மறவாது செய்வார்களாயின் இனிவரும் பிறப்புள்ளும் மிக்க சிறப்பெய்துவர். மறந்து செருக்குற்று வாழ்வரேல் பல்வகைத் துயர்க்கும் நிலைக்களமாவர்.

“அறத்தினுங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னுங்கில்லை கேடு ”

“மின்போ லழியு முடல்கொடுநல் வினைசெய் தழியா வுடம்பெய்தி யின்போ டமர்த லாயிருப்ப யாக்கை வருந்து மென்றெண்ணி யன்போ டறஞ்செய் தினையாம லருந்தி வாளா விருக்குமவன் [றன்”
றன்போன் மருள ரிலையென்றான் றன்பூம் பொழில்வைத் தளிக்கின் எனவும் வருவனவற்றால் அறஞ்செய்யாமைக்கேடு எளிது தெளியப்படும். இதுபற்றித்தான் நமதுபாலப் பருவத்திலேயே “அறஞ்செய விரும்பு ” என்று நம் முதியோர் நமக்குப் போதிப்பாராயினர். அறஞ்செய் என்றமட்டுங் கூறுது செய விரும்பு எனக்கூறிய மதிநுட்பம் மிகப் பாராட்டற்பாலது. விரும்பிச்செய்யாமல் கடன்கழிக் கச்செய்வதாகக் கருதி மேற்கொண்ட அறச்செயல் பயனுடைத் தாகாமையை விளக்கவே விரும்பு எனக் கூறியவாரும்.

அறத்தை வளர்த்தவர்:— உமையம்மையார் 32 அறங்களையும் புரிந்தார். கண்ணன் கீதையில் அறமுரைத்தான். சிவபிரானும் வடவாலின் கீழிருந்து நால்வர்க்குபதேசித்தருளினார். “அன்றாவின் கீழிருந்தங் கறஞ்சொன்னானை ” என்பது காண்க. இவற்றால் கடவு ளர்க்கு முரித்தெனல் பெறப்படும்

32 அறங்க ளிவையெனல்:—

“ஆதலர் சாலை சோலை யாவின்வா யுறைகண் னாடி
யோதுவார்க் குணவு தண்ணீ ருறுபந்தர் மடந்த டாகங்
கோதிலா வுறிஞ்சி சுண்ணங் கொலையுயிர் விடுத்த லேறு
மாதலைக் கெண்ணெய் கண்ணெய் மருந்துநன் மகப்பால்சோறு”

“அறுசம யத்தோர்க் குண்டி யழிந்தோரை நிறுத்த லட்டுண்
பிறரறங் காத்த லையம் பெண்போக மகப்பேறு யுய்த்த
னறியதின் விலங்குண் வண்ண னாவிதன் சிறைச்சோ ருதி
மறுதலத் தறமெண் ணன்கு மனையறத் திவ்வூர் நல்கும் ”
என்னுந் திருக்குற்றால் புராணத்தாலறிக.

9. அறச்சிறப்பு.

ருக

இருவகையறம்:—காமிகம், நிஷ்காமிகம் எனப்படும்.

காமிக அறம்:—பலனை யபேக்ஷித்துச் செய்யப்படுவது. புதல்வரைப் பெறக்கருதிப் புத்திரகாமேட்டி செய்தலும், இந்திரபதவியை விரும்பி 100 அசுவமேதம் புரிதலும், பிணிகீக்க முதலிய கருதி அன்னசத்திராதி வேறு பல அறங்களைச் செய்தலும் காமிக அறங்களாம். இப்பலன்கள் யாவும் அழிதன் மாலையன. இவை பந்தப்படுத்துவன வாதலால் பொன் விலங்கு போலுமென்ப.

நிஷ்காமிக அறம்:—“என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்ற வாறு அறஞ்செய்தல் நமது கடமை எனக்கருதி, பலனை யபேக்ஷியாது “வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” என்ற வண்ணம் எல்லா அறங்களையும் ஈசுவரார்ப்பணமாகவே செய்தல் நிஷ்காமிக அறமாம். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஈசுவரார்ப்பணமாக யாகத்தை நிறைவேற்றியதும், அப்பூதியடிகள் நீர்ப்பந்தலாதிய அறங்களை திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பேராற் செய்ததும், இயற்பகைநாயனார் மனைவியையும் சிவனடியார்க் கீந்ததும், கர்ணன் தான்செய்த புண்ணிய மனைத்தையும் கொடுத்ததும், சிவனடியார்கள் சிவபூஜாகாலங்களிலே உடல்பொருளாவிசையும் சிவார்ப்பணம் செய்து வருதலும் பிரத்தியக்ஷமாம். “வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை யாண்டு மஃதொப்பதில்” என்பவாகலினனும், “அற்றது பற்றெனி லுற்றது வீடு” என்பவாகலானும் எவ்வகைப் பற்று மற்ற பெருநிலைக்கட்படுதலான் இத்த நிஷ்காமிக அறமே சிறந்ததென்பது பெறப்படும்.

வடநூலார் பகுப்பு:—இஷ்டம், பூர்த்தம், தானம் எனமூன்றாம்.

இஷ்டம்:—உலகமெல்லாம் வாழக்கருதி அவ்வாழ்வு நிலைபெறும் வண்ணம் வேதவிதிப்படி ஆகுதி மந்திராதிகளால் வேள்வி மூலம் கடவுளர்களைப் பூஜித்தல்.

பூர்த்தம்:—சகலவுயிர்கட்கும் இன்பப்பேறும் துக்கநிவிர்த்தியும், வரக்கருதிச் செய்யப்படும் தீர்ப்பந்தல், அன்னசத்திரம், வித்தியாசாலை, மருத்துவசாலை முதலியன ஸ்தாபித்தல்.

தானம்:—வறியாய் வருந்துவோர்க் கிரங்கி அவரது தகுதிக்கேற்ப வேண்டும் பொருளைத் தத்தஞ்செய்து சுகத்துடன் வாழ்

வித்தல். இம்முன்றனையும் முறையே வேள்வி, ஒப்புரவு, தக்கார்ச்
சீதல் எனக் கூறுவர் தமிழ்நூலார்.

இனி சைவ சமயத்தினர் அறத்தைப் பாசுபுத்திக் கூறுகின்ற
முறையாவது பாசஅறம், பசுவறம், பதியறம் என்பவாம்.

பாச அறமாவது:—தாய்தந்தை யாதியவர்க்குச் செய்யும் சிராத்
தாதி செயல்களும், பந்துக்கட் குதவிசெய்தலு மிவைபோல்வன
பிறவுமாம்.

பசுவறமாவது:—நீர்ப்பந்தல் அன்ன சத்திராதிகள் ஸ்தாபித்துப்
பிறவுயிர்கட் குபகரித்தலாம்.

பதியறமாவது:—குருலிங்க சங்கம வழிபாடு, திருக்கோயில் கட்
டுதல் முதலியனவாம். இவை முறையே ஒன்றற்கொன்று பெரும்
பயன் செய்வதாம்.

“ இன்சொல் விளைநிலனா ஈதலே வித்தாக
வன்சொற் களைகட்டு வாய்மை யெருவட்டி
அன்புநீர் பாய்ச்சி அறக்கதிர் ஈனவோர்
பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய் ”

என்னுங் கவியால் அறம் விளைதற்கு நிலமும், வித்தும், அதற்
கிடையூறு செய்யும் களையும், உரமும், நீரும், செய்யத்தக்க காலமும்
என்கறியலாம். இது-அறநெறிச்சாரம்.

(10) பொய்மைத்தீமை.

மேலே கூறப்பட்ட வாய்மையின் மறுதலை பொய்மை யெனப் படும். தீமையென விலக்கப்பட்ட எல்லாப்பாவங்கட்கும் தாய்போல் இருந்து அப்பாவக் குழவிகளைப் பெற்றுவளர்த்துப் பரிபாலிப்பதான பொய்யைப்போல மக்கட்குத் தீமை பயப்பது வேறில்லை. வாய்மையினுள்ளே அடக்கிக் கூறலாமாயினும் இதன் கொடுமை நோக்கியே வேறு வைத்துக் கூறத்தொடங்கினம்.

பொய்யென்பது:—ஒருவன் சொல்லியதொரு விஷயம் அவன் கூறியவாறில்லாதிருக்கவேண்டும். நிகழாத தொன்றை நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவேன் எனச் சிந்தித்தல் வேண்டும். சிந்தித்தவாறு சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொல்லியதைப் பிறனொருவன் கேட்க வேண்டும். இந்நான்குக் கூடிய வழியே பொய்யாகு மென்பர். இந்நான்கு மின்றிப் பொய் தோன்றுவதில்லை யென்பதையும் காட்டுதும். ஒருவன் ஒன்றைக் கூறினால் அவன் கூறியவாறு நிகழாதிருப்பினல்லது பொய்யாகாது. இன்னவாறு நிகழ்ந்ததொன்றை இன்னவாறுமாற்றி யுரைப்பேன் என மனத்தா லொருவன் சிந்தித்த பின்னரே வாயாற் கூறலமையும். ஆதலின் மனநினைப்பில் முதற்கட்டோன்றாது பொய் பிறத்தலமையாது. மனத்தாற் சிந்தித்த ஒருவன் அம்மட்டிலடங்கி வாயாற் கூறுது வீடுவனேல் பொய்யாகமாட்டாது. வாயாற் கூறினாயினும் பிறனொருவன் கேட்டவில்கையாயின் அவன் கூற்றால் யாருக்குந் திங்கில்லை. பிறனொருவன் கேட்டால் மட்டுமே அப் பொய்யைக் கேட்டவன் அதனை மெய்யெனக்கொண்டு அதற்கேற் பச்செய்து கேடுறுவன். ஆதலின் பிறனொருவன் கேட்க இல்லாத போது அதாவது யாருமற்ற இடத்தில் எவன் என்ன பொய்யைக் கட்டியுரைப்பினும் அப்பொய்யால் யார்க்கும் எவ்வித திங்குமில்லை யாதல் பெறப்படும். இதனை

“அற்றன் றுத லதுதான் மனஞ்செய்தல்”

சொற்றன் மாட்டு நிகழ்த்தல் பிறனோர்த்தன்

மற்றித் தன்மை படுமே ல்துவன்றே

குற்றப் பொய்யென் றுரைத்தார் குணமிக்கார்” என்பதாலறிக.

வாக்கின் குற்றம்:—பொய் குறளை வன்சொல் பயனில்மொழி என வாக்கின் குற்றம் நால்வகைப்படும். இவற்றுள் அறக்கொடியது பொய்யே யாதல் பற்றி இதனையே முதற்கண்ணமைத்து

“பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்

சொல்லெனச் சொல்லிற் றோற்றுவ நான்கும்”

என மணி மேகலை கூறும்.

வினாயாட்டாகவும் பொய் கூறலாகாது:—பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யென்பவாதலின் எக்காலத்தும் பொய் கூறலை விலக்க வேண்டும். ஒருவர்க்கும் தீங்குபயவாதென்றெண்ணி வினாயாட்டாக வேணும் பொய்கூறலாகாது. இதைப்பற்றிய கதை யொன்றுண்டு. ஒரு சிறுவன் ஊர்ப்புறத்தே நின்று “புலி வந்து விட்டது புலி வந்து விட்டது” என்று வினாயாட்டாகக் கதறினான். அம்மொழிகேட்ட சிலர் ஆயுதபாணிகளாக ஒடோடிவந்து அச்சிறுவனைக்கிட்டிப்பார்க்க அவன் நகைத்துக்கொண்டே சேய்மைக்கட் சென்றான். இவ்வாறு சிலவேளை பரிகாசஞ் செய்துவந்தானாக ஒருநாள் மெய்யாகவே புலி யொன்று வந்துவிட்டது. சிறுவன் நடுநடுங்கி வழக்கப்படி “புலிவந் திருக்கிறது” எனப்பதறிக் கதறினான் இவன் என்ன கதறியும் யாரும் துணைசெய்ய வந்திலர். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் ஆயுதபாணி களாக நின்றும் அச்சிறுவன் வினாயாட்டுப் பையன் என்றும், பரிகசிக் கின்றனென்றுங் கருதி வாளா இருந்தனர். புலி ஒரே பாய்ச்சலில் அச்சிறுவனைப்பற்றிப் பெருந்துயர் விளைத்தது. ஆதலின் வினாயாட் டாக வேணும் பொய்கூறலாகாது. என்று கிராமப் பள்ளிக்கூடங் களில் சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டு. இதனால் வினோதங்கருதிப்பொய் கூறினுந் தீங்காகுமென்பது தெளியத்தக்கது.

“பொருளுலோ பத்தினனும் புரிதரு வினோதத் தானு

மருடப வுயிரை யோம்பி வாழுதற் பொருட்டி னானு

மிருளுறு மொருபொய் கூறி நெடுத்திடு பவங்க டோறுந்

தெருடப வந்துபற்றிச் செயிர்மிக விளைக்கு மன்றே”

என்பது நம் பெரியார் கூற்றும். ஒருவன் பொய்யெனென்று பிறர் க்ருதப்பட்ட பின்னர் அவன் உறுதியாக மெய்யே கூறினும் அவன் கூற்றை யெவரும்மெய்யெனக் கொள்ளாது பொய்யெனவே கொண்டு அவமதித் தகல்வரென்பதும் இதனால் பெறப்படுவதாயிற்று.

பொய்யின் கோடுமை:—“கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையும், உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை” எனப் பஞ்சமாபாதகத்துள் ளொன்றாகக் கூறப்படுவ தாயினும் அவ்வைந்தனுள்ளும் அறக்கொடியது பொய்யேயாகும். எல்லாப் பாவச்செயல்களையும், மறைத்துவைத்துப் பாதுகாத்தற்கு வலிய அரண் இப்பொய்யே. எத்தகைய பாவஞ் செய்தாலும் பின்னர் இப்பொய்யைக் கொண்டே அதனை மறைப்பது உலகியல். இதனால் எல்லாப் பாவங்களையும் பாதுகாப்பது இது வெணப்படும். கொலை முதலிய ஏனைப்பாவங்கள் பாவவுணர்ச்சியே யின்றி விலங்கா திகளாலும் செய்யப்படும். பொய்யோ பகுத்தறிவுள்ள மனிதனால் மட்டும் வேண்டுமென்று கருதியே செய்யப்படும். ஏனைப் பாவங்களெல்லாம் ஒருவன் உடல்வலியும் பொருட் பெருக்கமும் கொண்டிருக்கும் வரையே செய்யப்படும். பொய்யோ மனமொன்றுள்ள வரை பிறிது துணைவேண்டாது தனித்தியங்கித்தீங்கியற்றும். ஏனைய பாவங்களெல்லாம் பிறிதொரு பொருளுமுடனிருந்தால் மட்டுமே செய்யப்படும். அதாவது:— கொல்லப்படுமோர் பிராணியும் கொல்லற்குரிய கருவியும் பெற்றாலன்றிக் கொலை நிகழாது. குடிக்கப்படும் கள் முதலிய இவ்வழிக் குடி நிகழாது. தன் மனத்தைக் கவரும் பெண்ணொருத்தியும் பிறவசதிகளும் கிட்டினல்லது காமம் செல்லாது. தனக்கு வேண்டும் பொருளும் உடையாரில்லாச் சமயமும் கிடைப்பி னல்லது களவு நிகழாது. இங்ஙனமே எல்லாப் பாவங்களும் யாதானும் பிறிதொரு பொருட் சேர்க்கையாலே நிகழ்வனவாம். பொய்யோ இங்ஙனம் பிற துணைசிறிது மிலதாயினும் மனவுணர்ச்சி யுள்ளவரை நிகழ்வதாகும். பொய்யாகிய பெருந்துணையைக் கொண்டதான் ஏனைய பாவங்களெல்லாம் வளர்வன வாகும். இவ்வாறு மேலே கூறப்பட்டவற்றால் பொய்யின் கொடுமை அளவிடற்கரிதெனல் புலனாம்.

பொய்யின் வகை:—பொய்யுணர்வு பொய்யுரை பொய்யொழுக்கம் என மூவகைப்படும்.

பொய்யுணர்வு:—உயர்ந்தோருண் டெனக்கருதும் வீடு பேறு முதலியவற்றை இல்லையெனக் கருதலும், அங்ஙனங் கருதியதைப் பிறரறியாவாறு மறைக்கத்தக்க வஞ்சகங்களை யோசித்தலும் பிறவும் பொய்யுணர்வாம்.

பொய்யுரை:—இதனை மேலே விளக்கிக்காட்டினும்.

பொய்யொழுக்கம்:—தான்கொண்ட வேடத்துக்கேற்ப வொழு காத நல்லன போலப் பிறர்க்குக்காட்டி மயக்கித் தீயனபுரிதல் பொய் யொழுக்கமாம்.

இவற்றுள் பொய்ச்சிந்தை யானது தன்னைக்கொண்டானை மட் டெனக் கெடுப்பது. இதனாற் பிறர்க்குநேரேதிங்கில்லை.

பொய்யுரை பொய்யொழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் உடையானை யும் கெடுத்து உலகத்தையும் கெடுப்பனவாம். ஆதலின் இவ்விரண் டும் மிகக் கொடியன வென்பது பெறப்படும். இவ்விரண்டனுள் ம் பொய்யொழுக்கத்தை மிகக் கடிந்து கூறுப, “வேட நெறி நில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன், வேடநெறி நிற்பார் வேடமெய் வேடமே” “பொய்யாற் றொழுக்கம்” “பொய்தீ ரொழுக்கம்” எனவும், “பொய்யடிமையில்லாத புலவர்” எனவும் மெய்யொழுக்கமுடையார் போற்றப்படுவர்.

“நெஞ்சிற் றறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து

வாழ்வாரின் வன்கணு ரில்” எனவும்; “இரவெலாங் காமக் கணி கையர் முயக்கி விற்பமுற் றியற்பக லெல்லாங், குரவரா யணிவெண் ணீறுருருத் திராக்கங் கோலமாற்ச் சாலமாங் குழைவும், பரவுபா வணையுந் தேவதாற்ச் சனையும் பண்ணல்போ லுருப்பல பரப்பி, விரவுமா மணிதொட் டாட்டலும் பார்க்கின் மிகக்கொடி திவர்வஞ்சவேடம்” எனவும், பொய்யொழுக்க முடையாரைக் கடிந்து கூறுப.

ஆகவே மனமொழி மெய்களாற் பொய்யாது வாழும் வாழ்வே வாழ்வாக்கும்.

“ஓங்குபெரு ஞானியர்போற் பேசுவா ரவருண்மை வேடம் போலப் பாங்குபெற வுடற்புனைவார் சற்கருமம் புரிவார்தம் பக்கமெய்தி நீங்குகவென் றுரைப்பாரிந் நிலைமேலாம் பிரமத்தி னிலையே யென்பா ரீங்கிவர்க்கு டாங்கெடுவ தன்றிமற்றோ ரையுங்கெடுக்கு மெண்ணம் பூண்டார்”

“மிக்கவறி வுடையாரைப் போன்றுமுடற் பற்றனைத்தும் விடுத் தார்போன்றுந், தக்கவழக் கிடத்தினுயர் திணைவினையஃ நினைவினை

யாச் சமையச் சொற்றுந், தொக்கபடர்க் கைப்பெயர்முன் னிலைப்
பெயரா கிடவுரைத்துஞ் சூழ்வ தெல்லாம், பக்குவமின் மடவோரை
மயக்கியவர் கைப்பொருளைப் பறித்தற் கன்றோ”

“பொய்மையே பாவ மெல்லாம் விளைதரு பூமி யாகும்
பொய்மையே பிறவி யெல்லாம் புகப்புரி வித்து மாகும்
பொய்மையே வறுமை யெல்லாம் போதரப் புரிவ தாகும்
பொய்மையே நரகமெல்லாம் புகுதரப் புகுத்தா நிற்கும்”

“பொய்யுளான் மறந்தோர் மெய்மை புகவினும் பொய்மையாகும்
உய்யுமா ரென்று மில்லை யுறுதியென் பதுஞ்சா ராது
கொய்யுமா மலர்ப்பூஞ் சோலை சூழ்ஞுவ லயத்து நாளு
நையுமா ரெது செய் தாலும் பொய்நவி லாமை வேண்டும்”

“இம்மை நலனழிக்கு மெச்சங் குறைபடுக்கும்
அம்மை யருநரகத் தாழ்விக்கும்—மெய்ம்மை
அறந்தேயும் பின்னு மலர்மகளை நீக்கும்
மறந்தேயும் பொய்யுரைக்கும் வாய்”

“தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்”

“வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்து மகத்தே நகும்”

“தான்கெடினுந் தக்கார்கே டெண்ணற்க தன்னுடம்பின்
ஊன் கெடினு முண்ணூர்கைத் துண்ணற்க —வான்கவிந்த
வையக மெல்லாம் பெறினு முரையற்க
பொய்யோ டிடைமிடைந்த சொல்”

(11) ந ட் பு .

நட்பு எனினும் நட்டல் எனினு மொக்கும். இருவர் மனம் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து நிகழ்வதே அதுவாகும்.

நட்பின் தோற்றம்:—புணர்ச்சி பழகுதல் உணர்ச்சி யொத்தல் என மூவகைப்படும். இவற்றுள் முதலிரண்டும் இயற்கை நட்பெனவும், இறுதியது செயற்கை நட்பெனவும் கூறுவர். இயற்கை யாவது வேண்டுமென ஆராய்ந்து தேடிக்கொள்ளாமல் இயல்பாகவே வருவது. செயற்கையாவது வேண்டுமெனக் கருதிப் பல்லாற்றா ஆராய்ந்து தெளிந்து தேடிக்கொள்ளப்பட்டு வளர்வது. இவற்றுள்:—

புணர்ச்சி:—பிறப்பின் முறையாற் சுற்றத்தாராயினர் பால் இயல் பாகவே வருவதான மனப்பற்று. இந்த நட்பு அறிவு வளர்ச்சியில்லார் கண்ணும் காணப்படும். அன்றிச் சிற்றில பகடி மிருகங்கள் பாலும் காணப்படும்.

பழகுதல்:—ஒரு தேயத்தா ராதலாலும் ஓர் ஊரின ராதலாலும் தாம் அடுத்தடுத்துப் பல்காற் பழகுதலால் ஒருவர் மீதொருவர்க் குளதாகும் மனப்பற்று. இது வேற்றுச் சாதியார் பாலும் பழக்க மிகுதியால் வருவதொன்றும் ஆதலின் புணர்ச்சியின் வேறாக வைத்துக் கருதப் படுவதாயிற்று. இவ்விருவகை நட்பும் துணுகிய அறிவுடையார் மாட்டு மட்டும் நிகழ்வதாக அமையாமல் எல்லாரிடத்தும் நிகழ்வன வாதலின் இயற்கை நட்பெனப்படும்.

உணர்ச்சி யொத்தல்:—இதுதான் இருவர் மனம் ஒன்று பட்டுக் கலப்பெய்துவதால் வருவது. ஒருவன் வேண்டுமென்றே பலவகையுபாயங்களாலும் ஆராய்ந்து தெளிந்த பின்னர் இருவரும் மனவொற்றுமையுடன் நிலைத்திருக்கச் செய்யும் பேராற்றலுடையது. தானாக ஆய்ந்தாய்ந்து தேடிக்கொள்ளப் படுவதாதலின் செயற்கை நட்பெனப்பட்டது. இவண் இந்த நட்பைப் பற்றியே இனிப் பேசப்படுமென்க.

மனக்கலப்பு:—தனித் தனியாகச் செல்லத்தக்க இருவர் மனம் ஒரு தன்மைப்பட்டு நிற்பதே அதுவாம். பாலும் நீரும் கலப்பது

11. நட்பு.

௧௪௭

போல்வது. மனங்கலந்து நட்புக் கொண்டவர்களைப் பற்றிக் கூறு மிடத்துப் பாலு நீரும் கலந்த நிலையையே யொப்பிடுவர். இதன் கருத் தாவது:—பாலுடன் நீரைக் கலந்தவுடன் பாலானது தன் தன்மையை நீருக்குக் கொடுக்கின்றது. பால் வேறு நீர் வேறு காண்டலரிது. இவ்வனங்கலந்தபின் அடுப்பிலேற்றிக் காய்ச்சினால் நீர்சுவறுண்டுபோ கும். உடனே பால்பொங்கி நெருப்பில்விழும். நீர் தெளித்தால்பொங் குதலடங்கிவிடும். இத்தோற்ற மெவ்வாறுளதெனில் ஒருவன் தன் னிற் றுழந்தானொருவன் மன்னொடு நட்புக்கொண்டாலும் தன்னைப் போலக் கருதல்போற் பால் தன் தன்மையை நீருக்குத்தருவதென வும், தன்னைப்போலாக்கிப் பெருமைப்படுத்திய பாலுக்கு ஆபத்து வந்ததை அதன் நண்பனான நீர் அறிந்து பால் சுவறுமுன்னே தான் சுவறுதலுறக் கருதியது போல நீர் சுவறுகின்றது எனவும், தன்னண்ப னாகிய நீரை நெருப்புச் சுவறச்செய்ததைப் பொறுது தானுந் தன் நண்பனைத்தேடி நெருப்பில் விழக்கருதி எழுந்து கிளம்பியது போலப் பால் பொங்குவதெனவும், அது கண்ட நண்பனாகிய நீரானது நீ நெருப்பில் விழாதே நான் இதோ வந்துவிட்டேனென வருதல்போல நீர் தெளிக்கப்படுகின்றதெனவும், தன் நண்பன் வரவால் தான் மகிழ்ந் தடங்குவது போல் பால் பாத்திரத்துள்ளடங்குவதெனவும், நண்பர் களிப் பெற்றியராக இருக்கவேண்டுமெனவும் கூறுவார்.

நட்பின்றிட்பம்:—“இனைய ரிவரெமக் கின்னம்பா மென்று
புனையினும் புல்லென்னு நட்பு”

என்றவாறு, நான் அவர் என்று இருவராகக் கருதப்படுதலின்றி நண்பன்செய்த செயலெல்லார் தான் செய்ததாகவே கருதவேண்டும். இவ்வாறு நட்புக்கொண்டவருள் துரியோதன கர்ணர்களுையே உதார ணங்காட்டல்சாலும். துரியோதனன் மனைவியும் கர்ணனும் பொழுது போக்கின்பொருட்டு ஏதோ வினையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வினை யாட்டில் துரியோதனன் மனைவி தோல்வியுற்றிருந்த சமையத்தில் அங்கே துரியோதனன் வரவே அதனையறிந்த அம்மங்கை எழுந்து ஓடப்பார்த்தாள். கர்ணன் “நீ தோற்றுப்போய் ஓடவிடமாட்டேன்” என்று அவள் முன் ழிலையைப்பற்றி யிழுத்தான். இழுத்தமையால் அம்மேகையில் அமைந்த மணிகள் சிதறின. துரியோதனனும் வந்தான். தன்மனைவியின் முன்தானையைப்பற்றி யிழுத்துக்கொண்டு

தனியிடத்தில் கர்ணனும் தன்மனைவியு மிருப்பதைக்கண்டான். துரியோதனனைக்கண்ட கர்ணன் சற்றுத்திகைத்து நடுக்கினனாக அதனை யறிந்ததுரியோதனன் “சிதறுண்ட இம்மேகலைமணிகளைக்கோக்கவா? பொறுக்கவா? யானெதுசெய்யவேண்டும்?” என்றனனும். தன்மனைவியின் முன்னுணையைப்பிடித் திழுத்துக்கொண்டு ஏகாந்த இடத்தி லிருக்கக்கண்டபோது யாரே மனஞ்சுசிப்பர்? இதுபற்றித்தான்,

“மடந்தைபொற் றிருமே கலைமணி யுகவே மாசறத் திகழுமே காந்த, விடந்தனிற் புரிந்தே யானயர்ந் திருப்ப வெடுக்கவோ கோக்க வோ வென்றான், றிடம்படுத் திடுவே விராசரா சனுக்குச் செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக், கடன்கழிப் பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங் கருமமுந் தருமமு மென்றான்”

என்று பாராட்டிக் கூறினர் வில்லிபுத்தூரார். இங்ஙனமே இராம பிரான் சுக்கிரீவனை நட்புக்கொண்டபோது,

“மற்றினி யுரைப்ப தென்னே வானிடை மண்ணி னின்னைச் செற்றவ ரென்னைச் செற்றார் தீயரே யெனினு நின்னோ டுற்றவ ரெனக்கு முற்றா ருன்களை யெனதென் காதற் சுற்றமுன் சுற்ற நீயே யின்னுயிர்த் துணைவ னென்றான்”

என்பதும், பின் விபீஷணன் வந்தபோது

“குகனொடு மைவ ரானோம் வனத்திடைக் குன்று சூழ்வான் மகனொடு மறுவ ரானோம் வாரிதி கடந்த பிற்றை யகமனர் காத லைய நின்னொடு மெழுவ ரானோம் புகலருங் கானந் தந்து புதல்வராற் பொலிந்தா னுந்தை”

என்று கூறியதும் கருதற்பாலன. இவற்றுள் விபீஷணனை நோக்கி உந்தை என்று தசரதனைக் கூறிய நட்புரிமைத்திறம் மிகவும் வியக்கற் பாற்றேயாம்.

பிரிவில் வருந்துவது:—நட்பினரைப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அதுவே பெருந்துக்கமாம். “பசைந்தாரிற் றீர்தலிற் றிப்புருத னன்று” என்பது இதனையுணர்த்தும் “பேயோடு பழகுறினும் பிரித லரிதரிதென்று, துயோர்கள் புகழ்வரால்” என்பதுங்காண்க. ஒரு

11. தட்பு.

சூசு

வன் தண்டனைப்பட்டுச் சிறைச்சாலையில் சில வருஷமிருக்கையில் அவன் சில எலிகளை வளர்த்துவந்து தண்டனைக்காலங்கழிந்தவுடன் சிறைச்சாலையைவிட்டு மீளுங்கால் அந்த எலிகளைப் பிரிய மிகவருந்தினுனென்பது ஆங்கிலங்கற்றார் பலரும் மறிந்த கதையாகும்.

உயிரையுற்றுப்பது:—தசாதச்சக்கரவர்த்தி யுயிர்நீத்ததை யறிந்த சபாயு நட்புரிமையாற் புலம்பியழுதிரங்கி நெருப்பிற் குதித்து இறக்கப்படுக்கதனை,

“மருவினிய குணத்தவரை யிருசிறகா லுறத்தழுவி மக்கா ணீரே யுரியகடன் வினையேற்கு முதவுவி ருடவிரண்டுக் குயிரொன் றானுன் பிரியவுந்தான் பிரியாதே யினிதிருக்கு முடற்பொறையாம் பிழைபாரா தெரியதனி னின்றேபுக் கிறவேனே வித்துயர மறவே னென்றான்”

என்னும் கம்பர் வாக்காலும், இராம லக்குவர் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி அவர்க்குத் துணைசெய்யவே சின்ன ஞாயிருடனிருந்து சீதையின் பொருட்டு இராவணனொடு பொருது உயிர்நீத்ததும் உலகப்பிரசித்த மாம். அன்றியும், கோப்பெருஞ்சோழ ஞாயிர்நீத்தலும் அதுகேட்ட அவன் நட்பாளரான பிகிராந்தையாரும் உடனிறந்தமையை திருக்குறளுரையானும், தொல்காப்பிய வுரையானுந் தெளிக. இன்னோரன்ன சரிதங்களால் உயிரினுஞ் சிறந்தது நட்புரிமையென்று கொள்ளத்தகும்.

நட்பினர் கடமை:—இச்சகம் பேசுங் கொச்சைமக்களைப் போலாது தீயவழியிற் செல்லுங்காவிடித்துரை கூறித்தடுத்த நல்வழியிற் செலுத்தலும், ஊழாற்றான்ப மெய்தியக்கால் நீரற்ற குளத்து ஆம்பலாதி மலர்கள் போலத் தாமும் துன்பமெய்தலும், உடலாவிருவரேயாயினும் உயிரால் ஒருவரே போறலும், அறிவின் ஒற்றமமை பெறுதலும், துனியிலிருந்து கரும்புதின்றாற்போன்று நாளுக்குநாள் இன்ப மிக்கெய்தலும், துன்பமுற்றக்கால் உயிரையுங் கொடுத்தவலும் இவைபோல்வன பிறவும் நட்பினர் கடமைகளாம். இத்தன்மையுடையாரே நட்பிற்குரியராவார்.

“நகுதற் பொருட்டன் னீ நடடன் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு”

“உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதா நட்பு”

“அழிதரு நெறியிற் செலவினை விலக்கி யாம்வழிச் செலுத்தியும் வினையால், அழிவுவந் தடுப்பி னதற்குட னல்லாந் தாக்கைவே நன்றியா ருயிர்கள், ஒழிவகை யின்றி யுணர்ச்சியொத் தருநா லுணர்தொறு தூனயம் பேலக், கழிமகிழ் நாளும் பயிறொறும் வளரக் கலப்பதே நட்பெனப் படுமால்”

என்பனவற்றால் நட்பினர் கடமைகள் இனையன வெனவொருவா ரறிந்துகோட லமையும்.

நட்பின் அவசியம்:—ஒருவனுக்குத் துன்பம் வந்தபோது அத் துன்பத்தை வெளிவிடாது மனத்துள் ளடக்கிவைத்திருந்தால் மேன் மேற் பொங்கித் துன்பமெழுதலால் மனமுடைந்து பெரும் பிணியாள னாக வேண்டிவரும். அத்துன்பங் குறையவேண்டுமேல் தன் நண்ப னிடம் கூறுவதே தக்க வுபாயம். நண்பனிடம் கூறியவுடன் துன்பத் தின் பாரஞ் சற்றுக் குறையும். நண்பன் கூறும் ஆறுதல் வசனங்க ளானும் அதனை நீக்கச் செய்யு முபாயங்களானும் அத்துன்பம் அறவே யொழிதலுங்கடும். ஆகவே, துன்பத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்பவர் நண்பரேயாவர். இன்பம் வந்தபோதும் அதனை நண்பரிடம் கூறுவ தால் அவ்வின்பம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகப்படும். இங்ஙனம் துன்பத்தைக் குறைக்கவும் இன்பத்தை வளர்க்கவும் நண்பர்களே யுரியராவர். பகை வெல்லுதல் முதலிய பிறபயன்களும் நட்பா லுண் டாமாயினும் பகையிலல்லாவிடத்து நட்பாற் பயனின்றாமெனக் கரு தல் கூடும். இன்பதுன்பங்க ளில்லாக்காலம் இல்லையாதலின் இன்ப வளர்ச்சி துன்ப நிவிர்த்தி ஆகிய இடையறாப் பலன் நட்பா லுண்டா தல் கருதி வலியார் முதல் எளியார் வரை எல்லாரும் தத்தமக்கு ஏற்ற நட்புடையாரைக் கொண்டே வாழவேண்டும்.

கடவுளார்க்கும் நட்புளதாம்:—கண்ணன்-அருச்சுனனையும், குசே லரையும் நட்புற்றதும், சிவபிரான்-குபேரனையும், சுந்தரமூர்த்திசுவா மிகளையும் நட்புற்றதும் தூல்களானறியலாம். இதனை:—

“இளமையி னின்றோ டிருங்கலை கற்ற வெழிவிபோல் வண்ண னிற் கண்ட, வளவையே யெல்லாப் பேசரு வளனு மளிக்குவ னன்ன

தா லன்றோ, பளகறு நேய நெருவனைப் படைத்தல் பருந்தனப் பொதிபெற்றார் போன்மென், ஸுளமிகத் தெளிந்தோர் புகலுநன் மாற்ற முண்மையாம் பொய்ம்மையா காதே”

“அறிந்து செல்வ முடையானு மளகைப் பதியாற் றோழமைகொண் றெழந்த கல்வி யுடையானு மொருவன் வேண்டு மெனநினைந்தோ துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை துணைவா நினைத்தோ முமைகொண் டிறந்த வறிவே வடிவமாத் திகழு துதற்கட் பெருமானே” [டான்

என்னும் செய்யுட்களாலும், “அறனுடைத் தோழன்” எனக் குபேரனும், “தம்பிரான்றோழன்” எனத் திருநாவலூரரும் பேர் பெற்றமையாலும் கடவுளர்கட்கும் நட்புரிமை அவசியம் வேண்டு மென்பது செவ்விது நிலைநாட்டப்படுவதாகும்.

நட்பாராய்தல்:—நம்முடன் அடுத்துப் பழகுவாரனைவருமே நட்பாளரெனப்படார். பற்பலபேர்களுடன் பழகி ஆராயப் புகுந்தால் உண்மை நட்பாளராவார் ஒருவ ரிருவர் கிடைப்பதுமருமை. “ஊரி லொருவனே தோழன்” என்பது நம் நாட்டுப் பழமொழி. நட்பற் குரியரா யடுப்பவரைப்பற்றிப் பற்பலவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்தபின் னரே நட்புக்கொள்ளவேண்டும். நண்பராகக்கொள்ளுமுன் அவரது குணத்தியல்பையும், குடிச்சிறப்பையும், அவரிடமுள்ள குற்றங்களை யும் கவனித்தறியவேண்டும். அவருக்கு நட்பாளராகவுள்ளவர்கள் யாவரெனத் தெரிந்துகோடல் மிகவும் அவசியம். “உன் சினேகிதனைத் தெரிவித்தால் நீ யித்தகையனெனக் கூறுவேன்” என்று ஒருவர் கூறியதாக ஒரு பழமொழியுமுண்டு. சகவாசத்தாலேதான் சகல் நன்மை தீமைகளு மமையும். “நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றுகுமாந் தர்க், கினத்தியல்ப தாகு மறிவு” என்பவாகலின் இவ்வாராய்ச்சி யின்றி யமையாதது. இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளில் நன்மை காணப்பட்டால் மட்டும் பழகத்தொடங்கலாம். தொடங்கிய பின்னர் இவர் நம்மிடம் பழக நெருங்குவதன் காரணமென்ன? சுயநயம்பற்றிப் பழகவருகின் றாரா? நம்முடைய இரகசியங்களையறிய வருகின்றாரா? நட்புரிமை கருதியே அன்புபொங்கி வருகின்றாரா? என ஆராயவேண்டும். சுய நயம் கருதியவராயின் அன்றே விட்டொழிக்கவேண்டும். உழவறிய வந்தவராவென்பதை யறியக் கெடுதலில்லாத சில ரகசியங்களைக்

கூறிப் பிறரால் அவ்விரகசியம் வெளியாகின்றதா எனப்பார்க்கவேண்டும். வெளியாயின் அக்கணமே நீக்கவேண்டும். நாம் சில தீயகாரியங்களைச் செய்வதாகப் பாவனை காட்டி நம் தாஷ்டன்யத்துக்குட்பட்டு அத்தீயகாரியங்களைச் செய்ய நம்முடன் சரிசரியென்று முந்துகின்றாரா? நமக்கு நற்புத்திகூறி அடுக்குமீ தடாதென்றன்ற வேதுவோடறிவுகாட்டி யிடித்துரைக்கின்றாரா எனக்கவனிக்கவேண்டும். நமக்குப் பெருங்கஷ்டம் வந்ததாகக்காட்டி அக்காலை நம்மைவிட்டு விலகுகின்றாரா? முன்போல் நம்முடனிருந்து நமது துக்கத்தையும் பங்கிட்டுக்கொள்கின்றாரா வெண்பதையும் தெரியவேண்டும். நாம் அவருக்கு வேண்டும் நன்மைகள் சில செய்துவருங்கால் சிறு கேடும்செய்து அதனால் சீறி விலகுகின்றாரா; நாம் முன்செய்த நன்மைகளையே பெரிதாக மதித்து நட்புநிலை மாறுபடாது நிற்கின்றாரா எனப்பார்க்கவேண்டும். இத்தகைய பல வழிகளாலும் ஆராய்ந்து குற்றமற்றவர்களைத் தெரிந்து நட்புக்கொள்ளுவதுதான் கடைசிவரை நலந்தருவதாகும். இவ்வாறு ஆய்ந்துகொள்ளாமல் வாயினிக்கப்பேசி வருபவர்களையெல்லாம் நண்பராகக்கொள்ளல் கேட்டிற்கேயிடனும்.

“நன்மதி யுடமை குடிசுணங் குற்ற நல்லினத் தாலுமெத் திறத்தும் பன்முறை யாய்ந்து நட்பினைக் கொள்க பாம்பொடு பழகினும் பிரிதல் இன்மையாமதனூலாய்ந்தலாலொருவரிடத்துநட்புமேலுறினவர்தம் புன்மையும்பழியும்புணர்ந்திருபயனும்போக்குவதுண்மைபுத்திரனே”

“குணனுங் குடிமையுங் குற்றமுங் குன்ற இன்னு மறிந்தியாக்க நட்பு”

“ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை தான்சார் துயரத் தரும்”

“நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்டபின் வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு”

“அழிவந்த செய்யினு மன்பறா ரன்பின் வழிவந்த கேண்மை யவர்”

என்பனவாதிய மேலோர் கூற்றுக்களைச் சிந்தித்து ஆராய்ந்து நட்புக் கோடலே சிறந்த நட்பாகும்.

நட்டற்குரியார்:—கல்வியறிவு, இன்சொல், வாய்மை, உற்றுழி யுதவல், நல்லோரிணக்கம், கடவுள் பக்தி, பரோபகாரம், துண்மதி முதலியவையுடையவர்களே நட்டற்குரியார். பெருஞ் செல்வரென்று கருதி நட்புக்கோடல் அடாது. செல்வநிற் பல்லோர் அகங்காரத் தால் நட்பின் றன்மை யறியாது பிறரெவரையும் அவமதிப்பாகவே கருதுவர். ஒரு வறியர் வீட்டுக்கு அவர் நண்பரான செல்வர்வரின் மகிழ்ந்து வரவேற்று என்வீடிது, என் மாதாபிதாக்கள் இவர், என் மனைவியிவள், என் மக்களிவர் எனச் சகல பொருள்களையுங் காட்டி மதிப்பாக நடத்துவர். அச்செல்வர் வீட்டுக்கு அவர் நட்பினரான வறியர்வரின் அநாதரவாகப் பேசித் தம்மனைவி முதலியோரை இவ் வறியர் பார்த்தலும் அடாதெனக் கருதிப்புறம்பாக வைத்துச் சோ றிட்டுப் போக்குவர். ஆதலின் செல்வர் நட்பை விரும்பல் தகாது என்ற பொருள்பட,

“யாமாயி னெம்மில்லங் காட்டுதுந் தாமாயிற்
காணவே கற்பழியு மென்பார்போல்—நாணப்
புறங்கடை வைத்தீவர் சோறு மதனூல்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு”

என வழங்கும் செய்யுள் கவனித்தற் குரியது.

“யானை யணையவர் நண்பொரீ நாயணையார்
கேண்மை தழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
யறிந்தறிந்தும் பாகணையே கொல்லு மெறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கு நாய்”

என்பதுங் கவனிக்கத்தகும். நட்புக்கொள்ளுமுன் ஆராய்ந்துகொள்ள வேண்டுமேயன்றி நட்புக்கொண்ட பின்னர் ஆராய்தலடாது. “நா டாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்டபின், வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு” என்பவாகலின் முன்னரே கவனித்து நட்டற்குரியாரைத் தெரிந்து கோடலவசியு மென்க. நட்டற்குரியார் மூவகைப்படுவர். தினந்தோ றும் தண்ணீர் வார்த்தால்மட்டும் செழிப்புறவாளர்ந்தும் இன்றேல் வாடியும் நிற்கும் கமுகமரம்போல் வேண்டும்போதெல்லாம் உதவி செய்துவரும் வரை அன்பு பாராட்டியும் ஒரு காலத்து உதவி செய்யா விடில் முன்செய்த உதவிகளையெல்லா மறந்து அன்பிற் பிறழ்ந்தும்

எசு

வியாசத்திரட்டு 2-ம் பாகம்.

நடப்பவர் கடைநட்பாளராவர். இத்தகையார் சுயகாரிய தூந்தரரே. அன்றிச் செய்நன்றி கொன்ற தீயருமாவர். “கொன்றன்ன வினா செயினு மவர் செய்த, வொன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்” என்றவாறு ஒரு நன்மை செய்தவர் அதனிற்பெரிய தீமையைச் செய்தாலும் முன்செய்த நன்மையையே நினைத்து அத்தீமையைப்பற்றிச் சினங் கொள்ளாது விடுவதே முறையாகவும்; பலநாள் நன்மை செய்தவர் ஒருநாள் நன்மை செய்யாவிடின் அதன்பொருட்டு அன்பு மாறுபடுதல் மிகக்கொடுங் குணமென்க. தொடக்கத்திற் சிலகாலம் தண்ணீர் விட்டுப் பரிபாவித்தால் பின்னர் நெடுநாள்வரை பலன்கொடுக்கின்ற தெண்ணையைப் போல முதலிற் சில நன்மைகளைச் செய்யப்பெற்றுக் கொண்டமைக்காகப் பின்னர்ப் பன்னாள்வரை அன்பு மாறுதவர் இடைநட்பாளரென்றும், ஒருபொழுது விதையை நிலத்திலிட்டு நீர் வார்த்து வைத்தால் பின்னர் தானே வளர்ந்து பலகாலம் பலன் தருகின்ற பனையைப்போல ஒருநாட்செய்த வுதவியைக்கருதி எக்காலத்தும் அன்பு மாறுதவர் தலைநட்பாளர், என்றும் கூறுவர்.

“கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையா ரேனை
யிடையாயார் தெங்கி னனையார்—தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு” என்பது காண்க.

நண்பர் குறையைக் கூறுமை:—உலகில் குற்றமற்றவர்கள் யாருமில்ர். எல்லாரிடத்தும் யாதேனுமோர் குறை யிருத்தலியல்பு. பாசரகிதரான இறைவர் மட்டும் பிழையற்றவரன்றிப் பாச வசப்பட்டவர்களெல்லாம் குற்றமற்றவராதல் அசாத்தியம்.

“நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு றரையுண்டு
புல்விதழ் பூவிற்கு முண்டு”

“பிழையிலான் கடவுளன்றி மக்களுட்டப் பில்லாதார்

பிறரு முண்டோ

மழையினுமே யசனியுண்டு மதிக்குமோர் மறுவுண்டு

மலர்க்கு முள்ளாங்

கழையினுமே சக்கையுண்டு கனியினுந்தோல் கொட்டையுண்டு

கதிக்குங் காம

விழையினு னார்க்கியல்பு டறஞ்செயலா தவினவரை

வெறுக்கொ ணுதே”

என்பனவற்றைச் சிந்தித்து நண்பர்பாற் குறைகண்டபோது இடித் துரை கூறித்திருத்தல்வேண்டும். பல்காலிடித்துரைத்தும் கேளாது மேலுங்குற்றமே புரிந்துவருவாராயின் “இவர்க்கு நல்லறிவுத்தரு ளிக் காக்க” எனக்கடவுளைப் பிரார்த்தித்து அவர் திருந்தும் வரை தாம் விலகியிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமன்றித் தாம் மனமொத்துக் கலந்து நண்பரின் குற்றங்களை யறிந்து பின்னர் அக்குறைகளைப் பிற ரிடஞ் சொல்லி நட்புடவர்க்குப் பழியுண்டாக்கப் புரிதல்மிகக் கொடுஞ் செயலாகும். எக் காரணத்தாலும் நட்புற்றவர் குறையைப் பிறரறியச் சொல்லுதல் கூடாது. இம்முறையை,

“வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நட்புக்கால்
தேற்ற வொழுக்க மொருவன்க—ஊண்டாயின்
ஆற்றுந் துணையும் பொறுக்க பொறுனாயிற்
மாற்றாதே தூர விடல்”

“கொழித்துக் கொளப்பட்ட நட்பி னவரைப்
பழித்துப் பலர்நடுவட் சொல்லாடா—ரென்கொல்
விழித்தலரு நெய்தற் றுறைவ வுரையார்
இழித்தக்க காணிற் கனா”

“கருத்திலா வரசன் றீமை கருதினா லதனைக் காத்துத்
திருத்தலா மாகி னன்றே திருத்துக தீரா தாயிற்
பொருத்துறு பொருளுண் டாமோ பொருதொழிற் குரிய ராகி
யொருத்தரின் முன்னஞ் சாத லுண்டவர்க் குறுதி யம்மா”

என்பவற்றை லறியலாம்.

கூடாநட்பு:—நட்பின் பயனைக் கருதாது தாங்கொள்ளும் பய னைமட்டுங் கருதுவார் நட்பானது கொடுப்பாரைக் கருதாது பொரு னையே கருதும் பொருட் பெண்டிரையும், வஞ்சித்தாதல் கொன்றுதல் பொருளைக் கவரும் கள்வரையும் ஒப்பதாம். முகத்தெதிரே இனி மையுறப்பேசிப்புறம்பழிப்பார் நட்பினும் பகைவர் மிக நல்லவராவர். தகுதியற்றவர் நட்புக்கொள்ளாவரின் அவர்க்கேதேனுங் கொடுத்தா வது நட்புக்கொள்ளாது விடுதல் நன்று. நகைமுகத்தானாயின் சொல் லானு நட்புரிமை காட்டி வினைவகைபால் மாறுசெய்வாரது வஞ்சத் தை வெளியாக்கிப் பகைமை பாராட்டிக் கோடலே மிக வினிது. இத் தகைய திருநட்புக் கொள்ளாது விலக்க லவசியமென்பதை:—

“நகைவகைய ராக்ய நட்பிற் பகைவராத்
பத்தடுத்த கோடி யுறும்”

“கனவினு மின்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு”

“உறுவது சீர்துக்கு நட்பும் பெறுபொருள்
கொள்வாருங் கள்வரு நேர்”

“புறநட் டகம்வேர்ப்பார் நச்சுப் பகைமை
வெளியிட்டு வேறுதல் வேண்டும்—கழிபெருங்
கண்ணோட்டஞ் செய்யேல் கருவியிட் டாற்றுவார்
புண்வைத்து மூடார் பொதிந்து” என்பவற்றாலறிக.

“துரியோ தனனுக்குச் சகுனிசேர்ந்ததுபோல” என நம் நாட்
டில் இன்னும் வழங்கக்காண்கின்றோம். ஜீவகன் றந்தையாகிய சச்
சந்தனென்னுமன்னனுக்கு வாய்த்த தீர்ப்பாளனாகிய கட்டியங்கார
னென்பவன் நல்லவன்போல நடித்து மன்னனை யுவப்பித்து அற்றம்
பார்த்து மன்னனுயிர்க்குக் கேடுசூழ்ந்தானாதலும் கருதற்பாற்றும்.
“இதனாற்றான் சேரிடமறிந்துசேர்” என்பர் நம்பெரியார் “நல்விணக்க
மல்ல தல்லற் படுத்தும்” என்பதும் அது. தீயவர்கேண்மை கொள்
ளாதிருந்தால் அதுவே பெரியதோ ரிலாபமா மென்பதை,

“ஊதிய மென்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல்” என்பதே விளக்கும்.

“நட்புக்கோர்புறனடை:—ஒருவர்பால் முகநகநட்பது நட்பன்றாயி
னும் முகநட்புடையாரது உண்மைநிலை கண்டபின்னரும் அக்கணத்
தே அவர் நட்பை நீக்குதலியலாதாயின் அதாவது அக்கணமே நீக்கி
வேறுதலே முறையாயினும் அங்ஙனம் செய்தவழிப் பெரியதோரிடிக்
கண் சம்பவிக்குமாயின் தாமும் அவரைப்போல் முகநட்புக்காட்டி
அகநட்புக்கொள்ளாது அற்றம்பார்த்து நீக்கிவிடவேண்டும். இதுவே
நீதினாலுடையார் கோட்பாடாம். இது,

“பகைநட்பாங் காலம் வருங்கான் முகநட்
டகீநட் பொரீஇ விடல்” என்பதாற்பெறப்படும்.

“அரியவற்று ளெல்லா மரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்”

“ஊரங் கணநீ ருறவுநீர் சேர்ந்தக்காற்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமா—மோருங்
குலமாட்சி யில்லாருங் குன்றுபோ னிற்பர்
நலமாட்சி நல்லாரைச் சேர்ந்து”

“அறக்குறைவை நிறைவாக்குஞ் சம்பத்தாக்கு
மாபத்தைச் சுபமாக்கு மசுபந்தன்னைச்
சிறக்குமுயர்ந் தவர்கூட்ட மென்னுங்கங்கைச்
சீதநீ ராடினர்க்குச் செந்திவேள்வி
இறக்கரிய தவந்தானந் தீர்த்தம்வேண்டா
விடர்பந்த மறுத்தெவர்க்கு மினியோராகிப்
பிறப்பெனும்வே லைப்புணையா முணர்வுசான்ற
பெரியவரை யெவ்வகையும் பேணல்வேண்டும்”

“சமையம்வரி னிடித்துரைப்பார் தக்கவழி செலச்செல்வார்
இமையவர்த முலகுறவு மிருளுலகம் பகையுமா
அமையவறி வுறுத்துவா ரந்தோனூல் கற்றுணர்ந்த
கமையுடையோர் நட்பெவர்க்குக் காண்கிடைக்கு மரிதரிது”

“பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய
மாமலைப் பயந்த காமரு மணியு
மிடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்
தருவிலை நன்கல மைக்குங் காலை
யொருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப
சாலார் சாலார் பாலரா ரூபவே”

“செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டோர்
மறுத்துஞ் சிறைசெய்வர் நீர்நசை வாணர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்போ
தாம் வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு”

பிழையும், திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
25	10	என்பது	என்பது
29	1	செய்நன்றியல்தல்	செய்நன்றியறிதல்
30	21	சப்பளம்	சம்பளம்
35	6	வற்புறுத்தப்படுதல்	வற்புறுத்தப்படுதல்
43	24	மைப்புலனு	மைம்புலனு
45	22	யப்பா	யுப்பா
47	24	நன்குணர்ந்தே	நன்குணர்ந்தே
53	1	அறச்சிறப்பு	அறச்சிறப்பு
58	20	சிவபிரானும்	சிவபிரானும்
64	7	நேரேதிங்கில்லை	நேரேதிங்கில்லை
69	10	இவ்விரண்டனுள் ம்	இவ்விரண்டனுள்ளும்
69	5	பலரும்மறி	பலருமறி